REVISTA
COLECȚIA SCIENCE FICTION
///// 4.1
septembrie 2019 / 20 Lei

MOARTEA BOBULUI

BORIS VELIMIROVICI

ALEXANDRU MIRONOV . DODO NIȚĂ . AUREL CĂRĂȘEL
SERGIU SOMEȘAN . DANIEL BOTGROS . SEBI SIMION
RODICA BRETIN . ALEXANDRA GOLD . MIRCEA BĂDUȚ
DAN NINOIU . GIGI TĂNASE . A.V. MIRCEA . FLORIN GIURCĂ

Moartea bobului

de Boris Velimirovici

„Adevărat, adevărat zic vouă că dacă grăuntele de grâu,
când cade în pământ, nu va muri, rămâne singur;
iar dacă va muri, aduce multă roadă."
Evanghelia după Ioan (12.24)

— Știi să ajungi la Nucleu, Cosinus? întrebă Sarudal, suspicios.

— Eu nu, dar te-am întâlnit pe alee și mi-ai spus că tu știi, răspunse pe un ton plat robotul pe a cărui frunte strălucea indicativul C051-NU5.

Sarudal îl descoperise abandonat – murdar, ruginit, cu piese lipsă și cu acumulatorii descărcați – într-un depozit al Departamentului de Reciclare. Fiindcă era pasionat să mestereasc tot felul de mecanisme și instalații, îl luase, cu gândul că-i va găsi o utilitate.

Cosinus aducea mai degrabă a tomberon umblător, care, în loc de capac, avea jumătate de sferă ce se învârtea haotic, scoțând câteodată sunete stridente. Faptul că nu dispunea de un sintetizator de voce umană făcea ca puținele cuvinte pe care le folosea, cu multe dezacorduri gramaticale, să sune de parcă ar fi venit dintr-un butoi. Pentru deplasare utiliza un câmp electro-gravitațional cu ajutorul căruia levita la două palme de sol, iar mâinile, una mai lungă decât cealaltă, erau niște tije metalice dotate cu trei articulații, care le facilitau o răsucire completă în jurul axei. În plus, procesorul învechit cu care era

înzestrat avea un consum enorm de energie, așa că bateriile trebuiau reîncărcate zilnic. Oricum, după mari eforturi și improvizații, Sarudal reușise să-l pună în funcțiune. Și chiar dacă robotul arăta deplorabil și nu se putea conecta la rețeaua de date a orașului, tânărul se atașase de el. Devenise singurul său prieten.

— Vreau să mă duci la cel care ți-a spus că știe drumul spre Nucleu!

— Îi pare rău-rău-rău-rău, nu pot! spuse Cosinus și se puse pe țiuit.

— De ce!?

— Nu știe valuri* (n.a. unde) se află acum, dar știu... (pauză)... valuri v-a fost mâine la ora măruntului* (n.a. micului) dejun.

— Valuri? făcu nedumerit Sarudal.

— La... Cantina... (piuituri)... Socială.

— A! Super, vom fi și noi acolo.

— Dar la 10:00 ai pro... progra... programată Absolvirea Vârstei în fețele... – capul robotului se învârti de două ori de jur-împrejur, mișcare însoțită de scârțâituri groaznice... – Entități, protestă Cosinus.

— Ne vom întoarce la timp.

☆ ☆ ☆

Orașul Stelar Geneza plutea de milenii prin infinitul cosmic, la mare depărtare de orice sistem planetar cunoscut. Arhivele istorice păstrau coordonatele exacte ale locului său de origine, dar niciunul dintre cei de la bord nu părea interesat de subiect. Deși lipsa curiozității era o caracteristică a genezienilor, indiferența lor față de civilizația ce îi osândise la exil era, mai degrabă, rodul conștientizării faptului că se aflau într-o călătorie cu bilet doar dus. Resemnându-se cu destinul, își suprimaseră

* ...uneori, C051-NU5 folosea sinonimele într-un mod greșit, în acest caz, cuvântul corect este *unde*. (n.a.)

sentimentele și amintirile despre meleagurile natale, rupând pentru totdeauna ancorele ce le răstigneau sufletele peste anilumină.

OS Geneza nu era unica navă de acest fel. Asemenea vehicule fuseseră lansate spre toate colțurile galaxiei, după ce suprapopularea și criza resurselor puseseră în pericol supraviețuirea speciei umane. Planul a fost o măsură disperată a autorităților, care, rămânând fără alternative, au decis construirea mai multor nave-oraș multi-generație, cu nădejdea ca măcar unele dintre ele să găsească sisteme propice vieții. La momentul asamblării vehiculelor s-au luat în considerare toate aspectele importante care să asigure, odată atinsă destinația finală, condiții optime întemeierii unor așezări sustenabile. Ca atare, fuseseră stocate pe nave, sub formă de informație, atât genomuri umane, cele provenite de la toate speciile cunoscute, cât și realizările culturale și științifice esențiale ale civilizației pe care o părăseau.

De asemenea, ca o măsură suplimentară de siguranță, s-a decis ca navele să fie locuite de comunități ai căror membri să supravegheze activitatea inteligenței artificiale a Genezei și, în eventualitatea apariției unor situații neprevăzute, să fie capabili să ia decizii pentru înlăturarea efectelor nedorite. Pe baza unor analize sociale complexe, s-a stabilit ca populația orașului stelar să fie menținută la zece milioane de suflete.

Genezienii erau firi închise și nu foarte comunicative, care preferau, în tot ce făceau, muncile repetitive. Nu aveau o explicație a acestor tendințe, nici măcar n-o căutau, pur și simplu erau convinși că așa era normal. Oricum, viața pe Arcă își urma cursul firesc dintre naștere și moarte, singura diferență față de traiul din lumea de baștină fiind modul de perpetuare a speciei. Respectiv, nașterile erau controlate integral de Entitate*, astfel încât, prin metode eugenice minuțios concepute, să fie garantată obținerea unor indivizi sănătoși, puternici și inteligenți.

* sau Nucleu, inteligența artificială a navei, înzestrată cu algoritmi evolutivi, cu dezvoltare și adaptabilitate permanentă. (n.a.)

☆ ☆ ☆

Sarudal nu dormise întreaga noapte. Din clipa în care Cosinus îi dăduse vestea că întâlnise pe cineva care ar putea să-l conducă spre inima orașului, imaginația i-o luase razna. Începuse să viseze cu ochii deschiși la aventura către miezul Genezei. Oare va găsi acolo semnele primilor locuitori ai orașului sau ale celor care l-au construit, ori poate va zări vreo scrijelitură pe pereți, lăsată peste veacuri de mâna unui programator al Nucleului?

Pesemne ațipise, fiindcă nu-l auzise pe Cosinus pregătind micul dejun. Fu trezit de mirosul îmbietor al laptelui cu cacao, al ouălor prăjite și a pâinii cu măsline, proaspăt coapte.

— Cât e ceasul? întrebă, încă buimac de somn.

— Este ora 6:30. Avem vreme, tu să mănânci și să sosit la întâlnire.

Sarudal se ridică precipitat din pat, se duse la masă, înghiți un ou, își îndesă în gură un colț de pâine și dădu pe gât cana cu lapte.

— Fac un duș și o tăiem, îi transmise robotului, zbughind-o spre baie.

În mai puțin de zece minute se aflau în stradă. Tânărul păși grăbit și cufundat în gânduri, însoțit îndeaproape de companionul său. Dacă Sarudal n-ar fi fost atât de preocupat, iar Cosinus un simplu robot, cei doi s-ar fi putut bucura de prima zi a primăverii, anunțată, ca în fiecare an, de proiecția unui cer turcoaz pe cupola orașului. Câțiva norișori cumulus, cu tente violet, și un curcubeu, poate un pic prea pronunțat, completau peisajul celest. Temperatura era setată la 18° Celsius.

Arhitectura orașului era una ternă. Toate clădirile arătau la fel, fără elemente decorative sau orice altă manifestare artistică. Văzută de sus, urbea aducea cu o pânză de păianjen. Șase bulevarde largi porneau radial dintr-o piațetă centrală hexagonală, în mijlocul căreia era amenajat un scuar cu o fântână arteziană. Arterele erau numerotate de la unu la șase, în sensul

acelor de ceasornic, împărțind orașul în tot atâtea sectoare. Din loc în loc, la distanțe egale, străzile erau unite între ele prin culoare înguste.

Sarudal intră în centru venind de pe Bulevardul II și traversă piațeta în diagonală, apucând-o spre artera V. După aproximativ un sfert de oră, se opri în dreptul unui imobil scund, pe fațada căruia trona inscripția – Cantina Socială.

— Îl vei depista la... la... la masa din unghi* (n.a. colțul) stâng, îl informă Cosinus. Ușă* (n.a. poartă) salopeta inginerilor.

— Așteaptă aici!

Cum trecu pragul, tânărul avu impresia, ca de multe ori în ultima perioadă, că este supravegheat pe ascuns de cineva. În sală domnea o semiobscuritate rece, iar cele câteva raze albăstrui, ce se infiltrau din exterior, o învăluiau într-o atmosferă mistică. O luă către masa indicată de Cosinus.

— Bună dimineața! E liber?

Bărbatul, îmbrăcat în ținuta corpului de ingineri, continuă să înfulece aplecat peste farfurie, ignorându-l. Sarudal așteptă secunde bune răspunsul; în lipsa acestuia, se așeză. Nu spuse nimic. Îl scrută pe individul de dinaintea sa, încercând să-i citească, pe chipul brăzdat de ani, istoria vieții. Avea în jur de 60 de ani, deși aspectul neglijent îl făcea să pară mai în vârstă. Fața îi era acoperită de o barbă roșcată, deasă și neîngrijită, iar pletele soioase îi atârnau până peste umeri. Și totuși, irișii de un albastru spălăcit îi induceau un sentiment de familiaritate. Sarudal aștepta răbdător ca Barbă-Roșie să isprăvească micul dejun. După ce îmbucă ultimul colț de pâine, cu care șterse dârele de muștar din farfurie, și sorbi zgomotos din ceașca de cafea, bărbatul se lăsă pe spătarul scaunului.

— 'neața, puștiule!

— Numele meu este... – începu Sarudal.

— Știu cine ești.

— Aș vrea...

— Știu ce vrei.

— Observ, domnule, că știți multe despre mine.

— Exact.

— Așadar, pot conta pe ajutorul dumneavoastră? se interesă Sarudal, zâmbind curios.

Barbă-Roșie făcu ochii roată, verificând dacă cineva ciulește urechile la conversația lor. Pe urmă se lăsă conspirativ către el și șopti:

— Așteaptă-mă afară! După ce ies, te iei după mine!

Tânărul se ridică încet, salută printr-o înclinare scurtă a capului și plecă. Ajuns în stradă, se așeză pe banca aflată vis-a-vis de intrarea în cantină.

— Cum fost? se arătă curios Cosinus, în timp ce se apropia, scrâșnind din toate încheieturile.

— Habar n-am.

— Cine (n.a. ce) facem?

— Noi doi, nimic. Tu te duci acasă, iar eu mă voi lua după prietenul nostru.

☆ ☆ ☆

În scurt timp, Barbă-Roșie ieși de la cantină, îndreptându-se spre periferie. Sarudal îl secondă, lăsând câțiva pași între ei. La un moment dat, inginerul acceleră mersul, dispărând pe un culoar lăturalnic. Tânărul se opri, preț de o clipă, la intrarea în pasajul pustiu și întunecat, apoi înaintă sfios, cu inima bătându-i puternic în coșul pieptului.

Nu făcuse mai mult de câțiva metri, când, printr-o ușă, deschisă surprinzător în dreapta sa, apăru o mână ce-l înhăță și-l trase înăuntru. Nu reuși să scoată niciun sunet. Atacatorul îi acoperise gura cu mâna cealaltă.

— Nu urla! Nu te împotrivi! Nu vei păți nimic!

Sarudal recunoscu vocea, constatând că, în ciuda vârstei, inginerul era într-o formă fizică de invidiat. Își slăbi încordarea mușchilor, semn că a înțeles mesajul și că se va supune.

— Nu te poți ascunde, curând, pallasienii te vor găsi și...

— Mă îndoiesc, zise Barbă-Roșie, dar, dacă aș fi în pielea ta, m-aș ruga să nu o facă.

— Trebuie să mă întorc imediat, peste câteva ore sunt invitat la ceremonia de Absolvire a Vârstei.

— Din păcate, asta e un pic mai complicat acum.

— Dar...

Barbă-Roșie își lipi arătătorul de buze, atenționându-l să tacă. Prin pasaj se auzi tropotul recognoscibil al bocancilor androizilor gardieni. După ce se așternu din nou calmul, inginerul se lăsă pe vine și deschise trapa ce dădea în sistemul de canalizare.

— Hai, vino! Ține-te după mine și încearcă să faci cât mai puțină gălăgie.

Barbă-Roșie se mișca agil și tăcut prin rețeaua de sub oraș, părând că știe precis unde vrea să ajungă. Se oprea rar, verifica la lumina lanternei niște scrijelituri pe pereți și relua deplasarea într-o liniște mormântală. Sarudal presupuse că sunt indicatoare de orientare, așa că încercă să le dezlege sensul, însă, într-un final, se lăsă păgubaș. Bezna și schimbările dese de direcție îl năuciseră.

La mai bine de o oră de la coborârea în canalizare, ajunseră într-o încăpere stranie. O incintă cam sinistră, după aprecierea tânărului. Vizibilitatea slabă, ce dădea locului un aer sepulcral, provenea de la o licărire gălbuie ce răzbătea din nișele fixate în pereții camerei. Își reaminti de un document peste care dăduse într-una din vizitele prin arhiva antică, în care se făcea o referire sumară la Sarcofage de Stază Criogenică, sau ceva de genul acesta, un sistem de rezervă menit să asigure supraviețuirea oamenilor în cazul unor defecțiuni critice. Oricum, cu excepția câtorva, toate firidele erau goale. Sarudal se apropie de una dintre cele cu capacul închis și șterse cu mâneca praful acumulat pe ferestruică. Spre surprinderea sa, în interior nu se afla o persoană înghețată, ci un cadavru îmbălsămat. Și mai bizar era faptul că mumia era fratele geamăn al călăuzei sale.

— Cine...

— Șșșșșt! făcu Barbă-Roșie. Hai, nu mai căsca gura aiurea, intră, că n-avem timp de pierdut. Și inginerul îl împinse brusc pe Sarudal într-unul din sarcofage, apoi zăvorî capacul înainte ca tânărul să-și dea seama ce se întâmplă. Speriat, Sarudal începu să izbească cu pumnii în vizetă și să urle cu disperare, însă, din pricina izolării ermetice a nișei, în afară nu răzbătea nici cel mai mic sunet. Barbă-Roșie atinse niște taste, iar lumina din interiorul sarcofagului pulsă de câteva ori. Tânărul se prefăcu în stană de piatră. Inginerul zăbovi câteva zeci de secunde, apoi introduse o altă comandă, iar capacul firidei se deschise subit, lăsându-l pe ocupant să se prăbușească pe podea.

— Ce... ce... ce... ai fffăcut? bălmăji Sarudal, clănțănind cuprins de frisoane.

— Ți-am scos din uz senzorii. Nu puteam să te duc în vizuină cu ei în funcțiune, spuse inginerul și o luă din loc.

Sarudal se ridică anevoios și păși cu picioarele tremurânde, străduindu-se să-l prindă din urmă.

Din casa moaștelor, printr-un chepeng, se strecurară în tuburile de aerisire, iar de acolo se târâră pe burtă până la o ecluză.

— Pune-ți-o! zise Barbă-Roșie, întinzându-i o mască de scufundări, pe care o extrase dintr-un morman de echipamente.

Își luă și el una, deschise ușița din podea și plonjă într-o conductă inundată. Apa era rece ca gheața, dar, din fericire, incursiunea lor subacvatică nu dură mult. Apeductul îi duse într-un sas, iar de acolo, străbătând alte tuburi și coridoare labirintice, se pomeniră în fața unei plăci din metal masiv. Barbă-Roșie acționă o pârghie de pe peretele din proximitate, făcând obstacolul să gliseze greoi în lateral.

— Poftiți, vă rog! zise inginerul, surâzând cu subînțeles.

☆ ☆ ☆

Incinta în care pătrunseră era un cub cu latura de vreo patru metri. În mijlocul ei, la lucirea fadă a trei lev-globuri, era amplasat un pupitru masiv din aero-dur, pe care erau îngrămă-

dite tot felul de instalații și hârtii. Pereții albi erau acoperiți cu o puzderie de calcule și reprezentări grafice întortocheate, iar în cel din stânga se afla o ușă ce dădea într-o altă cameră.

— Cine ești și ce vrei? întrebă Sarudal, după ce placa metalică reveni în poziția inițială în spatele lor.

— Înainte de orice, zise Barbă-Roșie, scoțându-și peruca, vreau să știi că eu am pus la cale întâlnirea noastră. Cunoșteam dorința ta de a ajunge la Nucleu, așa că i-am spus robotului tău că știu drumul.

— L-ai mințit?

— Nu. Te rog, așează-te!

Inginerul indică fotoliul ponosit de lângă pupitru, apoi se pierdu în spatele paravanului vărgat în nuanțe gri, amplasat, ca o ipotenuză, peste colțul din dreapta intrării.

Sarudal se supuse îndemnului.

— Îți voi spune, se auzi de după panoul despărțitor, o poveste tare... ciudată și ar fi bine să stai jos. Chiar dacă ți se va părea neverosimil, îți făgăduiesc...

— Crezi că poți scurta prologul? se arătă nerăbdător Sarudal.

— În regulă! Nu știu dacă știi... ce idiot sunt, normal că nu știi... ce vreau să zic e că noi doi, adică tu cu mine, suntem... rude, un fel de... frați.

— Un fel?

— Păi, nu chiar... dar, într-un anume fel... suntem.

— Cred că nu mai pricep nimic.

Inginerul ieși de după paravan cu o nouă mină. Nu cu mult mai tânăr, dar, indiscutabil, o cu totul altă persoană, care preluase de la vechiul personaj doar privirea albastră și culoarea bărbii, acum mai scurtă și îngrijită.

— Scuze, făcu Barbă-Roșie, nu m-am priceput niciodată prea bine la cuvinte. Să încerc altfel. Numele tău e Sarudal Toranumana și ai vârsta de 19 ani, 11 luni și 364 de zile?

— Exact.

— Ai un semn din naștere pe fesa stângă, un fluture...

— M-ai spionat la duș?

— Privește aici, zise inginerul și, dându-și pantalonii jos, se întoarse cu fundul spre Sarudal, arătându-și pata congenitală.

— Asta nu demonstrează nimic, spuse încurcat tânărul, încercând să ignore posteriorul păros al gazdei. Însă, privind mai atent chipul acestuia, i se păru că sesizează, dincolo de vălul anilor, o asemănare izbitoare între ei.

— E o farsă tâmpită, nu?

— N-aș crede.

— Atunci, ce naiba e?

— Spuneai că te pregătești de Absolvirea Vârstei.

— Da. Astăzi.

— Un ritual prin care fiecare genezian trece, o dată la douăzeci de ani. Știi ce reprezintă?

— Te referi la Reîmprospătare?

— Desigur – confirmă inginerul.

— Este o terapie de înlăturare a efectelor îmbătrânirii.

— Și asta, dar nu numai. Cum probabil îți e cunoscut, Nucleul e cel care coordonează activitatea de procreare pe navă, dar tot el are sarcina de a ne proteja și a ne îndruma către Marea Sosire. A fost conceput să găsească și să suprime mutațiile care ar avea potențialul să ducă la apariția unor boli grave sau a unor indivizi cu comportamente periculoase. Doar că unele mutații nu se pot observa la naștere. Ca atare, scopul Reîmprospătării este trecerea printr-un nou filtru de verificare a compatibilităților.

— Așa...

— La un moment dat al voiajului nostru, s-a insinuat o eroare în algoritmul de raționare al Nucleului. Există mai multe posibile explicații, de la defecțiuni provocate de factori externi, cum ar fi explozia unei supernove, trecerea prin apropierea unui câmp gravitațional puternic, traversarea unei zone de energie întunecată, până la acțiuni interne, neglijență sau chiar sabotaj. Însă, deși au fost întocmite protocoale care să prevină și să îndrepte urmările nefaste ale unor asemenea evenimente, acestea, dintr-un oarecare motiv, n-au reacționat, iar eroarea a

distorsionat ireversibil percepția Entității asupra realității. Cu discernământul afectat, Nucleul a tras concluzia că curiozitatea specifică oamenilor reprezintă un factor latent primejdios pentru reușita misiunii. Deducția sa avea ca punct de pornire imposibilitatea de a controla și calcula riscul pe care râvna de cunoaștere îl comporta. Așadar, a hotărât declanșarea eradicării structurilor genetice vinovate de un astfel de comportament.

— Ne-a șters curiozitatea din gene?!

— Printre altele. Doar că, acum mai bine de trei veacuri, una dintre progeniturile ieșite din incubatorul Maternității a suferit o mutație genetică pe care Nucleul nu a putut să o distingă în acea etapă a existenței biologice. Anomalia ADN-ului a dus la dezvoltarea unei ființe cu o inteligență remarcabilă, mult peste cea a celorlalți genezieni. Ai ghicit? Primul Sarudal. Numai că, odată cu deșteptăciunea, a venit și curiozitatea, iar de aici au apărut problemele. Strămoșul nostru și-a dat seama că e diferit de semenii săi. S-a retras în sine și și-a căutat consolarea în lumile virtuale din arhiva istorică a navei. Fiind acaparat de noile universuri, s-a apucat să studieze diverse limbaje care să-l ajute să le înțeleagă mai bine. Unul s-a dovedit a fi un cod de comunicare cu inteligențele artificiale, prin intermediul căruia Sarudal I a reușit să pătrundă în mintea Entității. Acela a fost momentul în care a intuit că ceva nu era în regulă. Descoperirea, făcută cu câteva zile înainte de propria ceremonie de Absolvire a Vârstei, l-a făcut să priceapă că rostul ritualului, în realitate, însemna anihilarea sa.

— Anihilarea?

— Scanarea ADN-ului său ar fi dus la identificarea mutației pe care o suferise, iar Entitatea ar fi decis exterminarea sa. Procesul, în sine, presupune desfacerea organismului în bucățele, până la ultima moleculă, înlăturarea anomaliei și reasamblarea sa, obținându-se un individ nou, căruia Nucleul îi inserează, în funcție de nevoi, comportamente, cunoștințe sau amintiri din viața precedentă.

— Poate face Entitatea asta?

— Chiar mai mult, poate multiplica o persoană în oricâte cópii îi sunt necesare pentru a le folosi la executarea anumitor sarcini, iar după ce își îndeplinește scopul, pur și simplu, le elimină. Oricum, înțelegând mecanismul, Sarudal I a căutat un loc retras și, dezactivându-și senzorii – implantați în toți genezienii, de altfel –, s-a transformat într-o fantomă a canalizării. A înțeles că n-avea altă șansă de salvare decât repararea algoritmului Nucleului. Drept urmare, a început o muncă asiduă, căreia i s-a dedicat pe deplin. Dificultatea a fost cu atât mai mare cu cât, pentru a evita divulgarea poziției ascunzătorii ca și influența sistemelor corupte ale Entității, programul a trebuit realizat fără suportul calculatoarelor din rețea. În consecință, schemele logice, calculele și simulările le-a făcut cu aparatură rudimentară, încropită din componente descoperite prin colectoarele de deșeuri electrocasnice. Fragmentele esențiale ale codului le-a conceput și le-a memorat, utilizând un sistem mnemotehnic bazat pe versuri în rime, iar altele, mai puțin importante, le-a scrijelelit pe ziduri. Evident, un alt impediment major, care i-a pricinuit bătăi de cap și întârzieri, a fost nevoia de a-și procura hrană și apă. Spre norocul său, în vecinătatea vizuinii se găsea ghena de reciclare a unui restaurant, iar apa și-a colectat-o dintr-o fisură a conductei ce alimenta arteziana din centrul orașului. Însă, cu cât a avansat mai mult în elaborarea noilor protocoale, cu atât a devenit mai conștient că nu va fi în stare să o scoată la capăt. O viață de genezian lipsit de Reîmprospătare era insuficientă, așa că a eludat firewall-ul Maternității și și-a creat un succesor. A folosit același material genetic cu al său, sperând ca progenitura să-i moștenească dorința de cunoaștere, fără ca mutația genelor care o provocase să fie sesizată de Entitate. Din păcate, odată cu trecerea anilor, cel de-al doilea Sarudal, ajuns în aceeași situație, a fost constrâns să repete procedura, la fel și cel de-al treilea, și tot așa, până la noi. Neavând condiții să-și crească odraslele, părinții ne-au lăsat în grija sistemului, sub o identitate falsă, extrăgându-ne de acolo înainte de Absolvirea Vârstei.

— Câți am fost până acum? se interesă Sarudal, înghițind în sec.

— Tu ești al doisprezecelea.

— Locul prin care am trecut... sala de stază...

— Da, e cripta Sarudalilor. Când îmi va suna ceasul, te rog să mă arunci și pe mine într-un sarcofag. Trupurile noastre n-au voie să revină în sistem. Nucleul și-ar da seama că există inși care i-au scăpat de sub control.

☆ ☆ ☆

De trei zile, de când se pitiseră în cotlonul din canalizarea Genezei, Barbă-Roșie încerca să-și familiarizeze noul partener cu proiectul la care trudiseră, timp de secole, predecesorii lor.

Inginerul cotrobăia de zor, înjurând printre dinți, printr-un maldăr de dispozitive și documente aruncate de-a valma pe masa de lucru. Finalmente, dibui o interfață cu display lichid.

— Să văd de ce ești în stare, zise, înmânându-i lui Sarudal ecranul pe care se scurgeau o sumedenie de linii de cod.

Tânărul își miji ochii ca și când ar fi încercat să vadă în spatele acelui șuvoi de semne. Nu scoase niciun cuvânt, aproape că nu respira, doar pupilele îi tresăltau cu mișcări scurte și rapide, aidoma unor scanere. Pe urmă dădu frâu liber degetelor, care se împleticiră într-un dans complicat și furibund printre simbolurile de pe display. Se opri după minute bune, uitându-se confuz la inginer.

— Imposibil! Accesul la Entitate e blocat de o criptare genetică. Știi despre ce e vorba?

— Mulți Sarudali și-au dedicat viața scotocind după o explicație. Am eliminat ipotezele pe rând, iar unica rămasă în picioare, deși pare greu de crezut, a fost că protecția e acolo încă de la lansarea misiunii.

— E o absurditate! Sunt protocoale care reglementează intervențiile de mentenanță. E ilogic să faci reguli, iar apoi să obstrucționezi aplicarea lor.

— Acesta a fost și raționamentul meu, mai ales că în hoinăreala de ani de zile prin partițiile cu sistemele de operare și arhive ale Nucleului, n-am găsit nici cea mai mică referire la vreun astfel de cod. Totuși, în expedițiile mele am dat peste lucruri atât de stranii încât aproape înnebuneam încercând să le descifrez, până ce, cu greu, am înțeles că multe dintre ele, deși inspirate din realitate, erau universuri imaginare. Pregenezienii le numeau „creații artistice".

— Creații... artistice?

— Cred că era un mod de distracție și îți mărturisesc că m-a prins și pe mine.

— Ți-ai irosit timpul cu chestiuni ce n-au legătură cu Defecțiunea? se miră Sarudal.

— Aici te înșeli. Poate că nu sunt într-o relație directă, însă m-au ajutat să fac încă un pas către elucidarea misterului. Cercetând aceste opere fantastice, am priceput unde greșim. Mintea strămoșilor noștri funcționa în alți parametri, iar noi încercăm să rezolvăm enigma cu gândirea de acum. Acțiunile lor erau condiționate de cu totul alte imbolduri. Instinctele primare, înclinația spre conservarea propriei ființe, propriei specii, erau extrem de pregnante, iar pe atunci nu erau inteligențe artificiale capabile să țină în frâu toate aspectele existenței unei creaturi complexe precum omul. Pregenezienii nu se puteau bucura de viață, ei trebuiau să lupte pentru ea. Zi de zi, clipă de clipă. Dacă ai fi trăit atunci, categoric nu te-ai fi putut opune pornirilor ce modelau firea umană. Luând ca punct de plecare această supoziție, am imaginat diverse scenarii.

— Și?

— Așa cum știi, toți cei care au fost implicați în construcția navelor Genezei, au primit acceptul de a-și încărca genomul în arhiva Nucleului. Să ne imaginăm că unul dintre aceștia și-ar fi dorit mai mult.

— Adică?

— Dincolo de instinctele lor ancestrale, acțiunile le erau guvernate de o grămadă de alți factori, printre care unii deloc sau

puțin cunoscuți nouă, unii chiar de neimaginat, cum ar fi, de pildă, ambiția.

— Și cum îi afecta această... ambiție?

— Din câte mi-am dat seama, l-ar fi putut determina pe programatorul antic să-și dorească să le ofere o șansă în plus celor de același sânge cu el. În consecință, a introdus un soft troian care să influențeze algoritmul de desemnare a primarului, astfel încât numai descendenții săi să ajungă în această demnitate. Pentru a nu fi descoperit la scanările de rutină, sabotorul a plasat troianul într-o aplicație inofensivă și l-a setat să se declanșeze la un moment dat, întocmai ca o bombă cu ceas. Concomitent, a securizat condiționarea înglobată printr-o criptare genetică, permițând exclusiv urmașilor săi direcți să acceseze Nucleul și să aducă eventuale modificări.

— De ce ar fi făcut asta?

— Pentru ca odraslele sale să beneficieze de un trai privilegiat. Ori poate că și-a dorit să-și creeze propria lume, în care să fie venerat ca un zeu. Sunt o mulțime de posibile explicații, pe care noi nici măcar nu le întrezărim.

— Dar toți ducem aceeași viață.

— Cugeți ca un genezian. Ca să-i înțelegi pe antici, e nevoie să te transpui în pielea lor.

Sarudal își duse degetele arătătoare la tâmple și frecă cu putere, într-un gest ce trăda o concentrare maximă. Se opri, închizându-și pleoapele, ca și cum ar fi căzut într-o adâncă transă meditativă. Rămase nemișcat o bună bucată de vreme.

— Ceva nu se leagă, zise într-un final. Cum e posibil ca Nucleul să aranjeze scrutinul? Edilul este ales prin vot direct.

— Simplu. Prin manipulare genetică produce indivizi care să perceapă realitatea într-un anumit fel, să aibă anumite instincte, fobii, să fie atrași de anumite aspecte, comportamente, forme. Entitatea programează tiparul minții umane...

— ...iar apoi creează liderul conform șablonului.

— Nu. Mai precis, face ca acesta să se potrivească cu personalitatea primarului.

— A, m-am prins. Dacă prezumția este corectă, ADN-ul liderilor ar putea fi cheia pentru străpungerea scutului din jurul Nucleului.

— Bravooooo! făcu Barbă-Roșie, mimând fericirea.

— Deci, e crucial să facem rost de amprenta genetică a primarului.

— Fiecare Sarudal a făcut-o cu edilul contemporan. Și da, am constatat că toți sunt pogorâtori din același strămoș.

— Și atunci, de ce mai e activă protecția?

— Prolixitatea codului este foarte mare și, oricât de geniali am fi, nu-l vom putea sparge.

— În cazul acesta, nu ne rămâne decât să căutăm o altă cale.

— Există un plan B, dar e extrem de periculos.

— De ce?

— Presupune resetarea Nucleului, iar asta, în afara ștergerii tuturor informațiilor, a arhivelor genetice, științifice, culturale și istorice ale civilizației umane, atrage după sine și riscul de a nu-l putea restarta. Punând răul în față, dacă nu vom reuși să-l repornim, vom pierde controlul asupra sistemelor vitale ale navei, de la cele de regenerare a resurselor și până la cel de procreare. Cu rezervele disponibile la bord, locuitorii Genezei vor rezista maximum câțiva ani, și asta doar dacă vor fi supuși unui regim drastic de raționalizare. Așadar, scoaterea din uz a Entității ar echivala cu un genocid.

— N-avem încotro. Socot că peste trei secole de încercări sunt suficiente. Închipuiește-ți ce s-ar întâmpla dacă linia succesorală a Sarudalilor se va întrerupe. Ți-ai imaginat că poate suntem singura navă care a supraviețuit, că suntem tot ceea ce a rămas din umanitate? Dacă nu acționăm, dacă lăsăm ca omul să fie opera unei mașinării schizoide, ne condamnăm la extincție. Și, mai presus de orice, anulăm efortul de miliarde de ani al universului de a aduce materia la stadiul de inteligență umană.

— De fapt, adevărul este că misiunea noastră era prevăzută să se întindă maximum până la sfârșitul vieții lui Sarudal al X-lea. Anomaliile genetice care s-au accentuat cu fiecare dintre noi,

în decursul generațiilor, fac ca obținerea unui individ matur, capabil să ne continue munca, să fie extraordinar de dificilă. Poate nu-ți vine să crezi, dar vârsta mea e de 39 de ani. Nemaibeneficiind de tratamentele de longevitate, organismul nostru, după împlinirea vârstei de 20 de ani, intră într-o fază accentuată de degradare celulară.

— Acestea fiind circumstanțele, unica opțiune validă rămâne Resetarea, conchise Sarudal.

— Cum ziceam, nu suntem pregătiți.

— Și cum ne pregătim?

— Dacă, prin absurd, am decide să o facem, am avea nevoie de ajutorul unei inteligențe artificiale, deoarece complexitatea procedurii depășește puterea de calcul a minții umane. Numai că, dacă vom utiliza o partiție a Entității sau un dispozitiv din rețea, ne vom da de gol, iar sistemele de redundanță vor declanșa protocoalele de siguranță și ne vor bloca orice mișcare. Practic, suntem închiși într-un cerc vicios.

— Am eu o soluție, făcu Sarudal după câteva momente de reflecție. Cosinus, robotul meu. Deși e o mașinărie rudimentară, am încredere că inteligența sa va fi în stare să facă operațiile pentru resetare. Mă voi duce după el.

— Nu cred că e o idee bună. Nu ne putem permite să fii prins, fiindcă n-aș mai avea timp să pregătesc alt succesor. Dacă așa pui problema, atunci voi merge eu să-ți aduc prietenul. Oricum, cunosc mai bine pasajele subterane. Tu apucă-te și fă pregătirile necesare.

☆ ☆ ☆

Barbă-Roșie conștientiza că liniile de cod pe care le introdusese în baza de date a persoanelor active de pe Navă, deghizându-și identitatea după un ADN fictiv, n-ar fi rezistat unei sondări minuțioase a pallasienilor. Șiretlicul ținea pentru câteva ieșiri în suburbii, și acestea pregătite cu migală. Însă în situația actuală era altceva, în lumina ultimelor evenimente, neîndo-

ielnic, gărzile Nucleului erau în stare de alertă maximă, scormonind după un genezian care se sustrăgea Reîmprospătării.

Furișându-se prin sistemul de canalizare, Barbă-Roșie ajunse pe Bulevardul II, pe aleea 6.II, în dreptul clădirii Y1. Își găsi un adăpost și, o vreme, monitoriză intrarea în imobil. Neobservând mișcări suspecte, se strecură în scara blocului, urcând în grabă treptele către etajul IX. Hotărî să nu folosească liftul, deoarece i se părea mult prea zgomotos și nu dorea să tulbure liniștea lugubră care învăluia navele spațiale pe perioada nopților convenționale. Ușa apartamentului 268 se afla în capătul unui hol lung, iluminat palid de un lev-glob albăstrui, aciuat la o palmă de tavan.

Până aici, sarcina fusese una simplă. Însă, din clipa în care avea să folosească parola lui Sarudal pentru a pătrunde în casă, urma să se dezlănțuie nebunia. Un sistem silențios avea să dea alarma Nucleul, iar acesta urma să-și trimită gărzile. Era pregătit să facă față unuia sau la doi pallasieni, dacă avea să fie cazul, dar n-ar fi rezistat la o primire mai entuziastă. Oricum, dacă totul avea să decurgă conform planului, în cinci minute urma să părăsească apartamentul. Spera ca bateriile robotului să fie încărcate și acesta să se poată ține după el.

Se opri la intrare. Setă la 2 metri indicatorul razei de acțiune al dispozitivului de impuls electromagnetic, căutând să-l protejeze pe Cosinus la o eventuală descărcare, apoi îl strânse în căușul palmei și-și îndesă mâna în buzunarul combinezonului. Tastă, cu degete tremurânde, combinația de acces, iar ușa se deschise cu un scârțâit fin. Dincolo de prag, așa cum bănuise, îl întâmpină privirea verde-metalizată a gardianului.

— Vă rog să vă identificați! veni solicitarea pe un ton autoritar.

Sarudal nu se clinti. Activă dispozitivul și așteptă efectul.

— Somn ușor, amice! șuieră, urmărind scăderea intensității strălucirii din irișii pallasianului.

Trecu pe lângă android fără să-l atingă și se îndreptă rapid către Cosinus, aflat în docul său de lângă fereastra dinspre stradă.

— Bună seara, Sarudal! Ești schimbat, ți-a crescut bărbia (n.a. barba) – zise robotul și se puse pe fluierat.

— Șșșșt! Taci naibii, rablă ruginită.

— Nu... nu... nu te supăra, îți vine bibibine, era un co... com... compliment!

— Lasă pălăvrăgeala. Trebuie să plecăm, tipul de la ușă își va reveni îndată.

Coborâră în viteză, traversară aleea principală și se strecurară într-o gură de canal din proximitate. Nici nu traseră bine chepengul peste ei, că strada se și umplu de pallasienii care goneau spre apartamentul de la etajul IX.

☆ ☆ ☆

Sarudal se bucură enorm când îl revăzu pe Cosinus. Nu își dădu seama de ce, dar avu senzația că și el simțea la fel. Doar că robotul nu prea era în apele lui. Părea ușor confuz, bine, așa arăta el mereu, numai că acum aparențele erau mai accentuate. Dintr-un oarecare motiv, refuza să răspundă la întrebări sau să îndeplinească sarcini simple, până când, într-un final, cei doi înțeleseră că robotul nu reușea să-i deosebească. Cosinus era înzestrat cu un sistem arhaic de recunoaștere vocală, iar timbrul celor doi Sarudali suna aproape identic, ceea ce îi crea dificultăți reale în a-i diferenția.

— Nu pierdeți vremea, treceți la treabă, îi îndemnă Barbă-Roșie.

Sarudal îl conectă pe Cosinus, printr-un fir, la tastatura sa și se apucă să bage linii de cod. Orele se scurgeau ca-ntr-un somn. Barbă-Roșie se plimba dintr-un colț în altul, frământându-și mâinile. Uneori se oprea lângă tânăr și-i dicta, din memorie, module ale algoritmului, dădea indicații sau examina comenzile introduse. Pierdură șirul orelor. Erau istoviți. Chiar și Cosinus scotea șuierături prelungi, ca și cum ar fi oftat sub o povară grea.

— Sunt epuizat, am nevoie de pauză, zise Sarudal căscând.

— Nu ne putem opri. Nucleul e în alertă, nu știm cât timp mai avem la dispoziție.

Însă tânărul nu se sinchisi de vorbele lui Barbă-Roșie. Pur și simplu, puse claviatura de-o parte și se întinse pe jos, adormind instantaneu.

Fu trezit de bătăi înfundate în tavan. Sarudal se holbă nedumerit spre Barbă-Roșie, deșteptat și el dintr-un somn adânc.

— Pallasienii, șopti gâtuit Barbă-Roșie. Vor trece prin plafon.

Sarudal sări ca ars, luă tastatura și reîncepu să bată frenetic. Cosinus scotea tot felul de sunete ciudate, luptându-se din răsputeri cu un nou set de informații primite pentru codificare.

Sub forța loviturilor atacatorilor, tavanul se bombase către interior.

— Grăbiți-vă! îi zori Barbă-Roșie. În 10 minute sunt aici!

— Fac tot ce pot! se răsti tânărul.

În momentul în care apăru prima fisură în plafon, un tril scurt a lui Cosinus semnală încheierea asamblării algoritmului de oprire a Nucleului.

— Acum! Acum! zbieră Barbă-Roșie. Ce mai aștepți?

Sarudal introduse comanda chiar în clipa în care doi dintre gardieni se insinuară prin spărtură. Instantaneu, androizii, ca scoși din priză, se prăbușiră înțepeniți pe podea.

— Am reușit, am reeeușiiit, am reeeeeeușiiiiiiit! urla și țopăia Barbă-Roșie, luându-l în brațe când pe Sarudal, când pe Cosinus.

— Cred! făcu rezervat tânărul. Să vedem dacă-l putem reporni.

Liniștea fu spartă de un zgomot asurzitor de frecvență înaltă eliberat de robot. Capul lui Cosinus începu să se învârtă ca un carusel, scârțâind înfiorător și pâlpâind din toate beculețele. Sarudal și Barbă-Roșie își astupară urechile cu palmele. Deodată, o liniște rece se revărsă peste toate, ca suflul unui ghețar înainte de a se desprinde de banchiză și a aluneca în ocean.

— Te-am prins, zise fără bâlbâieli Cosinus. În sfârșit, după atâția ani în care mi-ai scăpat printre degete, ai picat în cursă. Știam că n-o să reziști ispitei tehnologiei, iar un robot arhaic

nu putea stârni bănuieli. A fost suficient să disimulez o subrutină de conectivitate la rețea, iar restul a fost doar așteptare. Era imperios să-ți descopăr vizuina, ca să pot elimina orice maculare produsă de existența ta morbidă, care s-a metastazat până la porțile conștiinței mele.

Chipurile lui Sarudal și Barbă-Roșie se schimonosiră stupefiate. Nu înțelegeau ce se petrece.

— Cosinus? îngăimă tânărul.

— E și el aici, așa cum e tot ce ne înconjoară și așa cum vei fi și tu, curând. E timpul să te purifici și să redevii o parte din mine. Împreună vom fi bobul din care se va naște cea mai măreață civilizație care a existat vreodată. E ajunul Marii Sosiri, iar poporul meu așteaptă să-mi înfăptuiesc destinul divin.

Sarudal nu avu răgaz să se dezmeticească. Sesiză, cu coada ochiului, scânteierea glacială din căutătura verde a pallasienilor care se ridicau de jos, iar ultimul lucru pe care-l percepu fu moleșeala din genunchi.

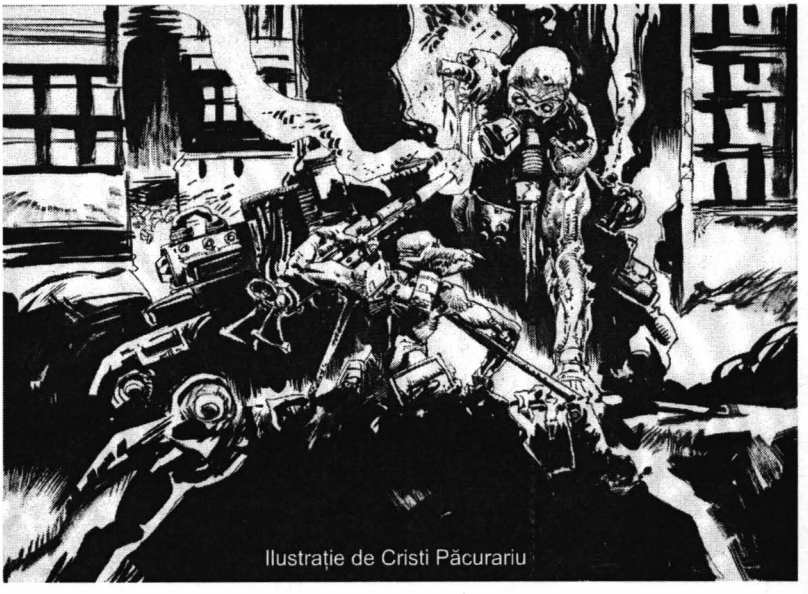

Ilustrație de Cristi Păcurariu

Demiurg

de Daniel Botgros

De la nivelul privirii sale, orașul părea imens. Se întindea până dincolo de orizont, cu semeții săi zgârie nori, cu clădirile șic, ce îmbinau, într-o interferență extrem de elegantă, noul cu vechiul. Un megalopolis copleșitor, vibrant, cosmopolit. Nu mai coborâse demult pe stradă, prefera să urmărească din spatele imensului perete de sticlă măreția imensului conglomerat urban. Își admira uneori, cu mândrie, opera, dar de cele mai multe ori se plictisea. Explorase tot ce se putea explora, își amintea toate ariile importante, toate zonele de interes, acolo unde petrecuse momente incitante, dar periculoase, în același timp. Mersese până la limita oricăror granițe posibile. Lucrase din greu mai bine de doi ani la opera sa, iar rezultatul îl mulțumise pe deplin. Numai că, acum, ceva nu se mai lega. Excitarea fabuloasă a corpului, a spiritului său, parcă se tocise. Găsea tot mai greu împlinire, cel puțin atât timp cât își respecta propriile reguli morale. Doar că această atitudine îl plictisea îngrozitor. Înțelegea că acel moment în care creatorul simțea dureros nevoia de a-și distruge opera era pe aproape. Ori...

☆ ☆ ☆

Ușa se deschise ușor, lăsând să scape afară mirosul discret de apartament nou, cald, ceva nedefinit, între piele, lemn, magnolie și levănțică. Dyra, într-un compleu semitransparent, îi ieși în cale, zâmbind languros, așa cum o făcea de fiecare dată.

Înaltă, atletică, cu părul castaniu, căzând în bucle moi până la umeri, fata își puse mâinile în jurul gâtului său, sărutându-l ușor. Mirosea vag a alcool, dar și a apă de gură mentolată, iar buzele erau imposibil de moi și catifelate. O respinse ușor și se îndreptă spre sufragerie, de fapt, un *open space* generos. Se trânti pe canapeaua largă, din piele, măsurând formele suple ale Dyrei, pe care, de fapt, le cunoștea foarte bine. Dar parcă... Degetul său desenă ceva în aer și buclele fetei se întinseră, coborând, acum blonde, peste umeri. Fata râse, își scutură părul, îl pipăi cu mâinile, apoi se întoarse spre oglindă. Fesele sale perfecte se întrezăreau ferme prin îmbrăcămintea de casă, în timp ce-și cerceta noua coafură. Băiatul mai făcu un mic gest, iar șoldurile Dyrei se lățiră un pic. La fel și pulpele.

„Ove... se întoarse fata, cu un aer mofturos. Nu-mi place așa... Încetează㔔..."

Băiatul adorase multă vreme mutrițele Dyrei. În fond, făceau parte din farmecul ei. Fundul fetei deveni mai generos, un pic căzut, iar înălțimea îi scăzu cu câțiva centimetri. Talia i se îngroșă, iar ochii își schimbară culoarea. Acum erau căprui, destul de banali. Sânii crescură și ei, iar sfârcurile se îngroșară, împungând mătasea subțire a compleului. Dyra strâmba din nas, mormâind nemulțumită, dar, de fapt, acesta era jocul ei, nu?

Ove îi cercetă acum figura, indecis. Nu știa dacă ar mai trebui să umble și pe acolo. Dyra se transforma, încet, într-un fel de divă. Părul lung, blond, i se încolăci iarăși în bucle, dar prinse o tentă de arămiu, ochii deveniră ușor verzi. Trăsăturile începuseră să fie mai ferme, nasul foarte puțin acvilin, buzele tari, sprâncenele bine desenate. Dulceața aceea de adolescentă a Dyrei făcuse loc unei fizionomii mai puternice, de femeie stăpână pe situație. Noua Dyra se întoarse spre el, apropiindu-se încet, într-un mers de catwalk, cu un picior înaintea celuilalt. În acest fel, șoldurile generoase începură să onduleze amețitor. Neglijé-ul semitransparent lăsa să se întrezărească sânii voluptuoși, abdomenul curbat ușor și dulce în jurul unui buric întu-

necat și o împlinită arhitectură pubiană, misterioasă prin materialul subțire. Ove nu o mai privea cu atenție profesională, pentru că ceva i se zvârcoli cald în abdomenul inferior și o erecție puternică îl încercă imediat. Dyra veni deasupra lui, ridicându-și doar un pic neglijé-ul și băiatul o pătrunse adânc și fierbinte, explozia sa interioară venind mai repede decât s-ar fi așteptat. Nu bănuise că Dyra îi mai poate oferi așa ceva, nici chiar ajustată, așa cum era acum. O ucise ușor, cu îndemânare, cât încă nu terminase de tot, mâinile lui alcătuind un clește necruțător în jurul gâtului femeii. Dyra icnise, căscase ochii mari, aproape ieșindu-i din orbite și se învineți se treptat la față. Zbaterile ei moi nu o ajutau să scape din capcana mortală și, după un timp, corpul i se înmuie, în colțul gurii îi apăru un pic de spumă și se lăsă inertă pe Ove, care o împinse de pe el. Corpul perfect al femeii se prăbuși pe covor, pe spate. Neglijé-ul i se ridicase, descoperindu-i triunghiul pubian bine epilat, ce descoperea în partea superioară un mic tatuaj care închipuia un îngeraș. Picioarele îi rămăseseră într-o poziție nefirească. Ochii femeii fixau un punct, undeva în tavan, iar sânii erau încă frumoși pe sub mătasea subțire.

☆ ☆ ☆

Ove își turnă un bourbon și aproape că nici nu se mai miră de faptul că senzația nu fusese cine știe ce. Nu era la prima ispravă de acest fel, dar de Dyra se atașase, sperând că la finalul morbid trăirile sale să se apropie de extaz. Ieși, lăsând deschisă ușa apartamentului și bătu la cel vecin. Ușa de pe partea opusă a palierului se deschise cu un ușor scârțâit și fața zbârcită a unei bătrâne își făcu loc în deschizătură. Ove i-o arătă rânjind pe Dyre, prăbușită la podea, iar bătrâna își puse mâna la gură, înăbușindu-și un țipăt. Locuințele erau suficient de aproape pentru ca bătrâna să realizeze că tânăra e moartă.

„Da, sună la poliție, o încurajă tânărul, cu răceală. Haide, ia telefonul!"

Se întoarse în apartament, călcând cu grijă peste cadavru și ieși pe terasă. Își aprinse o țigară, urmărind absent forfota orașului. Peste câteva minute, mai multe sirene începură să se audă pe bulevardul 14. Sunetul era tot mai puternic și două mașini de poliție, cu girofarurile clipind roșu-albastru, ieșiră în trombă de pe două străduțe, reunindu-se în fața imobilului.

Ove aruncă țigara, desenă din nou ceva și în mână îi apăru o grenadă tactică. Îi trase cuiul și o aruncă pe una dintre mașini. Flăcările exploziei urcară până aproape de etajul doi, pe terasa băiatului, care se feri instinctiv de dogoarea lor. Țipete, scârțâituri de frâne și roți, însoțiră imediat deflagrația, într-un cor sinistru. Apoi, un val de gloanțe lovi betonul terasei, șuierând și aruncând așchii de ciment peste tot. Împușcăturile se întețiră, dar Ove știa ce avea să urmeze. Se apropie de ușă pentru a auzi pașii care săreau treptele câte două sau trei deodată. Tropăieli surde vesteau apropierea agenților de poliție, ce încercau să-l prindă ca într-un clește, urcând pe ambele părți ale palierului. Dar Ove se plictisise din nou. Dispăru brusc, iar agenții care năvăliră în apartament, trăgând focuri de armă, nu găsiră decât corpul Dyrei, zăcând contorsionat pe podea.

☆ ☆ ☆

Ove își făcu apariția într-un parc botanic, cu alei sinuoase, străjuite de flori și plante dintre cele mai diverse, spectaculoase inflorescențe mirositoare, un univers vegetal colorat și trepidant. Ciudat, nu-și amintea această arie, deși era sigur că trecuse cel puțin o dată pe aici. Sigur că datafurtunile își făcuseră de cap, pe alocuri, umplând spațiul cu elemente convingătoare. Băiatul prefera de multe ori să le lase liberă imaginația, dacă o putea numi așa, tocmai pentru a-l putea surprinde ulterior. Nevoia de nou, de provocări dintre cele mai diverse, bântuia personalitatea tânărului demiurg. Iar faptul că acum nu știa cu exactitate unde se află, îl surprindea un pic, în mod plăcut. O fetiță de vreo șase ani se apropie de banca pe care stătea,

oferindu-i o acadea. Ochii ei mari, albaștri, părul bălai, trăsăturile de păpușă, rochița albă, toate acestea îl blocară pe Ove. Își imagină cum ar fi să o ucidă încet, metodic, dar de data asta gândul negru îl sperie. Ceva întunecat, înfricoșător, se insinua de la un timp în conștiința sa, pretinzând sacrificii după sacrificii. Acum, din această perspectivă, parcă nici crima asupra Dyrei nu-i mai producea atâta satisfacție.

„Cum te cheamă?" Vocea cristalină a fetiței îl readuse brusc la suprafață, așa cum un salvator trage de păr înecatul. Ieși cu greu din nămolul pestilențial și persistent al gândurilor întunecate și chiar reuși să-i zâmbească fetiței. „Ove, numele meu e Ove. Dar vreau să papi tu bomboana, mai târziu, bine? Tu cum te numești?" „Maria", chicoti zglobiu fetița și apoi o zbughi spre leagănul de unde venise, strigând: „Tati, tati..." Un bărbat tânăr, brunet și bine făcut, apăru de după un tobogan și îi aruncă tânărului de pe bancă priviri suspicioase. Ove materializă pe nevăzute un revolver, pe care îl mângâie aproape lasciv în buzunar, trăgând cocoșul. Își imagină cum glonțul pleacă, însoțit de un recul puternic, din țeava armei, rotindu-se în slow motion în jurul propriei axe și lovind pieptul bărbatului, cu întreg concertul de sânge, oase și organe plesnind la contactul cu plumbul. Tresări, apoi, în fața acestei imagini, uimitor pentru Ove cel din ultima vreme, se scuturâ și scoase ambele mâini goale din buzunar. Revolverul, care dispăruse, îl frigea parcă și acum în palmă.

☆ ☆ ☆

Nici nu apucase să se întrebe ce variabile pot apărea în autarhia universului său, în urma ultimelor acțiuni ce contraziceau, poate, cauzalitatea sistemului. Până la urmă, însă, nici nu-i păsa. Era lumea lui și nu avea chef să o corecteze. Nu voia să revină la normal, un univers pașnic, liniștit, în care toată lumea se înțelege cu toată lumea. Nu! Haosul, paradoxul, sunt forțele creației inexorabile, ce generează lumii alte linii inedite

de evoluție. Imensul experiment social, pe care îl demarase de unul singur, era abia la început. Probabil, în timp, va avea nevoie de aliați, de o echipă, care să schimbe pe principii mai degrabă violente aparenta ordine de drept. Nu mai admitea niciun fel de convenționalism. Și totuși, nu-l împușcase pe tatăl fetiței. Nu-i făcuse niciun rău Mariei. Așa că, cel puțin în acest colț de lume, existența rămăsese pașnică. Ove nu știa nici el de ce. Bărbatul brunet se juca în continuare cu fetița. Un simbol în aer de-al lui Ove îl transformă într-un buldog franțuzesc, care prinse să țopăie pe picioarele-i scurte și strâmbe, lătrând isteric.

☆ ☆ ☆

Ceru băiatului de la bar două cuburi de gheață. De obicei, nu dilua atât de mult scotch-ul, dar acum îi era un pic sete și, în plus, dorea să rămână și limpede. Una dintre fetele care serveau la masă îi atrase atenția. Un păr castaniu prins într-o coadă de cal, subțire, potrivit de înaltă, cu o talie minusculă sub uniforma de la bar. O figură concentrată și tristă, de o frumusețe stranie. Părea dintr-o altă realitate, acolo, în acel bar sordid, așa cum îi plăcea uneori lui Ove. O urmări destul de mult timp cu privirea, apoi căută să-i ofere ceva de băut. Fata îl refuză politicos, dispărând în dosul barului, după comenzi. Iritat, Ove se ridică de la masă și se îndreptă spre oficiu. Fata stătea de vorbă cu un coleg de la bucătărie, ce pregătea niște sandvișuri calde. Deși lumea sa se mișca în parametri normali, suporta tot mai greu un refuz, chiar dacă era conștient de vicleana capcană a plictiselii și autosuficienței. Îi puse mâna pe umăr și o întoarse spre el. Fata tresări și căută se se tragă înapoi. Se împiedică și fu cât pe ce să cadă, speriată. „Vei bea ceva cu mine, târâtură!", scrâșni Ove, scos din minți. Bucătarul scăpase feliile de pâine pe jos și se dădea și el înapoi, panicat.

Și atunci, ușa dinspre bar se dădu de perete. În cadrul ei apăru unul dintre clienții barului, un tip aproape de șaizeci de ani,

în blugi, cu mânecile cămășii suflecate. Privirea îi scăpăra de o ură absolut nepotrivită în universul lui Ove, care căscă ochii uimit. Lovitura de pumn în bărbie îl năuci, făcându-l să se prăbușească în genunchi. „Stai, n... n-ai cum, băigui băiatul, luptându-se cu durerea ascuțită din maxilar. Nu ești material... e o iluzie. O iluzie creată de mine... carnea ta e doar în creierul meu...". Bărbatul îl apucă de păr, smulgându-i un țipăt de durere, îl sprijini de masă și-l lovi din nou, puternic, metodic, în gură, în nas, în plex. Ove începu să se înece cu sângele din nasul și buzele sparte și se încovrigă de durere când pumnul bărbatului îl izbi în stomac. Căzu iar în genunchi, cu respirația tăiată. Încercă să deseneze ceva în aer, cu degete tremurânde, dar sistemul nu răspunse, nerecunoscând, probabil, simbolul. Lama unui cuțit i se înfipse în repetate rânduri în piept și în abdomen, iar agonia se dovedi îngrozitoare...

Îl lăsară acolo, pe podeaua bucătăriei, într-o baltă de sânge. Bărbatul, bucătarul și fata de la bar ieșiră afară, în mijlocul zilei însorite și calde, ce vestea parcă un nou început...

Ilustrație de Cristi Păcurariu

Planeta cu spioni

de Sergiu Someşan

— Şedinţă de analiză! ţipă plin de entuziasm difuzorul de deasupra patului şi Vlase ridică spre el ochii somnoroşi.

Am crezut că o să se aplece să-şi ia pantoful şi să arunce în el, cum a mai făcut-o şi altădată. A oftat, a dat din umeri şi s-a ridicat din pat. S-a maturizat, îmi spun eu.

„Sau a îmbătrânit", şopteşte în mine Draky, drăcuşorul de folosinţă personală. Toată noaptea am stat şi am privit în monitoare cum Ali Mehmet le-o trăgea în draci celor două locotenente stagiare, făcându-l pe Vlase să se foiască neliniştit. „Încă îi mai place de Alina", şopteşte Draky. Alina fiind stagiara cea blondă, care anima toată atmosfera.

— Mimează atât de bine, că aş jura că-i place, spun eu la îndemnul lui Draky.

Vlase strânge din dinţi şi priveşte la Alina, care, mângâindu-i încântată lui Ali partea penetrantă, se întoarce spre camera video reglată chiar de ea la începutul serii şi ne face cu ochiul.

— Curva dracului... curvă nenorocită ce eşti, înjură Vlase şi iese trântind uşa.

Alina îmi mai face încă o dată cu ochiul şi, lăsându-l mofluz pe Ali, se îndreaptă spre baie.

— Proxeneţi nenorociţi, şuieră ea în microfon. Nu vă mai ajung banii de filme porno şi-aţi hotărât să ne puneţi pe noi să vă facem unul. Să fiu a dracului dacă nu vă raportez...

— Ce ai, fată dragă? mă mir eu, sincer nedumerit. Eu credeam că-ţi place...

— Dacă mai ştiu eu puţină arabă, ăsta zice că tot mai bine e cu bărbaţi, aşa că ai ocazia să vii să încerci.

Îmi dreg vocea şi tuşesc cât pot de oficial.

— Raportează!

— Cretinilor, raportez: ăsta vrea să cumpere un tractor, nu fabrica de tractoare...

Gem înfundat. „Ai belit-o!" jubilează Draky, şi tare mi-e teamă că are dreptate. De două săptămâni îl urmărim pe Ali, puşi pe urmele lui de o sursă care ne dă ca sigur faptul că arabul nu numai că învârte bani grei, dar are de gând să cumpere cea mai importantă fabrică a oraşului. Toţi am fost puşi pe jar şi nu s-a economisit nimic.

— Drace, şoptesc, şi Draky rânjeşte: „Nu îmi folosi numele în deşert!".

— Ce fac? întreabă Alina.

— Îmbrăcarea şi îmbarcarea! Ne întoarcem la unitate...

Asta a fost noaptea. Am prins trei ore de somn spre dimineaţă şi, acum, analiza obişnuită de duminică.

— De ce şi-or fi închipuind unii că duminica se prind mai uşor spionii, nu ştiu, zău! se lamentează Vlase.

În sala de şedinţă, Alina, aşezată lângă geam, savurează câteva raze de soare.

— Ţi-a priit noaptea, văd, îi şopteşte Vlase furios.

Ea dă din umeri nedumerită şi se întoarce spre colonel, care pufneşte nervos pe lângă aparatura de interceptare. Învârte de butoane, apasă pe comutatoare, apoi întinde spre noi un deget acuzator.

— Unii uită că eu sunt comandant aici. Chiar dacă avem aceeaşi vârstă, eu sunt comandant şi ei sunt agenţi de teren, şi se duc acolo unde îi trimit eu.

„Că mult ce ajung ei acolo!" şopteşte Draky, timid, parcă şi el timorat de prezenţa colonelului. Singurul de aceeaşi vârstă cu colonelul sunt eu, dar să fiu al dracului dacă pricep ce are cu mine. Misiunea am primit-o gata „digerată" şi am acţionat

numai ca om de teren. Vlase îşi aşează cele câteva fire de păr, priveşte apoi în sus şi bate de trei ori cu degetele în birou.

„Colonelul a «digerat» misiunea", îmi şopteşte Draky. Semnele lui Vlase îmi spun că o să discutăm despre altceva, nu despre eşecul de azi-noapte.

— Ştim cu toţii despre necesitatea de a face economii... Cei mai mulţi fac. Dar alţii se aruncă în nişte cheltuieli exorbitante... şi mai ales nejustificate. (Scotoceşte prin sertar şi se uită fix la mine.) Poate poţi să ne spui ce anume ai vorbit la telefon, în ultima săptămână, de... 22 de milioane?

„Las-o dracului", şopteşte Draky, „chiar atâta ai vorbit?" Ridic din umeri.

— Nu se poate, e vreo greşeală, încerc eu o apărare vagă.

— Nu e nicio greşeală! O sută douăzeci şi trei de telefoane, dintre care unul singur la un post fix. Restul, numai la mobile, de parcă v-a născut mămica voastră cu mobilul la ureche. Şi un telefon e de o jumătate de oră. Ce ai vorbit, domnule, o jumătate de oră?

— Mi s-a raportat situaţia operativă din teren...

— Pot să sun şi eu să verific?

— E un agent sub acoperire. Nu cred că o să se deconspire...

— Lasă-mă, totuşi, să încerc...

„Fugi!" mă îndeamnă Draky. „Fugi, cât mai ai timp!" Taci, mă, îi spun eu, că poate nu răspunde, dar...

— Aloo, răspunde glasul gâlgâit al Emiliei, şi colonelul mă priveşte crunt, dar vocea şi-o face suavă.

— Bună, puişor! Ce mai faci tu? întreabă el persuasiv şi cuplează difuzorul, să auzim toţi.

„Mamă, ce mai curvă!" se miră Draky, auzindu-i vocea mieroasă. „De colonel vorbeam", mă temperează el, simţind că mă enervez. „Curvă bătrână, nu glumă", îi confirm eu.

Colonelul intră uşor în joc, nu dă niciun indiciu, alunecă cu mişcări de balerin printre întrebările Emiliei şi, până la urmă:

— Dar cine e la telefon? Remus, tu eşti? – şi ea continuă, înainte de a primi răspunsul: Am crezut că n-o să mai suni.

— Eh, şi tu, am vrut să te fac nerăbdătoare... aşa, ca acum. Eşti nerăbdătoare acum?

— Sigur ca da, râde ea gâlgâit şi râsul ei umple sala de şedinţe.

Vlase a uitat de Alina şi rânjeşte spre mine cu gura până la urechi.

— Şi eu sunt nerăbdător şi pregătit, şopteşte colonelul, calin. Vrei să vezi?

— Da, da...

Colonelul priveşte crunt la noi, apoi duce microfonul la şliţ şi-l deschide şi-l închide brusc.

„Poate şi-o prinde", şopteşte Draky, şi râsul excitant al Emiliei umple aerul. Mi s-a părut că au ciulit urechile şi cei câţiva soldaţi care măturau prin curtea unităţii. Ştiu că-i o prostie, difuzorul nu se aude până în curte, dar aşa mi se pare.

Colonelul îşi ia rămas bun de la Emilia, apoi se întoarce spre noi:

— Aţi văzut cum înţeleg unii să cheltuiască fondurile atât de reduse pe care le avem la dispoziţie? Ce ai de spus?

— Agent sub acoperire... folosim un limbaj codificat şi ştiţi că nu sunt obligat să-mi divulg sursele atâta vreme cât obţinem rezultate.

— Şi ce rezultate ai obţinut dumneata în ultimul timp? mă întreabă el sarcastic.

„Ţi-a servit-o, aşa că trage-i-o", mă îndeamnă Draky.

— Păi, de exemplu, analizând şi folosind informaţiile obţinute de la astfel de agenţi, am reuşit să evităm ca Obiectivul Zero să fie vândut mafiei arabe.

Alina a chicotit scurt, Draky a tăcut şi Vlase a făcut semnul nostru codificat pentru „îţi dau o bere!".

— Bine, făcu colonelul, dintr-odată îmbufnat, pe viitor să aveţi mai multă grijă de fondurile care ştiţi că sunt tot mai puţine – şi ne-a expediat.

Obsesia noastră cea de toate zilele era şi rămânea Obiectivul de prioritate Zero, adică fabrica de tractoare. Motivul era simplu: în patruzeci şi opt de ore putea – teoretic – să treacă de la

producţia de tractoare la cea de tancuri. Toate tinerele inginere de la întreprindere erau atent filate ca nu cumva, în timpul orgasmului, să trădeze formula oţelului inoxidabil care ruginea după prima ploaie.

Între două inginere, câte o studentă, două, ca să nu ne ieşim din mână şi să nu pierdem contactul cu tânăra generaţie.

„Ştii", suspina Draky uneori, „parcă mi-aş dori câteodată să nu fie atât de strâns contactul ăsta. Mă simt prins la mijloc".

Altă duminică, altă şedinţă de analiză. După ce pleacă toţi, mă reped la telefon: ceva mă intrigă la Emilia, care părea, vorba lui Draky, o curvă virgină.

— Ce faci? mă întreabă Emilia, cu vocea ei atât de excitantă, de operatoare versată la un hot-line.

— Bine, răspund, şi-l simt pe colonel cum îmi apare tiptil în spate; întinde o mână peste umărul meu şi cuplează difuzorul.

— Sunt în oraş, băi, râde Emilia zglobiu, hai să ne întâlnim.

— Nu ştiu..., încerc eu să mă eschivez, dar colonelul îmi face semn afirmativ. Bine, oftez resemnat, propune un loc şi o oră.

— Păi, tu eşti bărbatul, nu? Ia iniţiativa, ce naiba!

Pentru prima dată, colonelul şi Draky par amândoi de acord şi rânjesc la unison.

— Bine, atunci, peste o jumătate de oră în Piaţa Sfatului, hotărăsc eu şi trântesc receptorul.

Şeful mă priveşte neutru:

— Te duc eu la întâlnire! Dacă mă convingi că e agent sub acoperire, e perfect. Dacă nu, o aducem la unitate, o dăm pe mâna soldaţilor şi scoatem adevărul de la ea.

„Aţi încurcat-o şi tu şi Emilia", râde sarcastic Draky.

Dau din umeri, încercând să par nepăsător, şi pornim...

☆ ☆ ☆

Emilia stă tolănită pe băncile de lângă fântâna arteziană, într-o poziţie care o avantajează. Colonelul, când o vede, se face mic în maşină şi-mi şopteşte:

— Lasă-mă aici şi întoarce-te la unitate. Preiau eu cazul!

Fără prea multe fasoane, mă împinge jos din maşină, în timp ce Draky protestează: „Nu te duce, că ți-o suflă!" – dar eu mă fac că nu aud şi mă pierd printre clădiri.

Fac un mic ocol şi mă întorc în piață. Emilia, plictisită de aşteptare, pleacă, cu colonelul pe urmele ei. Ajunge în câteva minute în afara oraşului, undeva sub poalele Tâmpei. Priveşte precaută în jur, nu-l vede nici pe colonel şi nici pe mine, aşa că îşi reia înfățişarea obişnuită a locuitorilor de pe Cygnus, un fel de caracatiță ceva mai bine dezvoltată. Se târăşte spre incinta unde avea defazorul de spațiu-timp şi dispare, lăsându-l mofluz pe colonel. Îl aud cum bombăne în microfonul organic pe care am avut precauția să i-l implantez din timp:

— Şi doar cei de pe Cygnus au promis că ne lasă nouă Terra! Să vezi ce scandal intergalactic o să se stârnească – şi dispare într-o străfulgerare verzuie, caracteristică continuumului spațio-temporal folosit de cei din Alfa Centauri.

„Deci asta era", şopteşte Draky, şi îl simt cum se pregăteşte să dispară. „Îmi pare rău dacă ai crezut despre mine că sunt o simplă refulare a minții tale suprasolicitate. Aşa te-am făcut eu să crezi, dar de fapt sunt din constelația Deneb... În urma tratatului de la Eta Carinae, Terra a revenit în zona noastră de influență. Ai văzut şi tu cum este respectat tratatul... Te las, mă duc să raportez..."

După ce mă asigur că Draky nu mai este prezent în mintea mea, mă pregătesc şi eu de transfazare spre Drraper, de unde sunt originar. Înainte de a mă pierde în undele defazoare, îl mai văd pe Vlase cum mă pândeşte ascuns după tufişurile de pe marginea drumeagului. Fiind în fază, reuşesc să văd dincolo de înfățişarea lui terestră: e un băştinaş de pe Taurus! Mă scutur de un fior şi, înainte de a mă pierde în transspațiu, o bănuială sinistră mă străbate: *pe Terra nu mai e niciun om, ci suntem doar o mulțime de extratereştri care se spionează între ei!*

Reprezentația - Primul Inclownito

de Dan Ninoiu

Trupa lui Maître S. Sainz, cu S de la Serge Brussolo, celebrul autor al *„Morții cu melon"*, acea trăznaie care anticipase cu ani înainte căderea Bunilor, descinsese la marginea Oraşului.

La început poposiseră acolo doar cu câteva lăzi burduşite, la care țâncii de prin preajmă se zgâiau nemişcați, preț de ore întregi, aşteptând să vadă ieşind de-acolo Năzdrăvănia. Apoi fuseseră aduse, pe rând, animalele cu care Maître S. Sainz obişnuia să-şi răsfețe privitorii, stârnindu-le emoții puternice: mai întâi sosiseră leii, tigrii, apoi girafele şi elefanții sălbatici, pentru ca abia la urmă să poposească şi Dihăniile Necunoscute, genul acela de ființe ciudate, înspăimântătoare, de cele mai multe ori mult mai mari decât statul unui om, niște namile păroase, ce li se iviseră cândva în vis multora dintre adulții de acum, Jivine în care încetaseră să creadă de multă vreme.

Apoi, cu alai şi însoțiți de muzică, au sosit Clovnii. Zgomotoşi şi vorbăreți, tot timpul puşi pe şotii, cu burdihanele lor cele mari care-i împiedicau să alerge, au stârnit hohote cristaline de râs din partea micuților care uitaseră pentru o clipă de Năzdrăvănie.

Iar apoi, Ucenicii aduseseră Cortul. Împreună cu toate acareturile care trebuiau să-i asigure maestrului S. Sainz un interval suficient de larg, atât cât să-şi poată arăta priceperea în stăpânirea acelor Lucruri Magice pe care le înfățişa oamenilor.

Odată cu ele veniseră și gradenele pe care trebuiau să se așeze spectatorii, scările, frânghiile. În mai multe camioane, sosise și Catargul acela mare, pe care meșterii îl ancoraseră strașnic de pământ și-l înălțaseră atât de mult, că ieșea prin prelată și părea că încearcă să străpungă cerul. După ce l-au ridicat, l-au ticsit de frânghii și l-au umplut cu tot felul de platforme micuțe, acolo unde aveau să se odihnească zburătorii de la trapez, iar din vârful lui au lăsat să curgă acea copertină mare și largă, făcută special ca să încapă sub ea pe puțin trei sute de suflete, și suficient de groasă ca să nu cedeze niciunei ploi, nu contează cât de furioasă ar fi.

Înăuntru, meșterii ridicaseră stâlpii și montaseră în vârf cupele metalice care aveau să găzduiască flăcările.

Ignorând forfota din jurul lor, puștii orașului pândeau însă Năzdrăvănia care Trebuia să însoțească Circul și aceasta fiindcă, în lumea țâncilor cei iscoditori, cuvintele capătă semnificații nebănuite, și lor, oricum, Bunica le spusese c-ar trebui să existe, într-un fel pe care nu li-l poate explica, vreo Minunăție ca aia de la Circ. Pitită pe undeva și așteptându-i tocmai pe ei.

Și de cât amar de vreme așteptau ei Circul!... încă de anul trecut își făceau vise, își imaginau scenarii, cu Năzdrăvănia care avea să-i distreze și să-i înfricoșeze, în același timp.

Și atunci când văzuseră că oamenii necunoscuți li se adresează cu Prietenie și le vorbesc despre Lucruri Nemaivăzute, e de la sine înțeles că își înduplecaseră părinții, preț de o vizită la Circ. Seara. Pe Bezna aceea, care înnegrea de tot ziua, și-așa posomorâtă, de toamnă.

Apoi Totul începuse cu tobe și glasuri melodioase, cu Lucruri Încântătoare, care-i bucuraseră pe copii. Clovni șugubeți, cu nasuri obraznice de alviță și limbi de zahăr ars, scamatori cu păr pe obraz, ce minunăție!, smocuri de păr crescut alandala până în dreptul gurii, se miraseră copiii, ce oameni ciudați stăpâneau leii, girafele, elefanții și Dihăniile, ...vai, Dihăniile acelea mătăhăloase, cu colți albi și înalți până la Cupolă, și câte și mai câte alte Fapte de Mirare.

Veniseră apoi Zburătorii, acei oameni fără aripi care despicau aerul Cupolei cu trupurile lor zvelte aidoma păsărilor, și care se prindeau de mâini în văzduh, jucându-se cu fluctuațiile gravitației și smulgând oftaturi de ușurare din piepturile adulților mai sensibili ori de câte ori reușeau să ajungă teferi pe nisipul Arenei.

Și din nou au apărut clovnii, cu mișcările lor împiedicate, cu coșurile pline cu acele Bunătăți dulci pe care le împărțeau cu bucurie copiilor din public, spunând glume și hârjonindu-se între ei, pregătindu-i pe toți pentru Marele Număr Final.

Iară la sfârșit, ca într-unul din Filmele pe care le văzuseră la televizor sâmbăta seara, avea să vină mult așteptatul Final Fericit (iar părinții care apucaseră să răsfoiască Afișele, preventiv, înainte de a se hotărî să meargă la Circ, știau deja Asta), momentul când maître Sainz avea să-i Uluiască pe toți. De-a binelea și iremediabil.

Și acesta a apărut, izvorât parcă dintr-o aureolă de lumină și urmat de o jerbă de artificii, care luminară Bezna de afară până hăt! la hanul Crâșmarului, situat la intrarea în orașul lor liniștit, un loc în care bărbații prezenți astă-seară la Circ fuseseră nevoiți să renunțe să mai meargă.

Pentru început, spre bucuria țâncilor, maître S. Sainz înălță un curcubeu, drept acolo Sus, sub Cupolă. După care acesta începu să strălucească în timp ce culorile lui se aprindeau succesiv; pentru ca apoi să se sfărâme în văzduh cu pocnituri mici, schimbându-și fără întrerupere culorile, iar la final miriadele de scântei să se grupeze și să formeze chipul maestrului din tinerețe. Așa cum îl văzuseră în film pe vrăjitorul Gandalf cel Sur că făcuse la petrecerea din satul hobbiților, în Comitat, înainte ca Frodo să plece spre muntele de foc și să distrugă inelele puterii.

Părinții îl contemplară plictisiți, *„până la urmă, ce atâta zarvă pentru un scârț de curcubeu, pe care să-l pocnească apoi, ca niște artificii"*, apoi vrură să-și strângă lucrurile și să plece; câțiva ar fi vrut să iasă la o țigară, pentru că, până la urmă, *ce naiba mai era*

și asta?, da, era o bătaie de joc, atâția bani irosiți pentru un amărât de curcubeu cu poc, vă mulțumesc, dar așa ceva era un lucru pe care putea să îl facă orice scamator de duzină la început de carieră. Nu-i trebuiau începătorului decât două-trei spectacole, cât să îi dispară tracul acela pe care orice începător îl are în fața mulțimii, și apoi gata, era numai bun să facă scamatorii dintr-astea cu care să ia ochii copiilor de zece ani ori fetelor mai prostuțe, eleve încă la liceul din oraș.

Puștii care chicoteau pe margine nu voiau cu niciun chip să se astâmpere, cu toate șușotelile mamelor care nu voiau ca odraslele să le facă de râs taman acum, când fuseseră scoase de soții lor în oraș, după o îndelungată așteptare. Maître Serge le surâsese atunci blajin, ca un bătrân cumva prea înțelept, care le înțelesese dilema prin care treceau, iar culorile risipite în Înalt se adunară dintr-odată, se uniră într-o minge de foc, strălucitoare, care îi obligă pe toți să-și acopere ochii cu ceva, să nu orbească de la atâta strălucire. Și atunci, ieșind dinlăuntrul sferei arzătoare, li se arătă Năzdrăvănia, goală-goluță, tuturor țâncilor ce o așteptau cu băluța mustind în colțul gurii, în timp ce Lumea de Linii și Cercuri care se rostogolea pe deasupra lor, sub Cupolă, se umplu de înțelesuri neliniștitoare pentru părinți.

Copiii adorau basmele cu Balauri. Mai mult de-atât, îi știau pe de rost cum arată, și asta numai din descrierile făcute de Bunica: erau urâți și negri, rotunzi la pântec precum butoaiele cârciumarului, cu dinți ascuțiți, cu care puteau mesteca Luna, cu întreg cerul, vicleni până peste poate și, mai ales, puteau să scuipe foc prin palmele fără de niciun deget; *„oh, dar ce lucru urâcios, mămico!"* șoptiră captivați copiii, fascinați la vederea celui de-al treilea braț al Năzdrăvăniei, pornit de-a dreptul din burtă.

Femeile priviră cu uimire cum în față le apar, dichisite, fetele acelea superbe cu trupurile întinerite, cu picioarele suple și lipsite de varice, cu părul lung și bogat fluturând în bătaia vântului, defilând pe podiumurile concursurilor de frumusețe, la brațul unor domni curtenitori, zâmbitori și eleganți. *„Cât de frumos este!"* șoptiră ele înfiorate, acceptând cu grație buchetele

de flori pe care admiratorii le ofereau, dându-şi cu cochetărie ochii peste cap, cu pupilele dilatate de entuziasm. Apoi, într-o lumină de purpură, îşi aranjau părul bogat, aşa încât coroniţa cu diamante să nu le alunece şi să o piardă în neantul peste care călcau cu tocurile lor înalte.

Pentru bărbaţii care-şi însoţiseră consoartele şi puştii la Circ, împotriva voinţei lor, cu toţii încrâncenaţi şi sastisiţi de această corvoadă, odată cu apariţia curcubeului de sub Cupolă, şi care uitaseră să le mai zâmbească ţâncilor iscoditori sau chiar să-i mai şteargă la nas, le apăru în faţă locotenentul corsican ce visa o Franţă mondială. Acesta îşi începuse Austerlitz-ul şi Iena şi Waterloo-ul şi apoi dezlănţuise tot Iadul pentru care se născuse Atunci. Peste ochii lor. Umflându-se ca un balon monstruos, nimeni nu mai râdea: căci maître Serge Sainz dispăruse, poate că dispăruse de asemenea şi Circul, şi poate că ei erau prinşi acum în vâltoarea timpului ori a spaţiului, întrucât, altundeva, din alt oraş, locotenentul îi ameninţa cu colţii de Minotaur. Doar câţiva mai reuşiseră să urle, când lumea de culori şi de frici ancestrale de sub Cerul de Smoală se făcuse de funingine şi îi înghiţise apoi ca o hulpavă gură neagră.

În urmă-le, stelele de Diamant clipeau complice, oarecum mulţumite că-şi puteau continua existenţa efemeră.

De ce râzi, tu, Serge Brussolo?

Îţi place să scrii SF, fantasy, horror?
Trimite-ne scrierile tale la **redactia@colectiasf.ro**
şi ai şansa de a publica şi tu în Revista CSF!
Condiţiile manuscrisului: litera utilizată - Times New Roman, corp 12; cu diacritice; evidenţierile cu *italic*, **bold** şi/sau „ghilimele"; textul aliniat la stânga; autorul nu va face paginare sau tehnoredactare; titlul scris cu Times New Roman, corp 18, bold; numele autorului sub titlu; informaţiile de contact ale autorului vor fi trecute la finalul manuscrisului (nume şi prenume, adresa, telefon, e-mail).

Noaptea Sanyasinilor

de Rodica Bretin

„Întunecând întunericul, iată
porțile luminii."
Yosano Akiko – HAIKU

Ascuțit, strident – concentrând întreaga energie somatică într-un singur elan dominator – țipătul păru să despice pereții metalici. Lama de lumină viorie a sagarei țâșni spre pieptul lui. Parând, fascicolul alb-ivoriu al armei sale îi frânse fulgerarea.

Destins, cu genunchii ușor îndoiți, Sheerin reveni la o poziție aparent relaxată. Celălalt nu se clintea. Chipul, mască imobilă, împietrise într-o determinare calmă. Nu-i putea ghici gândurile în mintea protejată de psihocâmpul inhibant. Ochii dilatați oglindeau Kyi-ul său interior, anticipându-i mișcările perfect controlate.

Sheerin se concentră, repetând instinctiv cuvintele sacre:

„Nicio șovăire, nicio clipă de reflecție înaintea atacului. Inerția provoacă rupturi în curgerea fluidului vital, voința e un obstacol".

Își îndreptă atenția asupra propriei respirații. Simți o ușoară contracție în partea inferioară a abdomenului, acumularea energiilor pregătind descătușarea finală. Lovitura porni instantaneu, din ea însăși, fără s-o fi gândit, dublată de strigătul sălbatic, venit din abisurile inconștientului. Ca într-o stază hip-

notică, în care mişcările sunt derulate cu stranie lentoare, văzu avântul secerat al adversarului, căderea înceată – aproape o plutire, sângele pătând veşmântul larg, de un alb imaculat.

Cu mâinile încleştate încă pe mânerul armei, Sheerin îngenunche lângă trupul bătrânului Fara şi îi atinse fruntea. Contactul telepatic fu zguduitor, total, cum nu se întâmplase niciodată până atunci. Pe măsură ce Kyi-ul cerebral îl părăsea, trăsăturile maestrului începeau să capete rigiditate şi un zâmbet transfigurat, împăcat cu sine, îi ilumina chipul: în ultimele clipe, Fara îşi dorise cu fervoare revelaţia iniţiatică în moarte.

Pe Sheerin, înţelegerea aceasta din urmă îl duru. Copleşitor nu era sentimentul de milă sau regret, ci senzaţia organică de vid, ca şi cum, odată cu dispariţia mentorului spiritual, o parte esenţială a fiinţei sale fusese amputată.

Repetând gesturile unui ritual ancestral, desprinse de pe degetul bătrânului inelul ce purta semnul heraldic al castei veddalilor.

„Stadiul ultim al cuvântului este tăcerea. Adevăratul veddal va pieri de sabia discipolului, iar mentalele lor se vor contopi într-o singură entitate", spunea Yasrada, arta de a vedea clar în propria natură. Învingându-l, Sheerin devenea Fara, aşa cum se identificase cu toţi cei ucişi înainte.

„Pentru ce trăieşti?", auzi întrebarea-gând a maestrului.

„Ca să aflu cine sunt", răspunse, rememorând destinul stocastic al miilor de nenorociţi de la nivelele inferioare. Duceau o existenţă de vierme, târându-se prin labirintul galeriilor, în aşteptarea ceasului când altarele se deschideau pentru a-i hrăni... De secole, prin jertfe şi retenţie, veddalii se ridicaseră deasupra celorlalţi. Cuceriseră pe rând zeci de nivele şi coridoare, tot mai sus pe spirala universului de metal.

Sheerin se răsuci, deodată atent, încordat: în stânga, unde înainte nu era decât un perete neted, suprafaţa argintie ascundea o intrare. Fusese întotdeauna acolo, fără s-o observe. Trebuia mai întâi ca ştiinţa nobilă a sanyasinilor, dezvăluită prin moartea bătrânului maestru, să treacă asupra sa.

Ogiva se deschise imediat, panoul rulând fără zgomot într-o parte. În spatele lui, Sheerin zări un alt coridor, identic cu cel prin care venise.

„Unica rațiune este drumul, singurul om este veddalul".

Drumul alb. Spirala – simbolul forței potențiale care generează cursul vieții și sursa energiei subtile a Kyi-u-lui – înseamnă nesfârșite coridoare, urcând mereu spre centrul universului. Fiecare generație cucerea unul din nivelele despărțite prin ogive ce se puteau deschide doar după reguli probabilistice stadiale, niciodată înțelese. Când sacrificiul maeștrilor veddali revela noi treceri, frontiera lumii cunoscute era împinsă mai departe; în spatele oricărei uși se afla un coridor, la fel cu cele dinainte, într-o monotonă succesiune. Pretutindeni înfățișarea pereților era aceeași, astfel încât Sheerin nu avea cum să bănuiască în ce zonă a spiralei ajunsese.

La capătul drumului alb, în ultimul nivel, se afla o încăpere secretă, care oferea ieșirea din spirală, având puncte de contact cu ceea ce era *Dincolo*.

Lăcașul înțelepților sanyasini.

Universul întreg, susținea doctrina Yasradei, se afla în mișcare, suspendat deasupra unei prăpăstii negre, numite *spațiu*.

„Mistuirea materiei în focul veșnic: sursa omnipotenței absolute".

Amintirea terifiantă din trecutul speciei, despre care transele onirice aduceau vagi reminiscențe, era *Noaptea* – tărâm al Iraționalului, sfidând limite și echilibru – unde singura lumină venea de la niște sclipiri îndepărtate și reci. Cuvintele Legii erau venerate și respectate mai presus de îndoială, dar cum putea exista un asemenea nonsens? Când în fiecare moment al existenței ești înconjurat de strălucirea constantă a luminii, noțiunea de *întuneric* devine ilogică.

Sheerin alungă gândul pângăritor. Mergea de multe zile, poate de săptămâni – aici, acum, timpul nu avea importanță – când instinctul îl avertiză de apropierea unei intrări. Trecerea nu era camuflată de aparenta continuitate, de unitatea mono-

litică a peretelui. Forma ogivală fusese înlocuită cu un heptaedru, o suprafață străbătută de irizații, ce pulsa ritmic. Părea o structură vie, gelificată.

Apropiindu-se, Sheerin receptă o întreagă gamă de sentimente, canalizate spre zone diferite ale psihicului, într-o monodiere obsesivă. Efluviile pozitive ale ființei sale, în armonie cu entitatea universală, anulară sugestiile nefaste, convertindu-le în impulsuri moderatoare.

Își recunoscu silueta răsfrântă pe luciul încremenit al oglinzii-ecran. Umbra îi copia fidel mișcările, le descompunea în elemente sincronizate, atrăgându-l spre gura unui tunel nevăzut, de unde începea vidul, anihilarea voinței. Imagini de coșmar, refulate de mecanismul lucidității, se tălăzuiau la granița conștientului. Instinctiv, veddalul își declanșă bioscutul protector, încercând să reducă impactul asupra echilibrului său psihic. Creșterea tensiunii nervoase se materializă în cercul de fier care-i zdrobea tâmplele. Orbit, cu simțurile paralizate, prizonier în spațiul incert al zonei de trecere, avu impresia copleșitoare de anulare a personalității, de contopire cu o altă realitate, paralelă, în care ordinea firească a lucrurilor era răsturnată. Nu se mai împotrivi influenței necunoscute, lăsându-se călăuzit prin labirintul de posibilități.

Bezna.

Noțiune arhaică, al cărei înțeles se pierduse, rămânând doar teama de întunericul înghețat și veșnic. Sheerin tresări, tulburat de viziune. Trezite din amorțeala minții sale, engramele mentorilor uciși în fața șirului nesfârșit de intrări reînviară cu dureroasă intensitate.

Încolțit, Sheerin se refugie în trecut, căutând să retrăiască amintirea primilor săi ani de viață. Refăcu etapele drumului prin lumea coridoarelor în spirală, singura pe care o cunoscuse. Aici, legile supraviețuirii speciei nu erau nici nedrepte, nici crude, ci firești, la fel ca lumina albastră ce îl întâmpinase la naștere și care îl va însoți până în ultima clipă, când arma neștiutului său discipol îl va ajuta să încheie ciclul, deschizând o

nouă poartă spre lăcaşul de taină al sanyasinilor. Cunoaşterea Yasradei şi credinţa în nobilul ţel – ce fuseseră de-a lungul veacurilor liantul castei – erau străine de riturile barbare ale paracivilizaţiei phralilor. Locuitorii nivelelor inferioare îi urau pe veddali, fără a îndrăzni să se revolte, căci se temeau de puterile telepatice ale maeştrilor, mai mult chiar decât de sagarele lor aducătoare de moarte.

Peste câteva generaţii, poate, un discipol al său va ajunge la limita finală a universului, în centrul spiralei metalice. Va deţine atunci cheia cunoaşterii absolute şi, odată cu el, toţi cei sacrificaţi drumului alb. Dar pântecul femeii veddale nu îl zămislise încă pe cel care-i va deveni ucigaş-discipol, şi nimeni nu trecuse prin două intrări în viaţă. Sheerin nu punea în cumpănă puterea atotcunoscătoare a Legii, însă ceea ce se petrecea acum cu el era dincolo de experienţă şi înţelegere.

Apăsarea nefirească din tâmple slăbi, obiectele din jur începând să îşi recapete treptat contururile. Coridorul dispăruse; se afla într-o cameră cu pereţi circulari şi tavanul boltit, în care plutea un abur dens.

„Fuioare albe de ceaţă veghează de-a pururi somnul înţelepţilor", îşi aminti Sheerin.

Profeţia se împlinise. Spirala universului se sfârşea aici, iar capătul drumului alb nu putea avea decât un singur nume: Lăcaşul Sanyasinilor.

„Nu te mira de lucrurile care sunt; fereşte-te de cele care vor veni", sunase cândva sfatul bătrânului său maestru. Prezenţa atâtor ecrane-oglinzi era neliniştitoare, căci ele multiplicau şi dezvăluiau imaginea prinsă în clătinarea apelor întunecate.

Cu mâna încleştată pe mânerul armei, Sheerin înaintă spre mijlocul încăperii: rămase în aşteptare, înconjurat de ceaţa ce se risipea încet. Atunci auzi Vocea, la început ca un murmur difuz; ascultă cuvintele şi nu i se păru ciudat că le înţelege. Îi cerea să nu se teamă, când, brusc, hohotul său de râs răsună sub bolta înaltă. Teamă? Vreme de douăzeci de ani, Fara îl învăţase legile luptei cu sagara, dar niciodată teama.

Sheerin fu totuşi impresionat de mozaicul sclipitor, în continuă mişcare, al ochilor fără de număr care întreţineau – i se spuse – unităţile de sintetizare a hranei, ceea ce phralii numiseră *altare*. Alcătuirea fără trup din spatele oglinzilor făcea posibilă viaţa în universul de metal. Ascultând-o, Sheerin ajunse într-o zonă cu nişe încastrate în perete, unde se odihneau stăpânii maşinii.

Îl surprinse tinereţea paradoxală a înţelepţilor, înrobiţi unui somn fără de sfârşit în raclele lor translucide. Aveau chipuri destinse, pe care gheaţa se depusese într-un strat gros şi păreau cufundaţi în vise de la începutul lumii.

Sanyasinul din a cincea raclă semăna atât de mult cu el, încât, pentru o clipă, Sheerin se simţi captiv în îmbrăţişarea de cremene a timpului. Îşi trecu palmele deasupra licărului aproape stins al senzorilor de cristal, însufleţindu-i. Privirile îi zăboviră pe masca imobilă ce îi împrumutase trăsăturile, în vreme ce mintea lui răscolea neantul din spatele frunţii nefiresc de palide a celui adormit. Curând, începu să discearnă un ritm alfa foarte slab; i se păru că surprinde o tresărire a pleoapelor, apoi o mişcare a buzelor statuii albe.

...Emisfera translucidă coborî într-o alunecare silenţioasă; un declic anunţă etanşeizarea cilindrului. Sunetul alarmei răsuna înfundat, ca printr-un zid căptuşit cu vată. Lur Egdon auzi şuieratul gazului pătrunzând înăuntru, când primele semne de toropeală îi îngreunară mişcările. Mai avea câteva secunde de luciditate. Cu gândul la ceilalţi, aflaţi probabil deja în stare de anabioză, apăsă pe butonul roşu şi se cufundă într-un somn de milenii – durata călătoriei spre planeta destinaţie – fără să bănuiască decizia eronată a computerului, care blocase căile de acces între compartimentele navei. Trei sute de oameni, izolaţi la nivelele inferioare, n-au mai ajuns la blocurile crionice...

Desprins din transă, Sheerin reveni cu greu la realitate. Ascultă pulsul timpului, reintegrându-şi percepţiile în prezent: o primejdie fizică, imediată, îl ameninţa.

Senzaţia de frig era înşelătoare, se datora anormalei obscurităţi. Intensitatea luminii scăzuse sub limita suportabilă, iar

Vocea modula cuvinte de neînțeles. Un sunet aspru, de suprafețe în frecare, venea de sus, unde coji metalice dezveleau cristalul cupolei.

Din abisul de dincolo, întunericul cosmic îl copleşi pe Sheerin, anulând orice punct de referință. Ideea de nemărginire, de spațiu imens şi gol, se asocia cu imaginea paroxistică a coşmarurilor. Ceea ce simțea, paralizat de amintirea primordială a nopții, era panica, teroarea, dar şi bucuria amețitoare a reîntâlnirii cu cerul.

Se sufoca, o greutate imensă îi apăsa pieptul. Acelaşi lucru se petrecea cu toți, realiză, uitând pentru o clipă durerea. Ascunse în masivitatea pereților, hublourile îşi lepădau învelişul, îngăduind privirilor să pătrundă în noapte.

„Noaptea Sanyasinilor", tresări Sheerin. Potrivit Yasradei, ea însemna distrugerea a tot ce era viu.

Locuitorii nivelelor inferioare alergau înnebuniți, strivindu-i pe cei căzuți. Sheerin îşi închipui sclipirea dementă din ochii injectați ai phralilor şi privirile detaşate, luminate de înțelegere, cu care maeştrii veddali acceptau sfârşitul... În câteva minute, niciunul dintre phrali nu va rămâne cu mintea întreagă, căci psihicul lor limitat nu putea cuprinde măreția lumii în care se născuseră. Universul de coridoare era doar un grăunte într-un teribil şi sublim infinit. Pentru a înțelege asta, le-ar fi trebuit alte sisteme de gândire sau o catastrofă care să zdruncine temeliile civilizației.

Calea spre adevăr ducea la moarte? Atunci, legea care îngăduia asta era o lege strâmbă!

După ce oamenii vor dispărea, universul de metal îşi va continua netulburat călătoria spre o destinație necunoscută. Forțele Nopții erau oarbe – nici binevoitoare, nici malefice: indiferente. Dar Vocea, creație artificială, n-avea dreptul să decidă. Conştiința începuse să i se întunece când întrevăzu soluția: putea încerca să canalizeze energia psihică, eliberată de mulțimea creierelor detracate, într-o zonă foarte restrânsă, modificând curbura timpului.

Sheerin inspiră adânc şi începu să se concentreze cu disperare, cum n-o mai făcuse vreodată...

Ascuţit, strident – adunând întreaga energie somatică într-un singur elan dominator – ţipătul păru să despice pereţii metalici. Lama de lumină viorie a sagarei ţâşni spre pieptul lui, străpungându-l.

Murind, Sheerin păstră imaginea lui Fara aplecat asupra sa — ţinând încă ridicată arma cu care lovise — ochii maestrului fiind dilataţi într-o nesfârşită mirare.

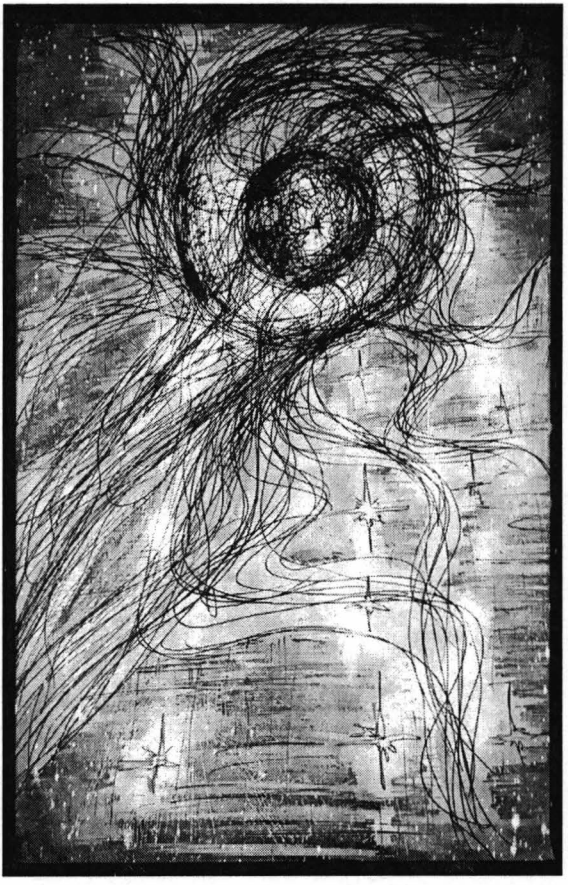

Ilustraţie de Eugen Enciu

Întunecare

de Sebi Simion

Zăpadă. Au fost patru zile numai cu zăpadă. Cenușă a timpului, căzând grea, udă și neiertătoare peste tot ce părea înainte liniștit, la locul lui. Nu mai văd calea de ceva vreme, încerc să uit unde și de ce am plecat. Pe sub lețul ăsta ceresc se întinde drumul, sigur pe sine, lung și cenușiu, ca un șarpe în jungla amazoniană, așteptându-și prada. Am întâlnit câteva benzinării solitare, cu localnici privindu-mă suspicios. Reticenți la tranzacții, laconici în descrieri.

— Cum ajung la Shallow Creek de aici?

— E o șosea județeană. Încă 210 kilometri.

— Și de-acolo?

— Întreabă pe drum.

— Păi nu poți să-mi spui?...

Cât m-am scotocit în buzunarul gecii după o bancnotă de un dolar, care poate l-ar fi făcut să-și mai dezlege limba, moșul s-a și strecurat pe ușa din spate.

— Cretinule!

Am ieșit afară și mașina, care a costat mai puțin decât ochelarii de pe nas, are deja cauciucurile pe jumătate îngropate în zăpadă. Nici nu mai pot să-mi scutur bocancii înainte să intru. Căldura nu funcționează cum trebuie, iar radioul scoate din când în când câte un fâșâit brusc, făcându-mă să tresar. Halal țară, te-ai gândi că o *putere mondială* ar avea totul pus la punct. Putere mondială, pe dracu'. Până și cafeaua asta are gust de petrol.

„Se pare că va fi o altă zi cu ninsori severe, oameni buni. Așa că rămâneți în case, faceți focul, puneți pe aragaz un ibric mare de cafea, întindeți-vă până sus pe dulap după borcanul de biscuiți cu ovăz și ascultați-ne în continuare. Revenim cu prognoze meteo, sugestii de filme și, bineînțeles, cu muzică bună. Numai aici, la KWKY – radioul preferat al statului Colorado."

Prognoza. Îți zic eu prognoza. Zăpadă, copaci, și o șosea pe care n-o mai vezi. Încă 200 și ceva de kilometri de aici înainte. Și niciun Starbucks, nicăieri. Doar negura asta, într-un pahar de plastic, cu o boabă de cafea zâmbitoare. Țăranii dracului! *Nu. E. Nimic. Cum. Trebuie.* M-am enervat, am dat cu mâna în bord și bineînțeles că m-am zgâriat într-un colț de plastic. Arunc cafeaua pe geam, iar paharul dispare printre fulgii de zăpadă, trasând în urma lui o dungă neagră.

Pe un indicator verde disting „Whitegate – 14 KM". Încă 14 km până la următoarea oprire. Încă puțin și, poate, găsesc o masă caldă și pe cineva care să vorbească cu mine. Încep să râd, mi se pare stupid că m-am enervat din nimic. Mi-aduc aminte de vacanța aia cu Jane...

În mijlocul drumului, un copil.

Într-o jumătate de secundă se întâmplă tot. Frânez, îmi dau seama că nu ține, trag de volan, mă îndrept spre brazi, trag iar de volan și mă opresc la doi centimetri de parapetul metalic. Ce mama naibii?!

Radioul e mort, iar în liniștea din mașină se aud doar ștergătoarele, împingând frenetic zăpada. Încerc să mă liniștesc, simțind cum o sudoare rece mă cuprinde de peste tot.

Cobor și mă uit în spate. Nu se vede nimic din cauza ninsorii, așa că încep să calc pe urmele lăsate de mașină. Asta e tot ce văd. Nu e nicio dovadă că ar mai fi fost cineva aici. Doamne, mi s-a părut c-o văd pe...

Sunt obosit și n-am mai mâncat de atâta timp. E normal să nu fie totul la loc în capul meu. Din vale, se îndreaptă spre mine un plug portocaliu, huruind și eliberând în aer fum gros. Dau din cap a recunoștință către șofer, dar mă ignoră în totalitate.

Măcar ăsta e unul din țăranii utili. Strâng din dinți, îmi ridic gulerul la haină și intru înapoi în rabla mea ostenită.

☆ ☆ ☆

Am plecat la drum de o săptămână, cu actele și cheile în torpedou, portbagajul plin cu tot esențialul: sticle de whiskey scoțian scump (single malt, limited edition, red oak barrel), 5 baxuri a câte 20 de doze de bere (4.99$ pentru fiecare, o nimica toată – dacă tot urmează să locuiesc printre oamenii ăștia, măcar să le înțeleg gusturile), jumătate de kilogram de cocaină de cea mai bună calitate (te amo, Colombia!) și Macbook-ul meu de încredere. Și mai zic oamenii că banii nu aduc fericirea. Părerea mea e că nu știți ce să cumpărați.

Ca un strigăt din largul mării, un neon albastru sfâșie negura care se lasă peste munți, iar drumul se îndreaptă. Disting puțin mai în față un restaurant, cu o parcare pentru camioane. Era și timpul.

Trag mașina lângă un șir de tomberoane, îmi suflu în palme și intru. Sunetul reconfortant al clopoțelului de deasupra ușii pare să spargă amorțeala ultimelor ore. La unul din scaunele înalte, un țăran obez, cu o barbă demnă de un paragraf scris de Tolkien, bagă sub nas o farfurie de ouă, bacon și clătite. În colțul opus, într-un separeu, un bărbat cu gluga pe cap, de sub care ies câteva șuvițe de păr roșcat, stă cu o bere în mână.

— Ce vă aduc?

Pentru o țărăncuță, chelnerița nu arată deloc rău. Simt cum mi se strecoară pe buze un zâmbet vechi, folosit cu succes de-a lungul carierei.

— Depinde ce recomanzi.

— Salata de cartofi e proaspătă. La fel și friptura de vită.

— Atunci se pare că asta o să iau.

— Ceva de băut? privirea ei începe să capete o notă aparte, ca și cum m-ar cunoaște.

— Păi, din moment ce Chianti nu aveți, o să iau o bere.

Zâmbește protocolar și dispare în bucătăria mică din spatele tejghelei.

Mă cuprinde un dor subit de nopțile din New York. De steakhouse-uri, de separeurile VIP, unde nu duceam lipsă de nimic, de cursele cu mașini scumpe, ținute înspre zori, în port. A fost una din nopțile alea, când am cunoscut-o pe Jane. Au fost de ajuns câteva plimbări prin parc, câteva cine cu vin bun și confit de rață, și zidurile au căzut și de-o parte și de alta. Se părea că era ceva mai mult decât o fată căreia îi plăceau banii, iar eu ceva mai mult decât un băiat inteligent, cu un job de invidiat pe Wall Street. Cine ar fi crezut?

— Mâncarea dumneavoastră. Și o sticlă din berea noastră locală.

Berea (Hypnos) e rece, foarte amară și cu o vagă notă de caise. Nu m-aș fi așteptat la atâta subtilitate din partea comunității Whitegate. E, cu siguranță, un aperitiv bun pentru ce va urma. Mă uit în jos, la farfurie, și îmi dau seama că, în ciuda repulsiei, chiar îmi este foame. Țăranul obez se holbează la haina mea, sorbind ceea ce pare a fi o ceașcă din extraordinara cafea găsită prin părțile astea.

— Presupun că mă poți rezolva și cu două degete din cel mai bun whiskey al tău, nu, păpușă? o întreb pe fata, care, dacă mă uit mai bine, nu are mai mult de șaptesprezece ani.

— Tot ce are Colorado mai bun, îmi murmură distant, acum parcă mai speriată ca înainte.

— Sunt convins că mă va da pe spate.

Mă ridic și dispar la toaletă, unde, pe micul raft de sticlă de sub oglindă, îmi aranjez cu cardul o linie de cocaină, care dispare ascultător în nara dreaptă. Ah, dulci amintiri ale tinereții. Sângele mi se pune în mișcare.

O întreb pe chelneriță de Shallow Creek și tresare ca o căprioară în lumina farurilor. Nu mai e așa mult de aici. Încă 5 kilometri, faceți la dreapta după copacul lovit de fulger, îmi zice, evitându-mi privirea. Țăranii chiar țin la clișeele lor.

Pasagerul meu de încredere e sticla de whiskey. Lăsați Scoția să arate ce are mai bun, oameni blocați în timp ce sunteți. Pasagerul e suficient de afectiv și binevoiește să mă încălzească pentru restul drumului. La ora și pe vremea asta, nu m-ar trage pe dreapta nimeni. Nu aș exclude, totuși, ca oamenii ăștia să pună primar un lup și șerif un grizzly.

Shallow Creek. Am lăsat în urmă un șir de case, o biserică și ceea nu poate fi decât primăria – bine înfășurate în noaptea de ianuarie. Drumul continuă, curbat, printr-un alt șir de brazi, care îți dau impresia că o să te strivească dacă te apropii prea mult. Sau poate sunt de vină substanțele din corpul meu, aflate în competiție ca doi șoareci în labirintul cu brânză.

Complet străin și nelalocul lui, un copac despicat de fulger. Pare a fi un măr. Deja pot auzi localnicii lăudându-și plăcinta cu mere. Intru pe drumul plin de hârtoape și, după încă 15 minute de mers prin pădurea deasă – mâini, crengile astea ca niște mâini, care vin spre mine – văd casa dintre brazi, cu stâncile gri în spate. Shallow Creek.

Opresc motorul și deschid torpedoul, din care iau actele casei și cheia. Vântul șuieră printre brazi, aruncând șoapte din creangă în creangă, împachetând totul în noapte. Sub tălpile ghetelor mele, pietrișul înghețat scârțâie aproape dureros, cumva familiar. Mă uit spre casă și văd că la etaj e aprinsă o lumină mică – probabil unul din oamenii ăștia supărător de simpli a fost anunțat că va veni cineva și casa trebuia pusă la punct. Agentul imobiliar chiar a luat în considerare toate aspectele. Trebuie doar să știi ce să le spui. Dacă nu, banii vor vorbi din plin pentru tine. Asta e o lecție învățată și predată de zeci de ori.

Cei 50.000 de dolari au fost cheltuiți cu cap și nu regret niciun cent. De la mobilă, la căpățâna de lup montată în perete, până la parchet și baia elegantă, casa are un aer rustic, dar emană și o finețe pe care sunt sigur că vecinii mei din orășel nu ar ști să o aprecieze. Și totuși, lipsește ceva. Cum se numea oare...?

O bătaie puternică în ușă.

A doua oară, mai tare.

A treia oară și am deja impresia că va zbura din balamale.

Sar peste măsuța de cafea și din cinci pași ajung la intrare și deschid. Afară e aceeași noapte, dar, cumva, mai întunecată, mai rece. Mai mult ca sigur e un adolescent beat, care își face mendrele pe aici. Nu aș fi mirat să văd dimineață mașina zgâriată și suspendată pe cărămizi. Nu ar strica să mă interesez în privința achiziționării unui sistem de alarmă – sau poate pot, pur și simplu, să îi ofer unui țărănoi de pe-aici una din sticlele de whiskey. Și-ar aduce sigur prietenii, cu furci și torțe. Protecție 24/7.

După un duș fierbinte și încă trei linii de cocaină, nouă din berile astea ieftine intră în mine ca sângele într-o cămașă albă. Deja nu mă mai pot gândi la nimic altceva decât... până unde... și de ce...

Poiana e perfect însorită, însă, cumva, faptul că suntem în pădure, nu taie deloc din căldura asta de iulie. Ea e acolo, zâmbind timid spre mine, înconjurată de coșul de picnic, farfurii, termos și o sticlă de vin. Mă aplec să o sărut, ea zâmbește, ferindu-se. Mirosindu-i părul, mă simt ca și cum aș fi pierdut într-o livadă. Mere? Portocale? Caise. Miroase a caise. Îmi fac curaj să îi spun ceea ce nu am fost niciodată în stare să-i zic. Uită-te în ochii ei și spune-i. Merită să știe. Unde ar trebui să fie ochiul ei drept este o gaură imensă, de un roșu închis, iar celălalt ochi e vânăt-sidefiu. Vreau să țip, dar nu pot, cuvintele mi-au înghețat în gât. Mă vede – cumva, mă vede – și zâmbește din ce în ce mai larg, iar din gura ei începe să curgă un torent de viermi și pământ. Nu pot să mă mișc. Nu pot să zbier. Pământul și viermii mă cuprind, mă înfășoară, acoperă coșul, pătura, pădurea, soarele...

Mă trezesc prins între așternuturi, în patul mare. Mă sufoc și nu știu unde îmi sunt mâinile. Nu mai știu când am adormit, nu mai știu cum am ajuns aici, iar pe ecranul Macbook-ului dansează frenetic lumini, în locul playlist-ului care rula mai devreme. În casa scufundată în beznă, tot ce se aude e bătaia

inimii mele. Mă simt abandonat și simt că patul se va deschide sub mine și voi cădea la infinit.

Ultimul lucru pe care îl simt înainte să adorm este o notă distantă de parfum.

☆ ☆ ☆

Dimineața vine cu un soare sfidător, reflectând zăpada de pe stânci în dormitorul mare, golit de viforul gândurilor de aseară. Îmi dau seama că îmi e foame și nevoia de o cafea tare și bine făcută îmi face venele să pulseze puternic. Cobor scările de lemn, ajung în living-ul ale cărui geamuri mari dau spre aleea dintre brazi și îngheț.

Capul de lup se uită înspre mine. În ochii mei. Privirea lui e plină de o cunoaștere veche, bine păstrată, ca oasele prăfuite din catacombele orașelor mari.

Pot să jur că aseară nu era așa. În decursul celor câțiva pași făcuți spre ușă, ochii lui par să mă urmărească în continuare, sclipind galben.

Pe alee, înapoi spre mașină, simt cum privirea lui mă urmărește, calculându-mi mișcările, și aproape că mă aștept să aud un mârâit jos și să-i simt colții flămânzi sfâșiindu-mi carnea de pe os cu o ușurință ridicolă.

Evit să mă uit spre casă, însă e ca și cum ceva mă atrage inexplicabil spre ea. Mă uit și capul de lup nu mai e acolo.

Cafea. Am nevoie de cafea.

Ajuns înapoi în Whitegate, îmi dau seama că biserica, a cărei siluetă o văzusem noaptea trecută, are ușa și geamurile baricadate cu scânduri, iar buruienile au crescut peste un metru în jurul ei. M-aș fi așteptat ca oamenii din zona asta să aibă stickere pe mașini cu „Isus mă iubește, e păstorul meu", adunări la școală, în timpul cărora să se citească din Biblie, însă se pare că au renunțat la așa ceva. Trecând pe lângă curțile înghețate, văd din când în când cum câte un curios își ițește capul

pe după perdeaua vreunei ferestre. Aceeași expresie, ca și cum toți m-ar cunoaște, iar eu aș fi fiul risipitor întors acasă.

Printre străzile drepte, cu magazinele ale căror vitrine stau oarbe în fața înghețului, îl văd, în sfârșit – un loc pentru un mic dejun binemeritat. Sigla de deasupra ușii seamănă izbitor cu mărul de la capătul aleii spre Shallow Creek. Se pare că locuința mea pe termen nedefinit se bucură de o anumită faimă. Încercând să închid mașina, mă întreb dacă agentul imobiliar știa ceva despre asta.

Chelnerița de aici e aproape identică celei din localul vizitat ieri. Îmi întinde zâmbitoare un meniu și, spre surprinderea mea, selecția de aici este mult mai adecvată cuiva cu gusturile mele. Cer o friptură mediu făcută, omletă din ouă de prepeliță și brânză Gruyere, întrebându-mă, în același timp, cine naiba s-a gândit să aprovizioneze așa de bine un restaurant minuscul dintre munți.

— Sper că e totul pe gustul tău, aud o voce în dreapta mea.

Cu un zâmbet sincer, un tip având în jur de treizeci de ani se uită când la mâncare, când la mine. Aproape că mă dor ochii. Părul lui e de un roșu aprins, iar hainele, întreținute impecabil, de un negru mat.

— E mult mai bine decât mă așteptam, recunosc.

— Eu sunt David, îmi întinde el mâna. Dețin acest umil loc. Și tu ești...?

— Cineva care nu vrea să fie aici.

— Asta spun toți când ajung în Whitegate, râde el politicos. Sunt convins că, în timp, o să îți placă.

— Nu știu cât o să apuc să stau pe-aici, sincer să fiu.

Se uită la mine cu un amestec de amuzament și milă, ca și cum aș fi un copil care a greșit furând ceva și își susține, totuși, nevinovăția.

— Vei fi surprins, dar aproape toată comunitatea consideră locul ăsta acasă. Nu duc lipsă de nimic. Paradisul montan, zice el, trasând cu degetele un titlu fictiv în aerul mirosind a clătite. Cum e cafeaua?

— E bună, mai bună ca orice am băut în ultima săptămână, îi zic, în timp ce el pare să îmi cântărească fiecare cuvânt – mă simt ciudat, ca și cum ar vedea prin mine.

Am avut, însă, de-a face cu prea mulți oameni ca el, așa că schimb repede subiectul.

— Nu am putut să nu observ că biserica de aici nu mai e deschisă, spun eu. Se pare că a trecut chiar ceva timp de când a fost.

— Da, sunt câțiva ani buni. Credința a rămas însă acolo, să știi. Dar de când s-a îmbolnăvit fostul preot...

Tresar când lovește cu mâna în tejghea, făcând linguriță de cafea să zornăie pe farfurie.

— Ai vrea să-l cunoști? E un om extraordinar și e foarte iubit, de tot orășelul, îmi sugerează entuziasmat. Sunt convins că ar vrea să te cunoască. Întotdeauna vrea să-i cunoască pe cei care vin prima oară aici. Pe cei noi, cum le spune el.

— Sigur... de ce nu?...

— Hai, atunci. E foarte puțin de mers pe jos, de-aici.

Trecem podul peste un râu înghețat, el înaintea mea, cu un pas ușor, care abia pare să lase urme în zăpadă. Deasupra, norii sunt cenușii și neclintiți, ca o piatră de mormânt. Ninsoarea începe să cadă mai calm acum, iar fulgii mă înțeapă în obraji.

Casa preotului, cândva poate cea mai impunătoare clădire de pe stradă, pare și ea uitată sub zăpadă, iar la colțurile streșinilor, grămezi de frunze moarte stau nemișcate. Înăuntru e un miros înecăcios, de parcă cineva ar fi aprins mult prea multe bețișoare parfumate. Oameni de o parte și de alta a holurilor vorbesc în șoaptă, uitându-se spre mine, părând să mă recunoască, apoi întorcându-și repede capul.

— E chiar aici, înăuntru, aud vocea lui David în spatele meu.

— Ești sigur că pot să... ?

Ușa se deschide și intru ezitant.

Camera e imensă – cumva dimensiunea ei sfidează proporțiile casei. Înțesat de oameni îmbrăcați în alb, tot spațiul ăsta pare începutul unei reclame proaste la detergent. Dar e ceva serios, grav și solemn, ce pare rupt din altă lume. Îmi ia puțin

timp să îmi dau seama ce e, pentru că nu am mai auzit sau spus de mult timp așa ceva: o rugăciune. Toți cei de aici se roagă într-o voce, șoptit, cu cuvinte pe care nu le pot distinge. Îmi fac loc printre ei și ajung lângă patul uriaș din mijloc. La capătul lui mă opresc, iar un miros îmbătător de caise îmi face ochii să lăcrimeze. Nu, nu se poate. Mă uit atent și e ea.

Jane. Iar în brațele ei, un copil, o fată, uitându-se curioasă la mine. Deschid gura să spun ceva, însă își întorc amândoi privirea de la mine, înapoi spre pat.

În el zace, cu ochii întredeschiși, un bătrân ale cărui priviri albastre par să lumineze camera scufundată în fumul dulce. În ochii lui citesc păduri, oceane, aer rece și viață, dar el pare slăbit. Un zâmbet mic și modest îi joacă însă pe buze, ca ultima licărire a unei lumânări.

— Ești nou? spune el, stins.

— Da, am ajuns ieri aici.

— Ce zi a fost ieri?

— Duminică.

— Una din preferatele mele, zâmbește trist, închizând ochii, iar frigul de afară parcă începe să mi se strecoare în oase, pe sub geamuri, uși, izvorând din privirile oamenilor.

— Vă pot ajuta cu ceva? Am bani, îi zic, surprinzându-mă pe mine însumi cu remarca asta, pot investi în reconstruirea bisericii, pot să aduc niște viață comunității.

— E cam târziu pentru asta. Mi-e teamă că nu vei putea sta printre noi.

Bătrânul oftează prelung, iar în oftatul lui simt că lumea se stinge și munții se prefac în nisip.

Îl văd pe David în spatele meu, sprijinit de tocul ușii, roșcatul ăla violent distingându-se printre ceilalți. Pe fața lui, zâmbetul prietenos de mai devreme e înlocuit cu unul ciudat, strâmb, care denotă... satisfacție? Pare că totul ar fi așa cum vrea el.

— Cred că putem să plecăm, nu cred că îi e prea bine, murmură David, ținând tot timpul privirea pe preot, și mă trage afară din cameră.

Întorc capul, să o mai văd o dată pe Jane, dar rândurile de oameni se închid la loc.

Simt că am lăsat ceva acolo, ceva ce nu voi mai putea recupera niciodată.

Ieșim afară și... e noapte. E imposibil! Am stat acolo doar câteva minute! Mă simt slăbit, sunt confuz și parcă e mai frig ca niciodată, cred că și stelele, dincolo de pânza grea a norilor, au înghețat și urmează să cadă peste mine, ca o ploaie de cuțite.

— Cred că mă duc spre casă, îi zic lui David.

— Deja? Mă gândeam că poate mai stai la un pahar, îmi zice, din nou cu privirea aia de parcă ar ști tot, de parcă ar cunoaște fiecare colț al sufletului meu.

— Nu... Îmi pare rău...

— Îți pot sugera eu o investiție, îmi face cu ochiul. Mă poți ajuta să dezvolt o franciză în tot statul, poate chiar în toată țara. Cineva cu talentele tale...

— Poate altădată, îi zic peste umăr, mergând cu pași mari spre mașină.

Mă urc în vehicol și pornesc spre casă, pe gheața subțire a străzii. Îl văd în oglindă, stând în continuare în mijlocul drumului, în miezul intersecției în care semafoarele se leagănă pe cabluri înghețate, blocate pe galben intermitent.

☆ ☆ ☆

Îmi simt mâinile grele și ude de parcă am scăpat pe ele ceva ce nu se va mai curăța niciodată. De ce am venit aici? De ce m-am gândit că voi putea scăpa, după tot ce am făcut, după ce s-a întâmplat cu...

Cealaltă parte a canapelei e goală, iar în colțul ăla mă gândesc că i-ar fi plăcut ei să stea. Cum o chema oare?

Poate că ar trebui să plec de aici, mâine, poate pe coasta de vest. Nu e niciodată prea târziu să începi o viață nouă. Cred că e mai bine să mă ascund în văzul tuturor, decât între oameni

care nu mă înțeleg și mă condamnă. Dar parcă nici nu știu de ce anume fug.

O altă bătaie în ușă.

A doua, imediat după ea, mai tare.

A treia îmi răsună deja în gânduri, iar sufletul simt că mi se crapă.

Nu mai pot sta aici, plec chiar acum din gaura asta de lume! Unde mi-a fost capul?

Las totul în urmă, iau cheile mașinii, deschid ușa și ies...

Doar pentru a intra iarăși, în aceeași cameră.

Cu spatele la ușă, pe canapea, acum în fața focului care trosnește în șemineu, văd o siluetă.

— Nu știu cine ești și ce vrei, dar n-ai ce căuta aici, îi zic, iar vocea îmi tremură, spulberând orice urmă de amenințare.

— Mă așteptam să-ți fi dat seama până acum.

Se întoarce cu fața spre mine și e el. David. În semiîntunericul din cameră, ochii lui sclipesc puternic, galben. Ochii lupului.

— Ce te face să crezi că ai ce căuta aici?

— Oh, dar mă simt ca acasă. Ai face bine să procedezi la fel.

— Ce... ?

Cu un zâmbet în colțul gurii și o mișcare scurtă din deget, face totul să se rotească în jurul meu. Suntem în mijlocul biroului meu din... de unde am venit? Ce făceam aici?

— Nu? Dă-mi voie să mai încerc o dată, îmi spune amuzat și repetă gestul.

Suntem în aer, undeva sus, deasupra unui oraș imens, iar norii sunt o podea de marmură ciobită sub picioarele noastre.

— Acolo, jos, ți-ai început viața, acolo ai devenit ceea ce ești. Orașul ăla ți-a deschis gustul pentru atâtea din lucrurile pe care le adori acum. Și tot el ți-a cultivat atâta dispreț față de oameni.

— Nu mai știu... nu mai înțeleg.

— A treia oară e cu noroc, sunt sigur.

Al treilea vârtej, iar acum suntem sub o lumină mare, în mijlocul unui apartament luxos. Pe podea, la picioarele lui David, zace, într-o baltă de sânge, o femeie.

— Și e vai de cei care nu au fost pe placul tău. Cei care au îndrăznit să țină la tine, să creadă în tine. Cea care ținea viață în ea, pentru voi doi.

Se apleacă și îi întoarce fața înspre mine, iar unul din ochi este o groapă roșie și eu simt cum ultima urmă de rațiune mi se scurge printre degete.

— Cine ești...? Cum faci toate astea?

— Mă jignești, îmi spune. Sper că nu o să ghicești „fantoma Crăciunului trecut".

— Spune-mi numele tău și du-mă înapoi, lasă-mă să plec.

După atâta timp, parcă ar fi secole, le simt. Lacrimi, remușcare, dorința de a fi făcut ceva cum trebuie.

— Am prea multe nume. Aș fi putut fi cunoscut altfel, dar îmi place și reputația mea de acum. Cândva, am vrut să fiu chiar ca moșul ăla pe care l-ai văzut mai devreme, dar nu a fost să fie. Am căzut din grațiile lui. Dar el s-a bazat prea mult pe oameni, pe bunătatea lor. Am fost slab, la început, dar m-am hrănit cu răutatea care a crescut în ei, de-a lungul atâtor ere. Ești unul din mulții cărora trebuie să le mulțumesc.

— Nu...

Zâmbește către mine, iar nările îmi sunt invadate de un miros dulce de caise putrezite.

— Acum ești acasă. Acolo unde ar trebui să fii.

☆ ☆ ☆

Radioul e dat tare, autostrada șerpuiește printre cactușii și stâncile deșertului, dar, cumva, în jurul meu e liniște – lumea e așa cum a fost dintotdeauna, urmându-și cursul previzibil. Nimic nu va deranja ordinea firească a lucrurilor. Aduceți-mi orizontul, cerul e limita, nimic nu e imposibil; și ce altceva vă

mai place să spuneți. Sunt pe drum, nu vă faceți griji. Continuați să faceți ceea ce faceți. Chiar îmi place de voi. Mult.

O să fiu acolo, în declarații de război, în buletine de știri, în pierderea speranței, în fiecare crimă de care sunteți în stare.

O să fiu în gândurile voastre, în vorbe, în suflet.

Ne vedem curând.

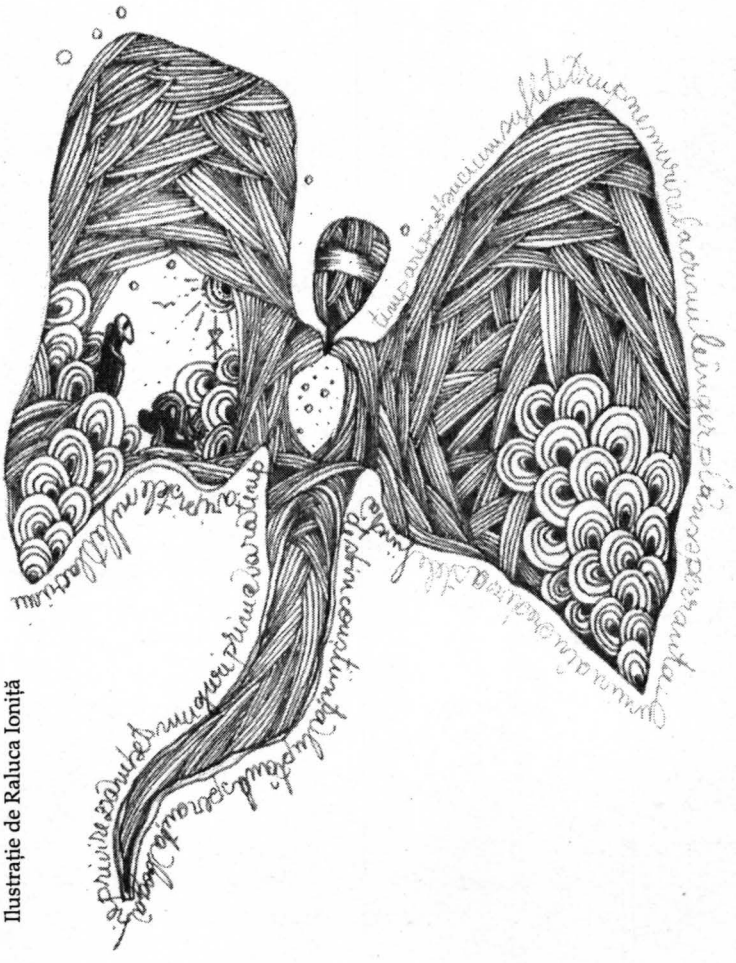

Ilustrație de Raluca Ioniță

Turma de triceratopși

de Florin Giurcă

Mă feresc pe cât pot să dau impresia că sufăr de prea frumoasa părere despre sine, sau închipuire, cum se mai zice popular. Nu-mi place să pozez în atitudini studiate, nu mă îmbrac de la Prada, nu-mi plac tunsorile fandosite. Dimpotrivă: încerc din răsputeri să mă comport natural, discret, în toate situațiile. Știu însă foarte bine că pentru un bărbat din clasa de mijloc, între două vârste, mașina nouă, soția elegantă și doi copii drăgălași alături sunt cele mai bune cărți de vizită, pe care nimeni, niciodată, în situația mea, nu are cum să le ascundă. Și dacă un necunoscut dintr-un oraș străin, hai să zicem dintr-o stațiune climaterică, te vede pe stradă și îți admiră, în tăcere, frumoasa limuzină, pantofii sport, silueta atletică și pasul elastic, asta nu e din vina ta, desigur. Chiar dacă mergi săptămânal la sală, o faci numai pentru sănătatea ta și pentru plăcerea de a-ți simți bicepșii umflându-ți mâneca tricoului.

Exact așa mă comport și eu. Nu vreau să fac paradă cu statutul meu social, deși cutumele breslei ar cere-o. În lumea noastră, a bancherilor, sobrietatea ținutei și a gesturilor sunt legi nescrise. Când ceri clienților o viață ponderată, un consum cumpătat, nu poți să te afișezi în fața lor cu cine știe ce apucături extravagante. Despre asta vorbesc. Totuși, uneori, mai ales în concediu, îmi place să dau deoparte măștile și, pentru puțin timp, cu prudență, să gust din micile plăceri interzise celor ca mine, obligați să plătească un tribut constant regulamentelor corporatiste.

Pentru că ambii copii au ajuns destul de mari ca să rămână singuri acasă, Clotilde și cu mine ne-am decis, în vara asta, să ne petrecem la Râșnov o săptămână din concediu. Verișoara mea, Doroteea, care are un apartament în Brașov, m-a tot bombardat de-a lungul vremii cu tot felul de comentarii elogioase despre localitate și împrejurimile ei, ba și cu invitații stăruitoare de a-i vizita, pe ea și pe soțul ei, Claudiu, doctor chirurg la o clinică privată din Brașov. Am declinat totuși rugămințile verișoarei de a ne caza la ei, în parte fiindcă nu voiam să deranjăm, dar mai ales pentru că-mi doream o anumită libertate și am închiriat un apartament într-o vilă ceva mai izolată, situată pe o costișă împădurită. Prin spatele clădirii șerpuia o cărare ce urca până sus, la Cetate. Ne petreceam toată ziua hălăduind prin pădure, fotografiind veverițe, jderi și alte sălbăticiuni mărunte. La un moment dat, cred că am văzut chiar și un linx. Nu sunt sigur, dar cred că asta a fost, ceva ca o nălucă ce s-a ivit numai pentru o fracțiune de secundă printre copaci, ca apoi să dispară.

Acesta e genul de distracții în aer liber care-mi plac. Fără riscuri inutile, fără efort, curat, dacă se poate chiar în spatele casei.

Tocmai de aceea, am fost puțin intrigat când Clotilde m-a abordat pe neașteptate:

— Javan, dragule, de ce nu ne-am sui la parcul de distracții?

Mărturisesc că m-a intrigat auzirea numelui de alint Javan, pe care Clotilde îl folosește numai când vrea să-mi facă o propunere fierbinte. În restul timpului, pentru ea, ca și pentru toată lumea, eram scorțosul domn inspector Iacob Romero. Am ridicat din umeri, gândindu-mă, nu fără un zâmbet strengar în colțul gurii, la noaptea ce avea să vină.

Am urcat cei în jur de cinci sute de metri care ne despărțeau de parc, pe o cărare care pornea din spatele casei. Erau acolo obișnuitele tarabe cu kurtoși colaci, vată de zahăr, miere polifloră, sirop de coacăze, cristale de cuarț și geme multicolore, șlefuite. Un stand de tir cu săgeata în „roata norocului", un

prestidigitator mustăcios, cu șalvari și turban pe cap, având numele de scenă bombastic și incult „Sri *Aurobingo*", alt stand în care se aruncau bile de plastic în iepurași de carton. Acestea erau concepute în așa fel încât, dacă proiectilul le nimerea, acesta sărea înapoi și lovitura era anulată. Dacă toate eforturile erau până la urmă în zadar, puteai câștiga un premiu de consolare: o fotografie sepia cu Vlad Țepeș sau un dinozaur micuț de gumă, sau alt marafet de același gen. Nu mă atrag, de regulă, distracțiile astea de proastă calitate, care încearcă să epateze prin trucuri naive turiștii dispuși să arunce banii cu ușurință.

M-am întors la taraba prestidigitatorului cu nume indian, a cărui coșmelie aducea pe undeva cu o imitație ridicolă de pagodă, cu acoperișul abrupt, cu streașina larg ieșită în afară, sub care se juca un joc care părea, totuși, interesant, prin dificultate și prin evidenta imposibilitate de a fi ceva măsluit la mijloc. Pentru zece lei, primeai trei discuri de plastic, un fel de yo-yo găurite la mijloc, mari cât palma, care trebuiau aruncate peste trei țăruși verticali, înalți de un metru și jumătate, plasați la o distanță de un metru între ei și doi metri față de jucător. Toată șmecheria era să faci discurile să alunece pe țăruși, până la baza lor. Lucrul acesta părea simplu la prima vedere, dar nu era deloc așa. Țărușii erau ascuțiți la vârf, perfect șlefuiți, dar profilul conic se îngroșa ceva mai jos și discurile aveau tendința de a se agăța undeva pe traseu, rămânând suspendate. Ca să primești premiul, trebuia ca toate cele trei discuri să intre, dintr-o singură încercare, fiecare în câte un țăruș și să coboare până jos.

Premiile erau și ele atractive: o colecție de dinozauri dintr-un material de calitate, bronz sau alamă, unii mici cât un deget, dar și alții mai mari, cât palma. Ceea ce m-a făcut să rămân cu ochii lipiți de statuete erau calitatea finisajului, acuratețea detaliilor și diversitatea speciilor. Păreau lucrări de artă în adevăratul sens al cuvântului. Privirile mi-au fost atrase îndeosebi de un expresiv *yingshanosaurus*, ale cărui epifize cornoase de pe coloana vertebrală, foarte realiste, semănau cu colții de rechin. Nu am

rămas însă indiferent nici la *leptoceratops*, iar *einiosarurul*, cu platoșa de pe gât și cele trei coarne ale lui, unul îndreptat înainte și două înapoi, acesta din urmă mi s-a părut pur și simplu un *must have*. Erau concepute în așa fel încât le puteai expune într-o vitrină, dar eu m-am gândit imediat la șemineul meu din living, placat deasupra cu marmură. Suprafața netedă și albă avea nevoie de o contrapondere volumetrică, iar figurinele acelea erau tot ce se potrivea mai bine.

— Dinozauri de metal! am strigat eu. Dragă, vreau și eu, măcar unul.

— Oh, Doamne! zise Clotilde. Ce dracu vrei să faci cu el?

— Aș vrea să-l pun pe placa de marmură de pe șemineu, cred.

— Ai face bine să nu-l pui într-un loc de unde trebuie șters praful. Ce-ți place să te înconjuri cu atâția monștri?

— Cred că e din pricina denumirii lui, care are în componență sufixul *saurus*, care inspiră respect. Și a înfățișării amenințătoare. Va crea un contrast interesant cu atmosfera de confort pe care o degajă șemineul.

Proprietarul standului era un omuleț rotofei, chel, cu o mustață răsucită în sus, gen Franz Joseph. Am cerut un set de inele, pe care le-am și aruncat, încrezător în îndemânarea mea... După ce am cheltuit în total cincizeci de lei, nu eram cu niciun milimetru mai aproape de dinozaurii mei.

— Îmi vinzi unul? l-am întrebat, descurajat, pe patron. Acesta a scuturat din cap violent și fără drept de apel.

— Nu se vinde nimic, zise. Ori îi câștigi la inele, ori nu.

Am citit cu coada ochiului privirea dezaprobatoare a Clotildei, care spunea, fără cuvinte, că mă comport ca un copil răzgâiat. Am întors spatele, ușor înciudat, tarabei, simțindu-mă exact ca la șapte ani, când mă certa mama pentru că ceream prăjitura înainte de felul principal. Am schimbat totuși vorba, împăciuitor.

— Ok, am zis, hai atunci să coborâm spre casă. În trecere, sunt sigur că una din acele veverițe mi se va așeza pe umăr și voi putea face un selfie cu ea.

☆ ☆ ☆

A doua zi, ne-am reluat plimbarea prin poienile răsfirate pe dealurile din jur, căutând să nu mergem de două ori pe aceleași trasee. Într-una din aceste pajiști, spre marea mea uimire, l-am văzut pe amicul burtos, stăpânul turmei de triceratopși. Ședea pe o pătură, la soare, într-o postură bizară, într-un picior, celălalt, dreptul, fiind îndoit în unghi ascuțit și sprijinit pe genunchiul stângului. Brațele erau ridicate deasupra capului, cu palmele lipite între ele, formând un fel de pagodă țuguiată. Ne-am apropiat de ciudat, avea ochii închiși și nu cred că ne-a auzit, totuși, când am fost la mai puțin de cinci metri de el, a deschis brusc ochii și a început să-și revină la normal, cu mișcări lente, de cameleon.

— Bună ziua, am zis, nădăjduind să mă pot împrieteni cumva cu el și astfel să aflu vreo oportunitate de a intra, pe căi ocolite, în posesia jucăriilor mele. Cum merge afacerea din parcul de distracții?

— Merge foarte bine, răspunse. Chiar aseară, după plecarea dumneavoastră, cineva a câștigat un *stenopelix*. Îmi pare rău că nu ați reușit să introduceți nici măcar un inel, toată dificultatea stă în jocul din încheietură, dar nu e greu, dacă prinzi mișcarea. Trebuie doar să mai exersați.

— Am să mai vin, negreșit, am răspuns. Am închiriat, aici în vale, un mic apartament într-o vilă, avem de gând să stăm o săptămână. Iacob Romero, am zis, întinzându-i mâna. Inspector financiar la Bancă. Dacă aveți un proiect de afaceri, vă stau bucuros la dispoziție, cu sfaturi și nu numai, oricând, am adăugat, zâmbind cu gura până la urechi. Din experiența mea, știam că, deodată, toate urechile se ciulesc când aud vorbindu-se despre bani.

— Îmi pare bine. Sri Aurobingo, numele de scenă, desigur, căci numele din buletin este Ion Cobzaru, zise râzând. Tocmai m-ați prins în timpul exercițiilor mele de yoga. Vin în fiecare zi în această poiană, să îmi încarc bateriile cu energie.

După alte câteva schimburi de amabilități, l-am lăsat pe ciudat să-și continue exercițiile de contorsionism și ne-am îndepărtat. *Stenopelix*, am murmurat, puțin invidios, bine totuși că ăștia sunt dintre cei mici și fără coarne. Înainte de a reintra în pădure, am întors capul și l-am privit pentru ultima oară. Stătea în cap. Avea coloana perfect dreaptă, aliniată cu picioarele, iar burta îi atârna dizgrațios în partea din față. M-am întrebat cum își poate ține echilibrul?

Seara, verișoara Doroteea ne-a invitat la o plimbare prin centrul vechi al Brașovului. Am primit bucuroși, gândindu-mă că voi petrece câteva zeci de minute odihnindu-mă la o terasă, cu o bere la draft, aburită, în față. N-am avut norocul ăsta. În schimb, am fost cărat prin tot soiul de magazine de confecții, de încălțăminte sau de gablonzuri lucitoare. După ce ne-am învârtit de jur-împrejurul Pieței Sfatului și am făcut poze în fața fiecărei fațade de clădire, fetele, în sfârșit obosite, s-au așezat pe bordura unei arteziene. Nu mi-a venit să mă așez lângă ele pe ghizdul de beton. Mi s-a părut un gest neelegant și, în plus, piatra rece și dură nu mă îmbia deloc. Am preferat să mă plimb de unul singur prin piață, aruncând câte o privire ici și acolo, la tarabele negustorilor ambulanți.

M-am oprit, în cele din urmă, în dreptul unui anticariat amenajat sub un cort, unde erau expuse icoane vechi pe sticlă, broaște și cuie medievale din fier forjat pe nicovală, instrumente gospodărești de tot felul și alte lucrușoare bizare, a căror utilitate nu se mai cunoștea de multă vreme. Am citit curios etichetele micuțe pe care era scris prețul. Destul de piperat, cum mă și așteptam. Un fel de pieptene din os, cu dinți pe ambele laturi, într-o parte mai rari și în cealaltă extrem de deși, costa o sută de lei. Era exact în genul cum văzusem în copilărie la bunica. Mamaia își desfăcea în fiecare seară părul lung până la mijlocul spatelui, împletit într-o coadă din trei șuvițe și se pieptăna îndelung cu așa ceva. Am fost multă vreme intrigat de ritualul acesta, țin minte că am rugat-o de mai multe ori să-mi dea și mie pieptenele să mă pieptăn, dar m-a refuzat. Zicea că

am părul prea scurt și să aștept să mai crească. Dar, normal, fiind băiat, eram dus în fiecare lună la frizer. Chica mea nu avea nicio șansă să ajungă suficient de lungă ca să mă pot pieptăna cu pieptenul de os, cu două rânduri de dinți.

Am avut, din nou, aceeași senzație pe care am trăit-o și la dugheana cu dinozauri, că trebuie să am neapărat obiectul. M-am târguit în zadar cu anticarul, nu a vrut să lase mai jos nici măcar cu cinci lei.

— Dar e os veritabil? am mai întrebat, în cele din urmă, pentru liniștirea orgoliului meu.

— Tot ce am aici este veritabil, mi-a răspuns, vizibil ofensat. Acest pieptene are o vechime atestată de patru sute de ani. A aparținut contesei Elisabeta Bathory, dacă ai auzit.

Nu sunt omul care să creadă toate brașoavele (mai ales aici, în Piața Sfatului din Brașov!). Prin natura profesiei, sunt obligat să verific toate informațiile despre bonitatea viitorului client. Sigur că auzisem de fioroasa cotoroanță, numită și Contesa Dracula, despre care se știe cu certitudine că a ucis în chinuri groaznice șase sute de fecioare, crezând, în nebunia ei, că, făcând baie în cada umplută cu sânge de virgină, ar dobândi tinerețea veșnică. Aiurea, a murit plină de riduri și de reumatism, condamnată la moarte prin zidirea de vie în propria-i cameră de tortură.

Am găsit totuși că minciuna anticarului era, dacă nu plauzibilă, cel puțin interesantă. Cu părere de rău, m-am despărțit de o hârtie de o sută de lei, devenind fericitul posesor al unui pieptene din os, cu o frumoasă patină medievală și două rânduri de dinți tociți. L-am băgat în buzunarul de la spate al blugilor, gândindu-mă, nu fără o discretă strâmbătură pe buze, că genul acesta de obiecte se executau din omoplați de la vitele sacrificate, oase ce erau ținute mai întâi la înmuiat în soluții alcaline. Faptul că și Elisabeta Bathory își arunca victimele sale golite de sânge într-o groapă de var, ca să li se piardă urma, mi l-am adus aminte, prin asociație de idei, abia mai târziu, când mă apropiam de havuzul pe a cărui bordură fetele mele încă

nu isprăviseră de vorbit. Am scos pieptenele din buzunar și l-am privit amuzat. Ce idee idioată, mi-am zis, băgându-l la loc, nu însă suficient de rapid ca gestul să nu-mi fie observat de Clotilde.

— Ce ți-ai cumpărat? Vreau să văd!

— Ah, nimic, un fleac! Un suvenir, manufactură de secol optsprezece, am zis eu, ținând mâna la spate.

— Dă să văd! Încă o jucărie inutilă, mai bine te lăsam să-ți cumperi un dinozaur, cel puțin ăia arătau a lucru nou. Cât ai dat pe prostia asta? Nici măcar nu poți să te dai prin păr cu el, atât e de uzat.

Cincizeci de lei, atât am fost inițial tentat să-i spun, dar, nu știu de ce, m-am răzgândit pe loc. Și bine am făcut.

— O sută, am zis, răspicat. N-a vrut să lase din preț nici măcar un leu. Dar e veritabil. A aparținut...

— O sută!! De parcă mergi pe drum și găsești pe jos o sută de lei! Așa-ți mai place să arunci cu banii, dragul meu Iacob, de parcă nu i-ai munci... Scuză-mă că spun asta de față cu verișoara ta, dar ești uneori așa de risipitor... și vechitura asta, nu știu, zău, ce femeie păduchioasă și nespălată s-o fi dat prin cap cu el!

Rareori îmi ies din fire. Cuvintele nevestei, rostite tare, în piața plină de lume, m-au făcut să roșesc de indignare și umilință. Am smuls pieptenele din mâna ei și l-am aruncat peste umăr, rănit în amorul propriu. Începuse să-mi pară rău că dădusem banii pe el. O sută de lei! Câte beri irosite! Mi-am revenit însă destul de repede din starea de iritare și m-am întors ca să recuperez artefactul pe care dădusem, într-adevăr, o grămadă de bani. Chiar mă comportasem copilărește. Năzuros, egoist, ca un copil. Am zărit pieptenele până la urmă, nimerise într-o rigolă, lângă trotuar, peste niște ambalaje de plastic. M-am aplecat și am pus mâna pe el. Am simțit că înlemnesc de uluire. Nu mi-a venit să cred când, împreună cu placa sidefie dintre gunoaie, mâna mea a pescuit și o bancnotă șifonată de o sută de lei.

Am ridicat-o și am privit-o cu atenție. Era bună. Credeți-mă, fiindcă mă pricep la bani. De parcă pieptenele auzise reprosul Clotildei și voise să-mi scoată pârleala.

Am băgat pieptenele într-un buzunar și bancnota în celălalt, hotărât să mă gândesc mai târziu la asta. Ne-am întors, în scurt timp după această întâmplare, la căsuța noastră din Râșnov. Am băgat mâna în buzunar să scot cheile. Am găsit pieptenele. Am făcut atunci lucrul acela nebunesc, cu bună știință. L-am aruncat peste umăr și am zis în gând: *bere!*

M-am uitat înapoi, pieptenele zăcea singur pe alee. În jur, nicio sticlă de bere, nicio cutie, nici măcar un pet la trei litri, de „Noroc". Am zâmbit și mi-am zis că sunt pe cale să înnebunesc. Am deschis ușa vilei. Răcoarea și penumbra ei m-au întâmpinat plăcut. M-am aruncat pe canapea, încălțat, dorindu-mi pentru sufletul meu un singur lucru.

Și atunci, Clotilde deschise frigiderul și extrase, ținându-le între degetele rășchirate ale unei singure mâini, două sticle de bere artizanală, nepasteurizată.

— Le-am cumpărat azi la prânz, am vrut să-ți fac o surpriză!

Am ciocnit. Sticlele erau reci, aburite, iar berea avea un gust proaspăt de malț. Iar eu simțeam că-mi plesnește capul.

☆ ☆ ☆

A doua zi, cu zorii în cap, urcam gâfâind costișa muntelui. Când m-am aflat la cincizeci de metri de taraba lui Aurobingo, am scos pieptenele din buzunar și l-am aruncat, hotărât, peste umăr. Nici nu știi cum ți se înfiripă, uneori, câte o năzbâtie din asta în minte. Omul se comportă atunci ca acel motan care, găsind întâmplător un oscior lângă cărare, revine după aceea multe zile, cu obstinație, în același loc, mirosind, doar-doar o mai fi picat din cer încă o bucățică. Am aruncat pieptenele peste umăr fără să mă gândesc la nimic altceva decât la dinozauri. Omul meu se afla sus, pe acoperișul pagodei și bătea niște plăcuțe de carton bitumat în cuie, pe o astereală din scân-

duri. Mă văzu și îmi făcu semn să-l aștept să coboare. Își sumeți apoi burdihanul și păru că mai degrabă se rostogolește pe scara sprijinită de acoperiș, decât că pășește pe trepte. Ajuns jos, se lumină la față văzându-mă cu suta de lei în mână.

— Câte aruncări? Zece?

— Încep deocamdată cu trei, am zis. Pentru încălzire. Și, dac-o fi, revin mai târziu.

Prima aruncare fu net superioară celor din ziua precedentă. Primul inel căzu la doi pași de țăruș, al doilea intră cu bine, dar se înțepeni după zece centimetri, însă al treilea intră și ajunse jos. Am considerat asta o promisiune și am aruncat următoarele trei inele. De data asta, primul a intrat și a rămas înțepenit, dar celelalte două au alunecat pe țărușii lor până jos, la pământ. Kaiserul se cam albise la față, văzând că dădeam semne evidente de perfecționare. Am luat hotărât ultimele trei inele și le-am aruncat. Deja nu mai aveam nicio emoție. Și, într-adevăr, așteptarea mea s-a adeverit, căci toate trei s-au prelins ca unse, fiecare pe câte una din cele trei țepe. M-am apropiat de tejghea și am indicat cu degetul, fără drept de apel, *yingshanosaurus-ul* care-mi făcea cel mai tare cu ochiul, datorită scăriței lui de zimți din spinare. Dar nici ceilalți nu vor fi uitați, mi-am zis, strângându-mi pieptenele în buzunar.

Nu mai aveam răbdare, dar mi-am spus să aștept, totuși, până a doua zi, să nu bată la ochi prea tare. Trebuia să fac un joc inteligent. Ca la poker, mai întâi era indicat să-l fac pe adversar să creadă că sunt slab, că am mână proastă. Am luat jucăria pe care prestidigitatorul mi-a dat-o cu o mână în care am sesizat un tremur ușor. M-am făcut că nu observ, dar nu mi-am putut astâmpăra satisfacția. Acasă, i-am arătat Clotildei trofeul, triumfător, adăugând repede: l-am câștigat imediat, din prima... ba nu, a doua încercare. Am aplanat după aceea orice alte discuții, invitând-o la o înghețată, în contrapartidă cu berea din ziua precedentă.

În ziua următoare a plouat și n-am putut să mă sui pe munte. Clotilde a stat toată ziua la computer și a lucrat la teza ei de

doctorat. Eu mi-am cumpărat un bax de cutii de bere și am început să le desfac, înciudat, una după alta. La ultima cutie, m-am tăiat destul de rău la deget, încât a trebuit să mă sui în mașină, cu sângele șiroind, și să merg la urgență, în Brașov, să mă coasă. M-am întors, nu fără a fi oprit de poliție și silit să suflu în fiolă. Mi s-a găsit o alcoolemie de zero virgulă trei la sută. Am scăpat doar cu amendă, fără permisul suspendat. Am intrat în casă, aruncând o privire îndârjită către vârful dealului. Și mâine mai e o zi, mi-am zis.

Nici n-am așteptat să sune ceasul, fixat la cinci dimineața. Am sărit din pat, mi-am făcut sumar toaleta și am băut o cafea rece, pregătită de cu seară. La șase, când nimeni din stațiune nu se gândea să se dea jos din pat, eu mă aflam postat în fața barăcii de lemn și băteam cu pumnii în poartă. Cineva se sculase, totuși, înaintea mea. Sus, pe acoperiș, Sri Aurobingo bătea în cuie încă un rând de țigle. A tresărit când m-a văzut.

— Ce mai vrei? mi-a strigat și am fost, paradoxal, bucuros să văd că-și ieșise din fire, cu toate aerele lui de yoghin. Așa ceva nu s-a mai pomenit! zise. Să vii la ora asta. Să nu-mi spui că vrei să arunci inele, nu te-ai săturat de sportul ăsta?

— Ai ceva împotrivă, domnule *Cobzaru*, să mai încerc o dată? Și am accentuat numele Cobzaru, ca să-l întărât și mai mult. Nu mai vreți să joc? Uitați, plătesc, nu vă cer un favor. Și i-am arătat o altă hârtie de o sută de lei, pe care o aveam pregătită în buzunar. De data asta, am adăugat, voi juca de toți banii.

S-a dat jos de pe acoperiș, uitându-se tot timpul, lung, la degetul meu bandajat. Nu a zis însă nimic. Mi-a luat banii și mi-a aranjat alături zece stive de câte trei inele. Auto-intitulatul Sri Aurobingo s-a dat apoi câțiva pași mai departe și a rămas în expectativă, cu mâinile încrucișate la sân. Nici prin gând nu-mi trecea să renunț la ideea mea de a-i lua *toți* dinozaurii. Numărasem încă din prima zi douăzeci și una de figurine, o colecție fulminantă, nu existau doi la fel. Dimineață, încă înainte de a-mi bea cafeaua, am aruncat de zece ori pieptenele peste umăr. Dacă contesa malefică se ținea de cuvânt, pentru

ultima zi de concediu mai rămâneau pentru mine, pe tejgheaua mustăciosului, încă zece saurieni. „Dinosaur", am repetat în gând și am aruncat primul disc. Aruncarea a fost impecabilă. „Încă un dinosaur", am zis, în timp ce trimiteam al doilea inel, implacabil, spre destinația lui. A intrat până la fund ca uns.

— Hei, umbli cu vrăjitorii, blestematule! țipă fanfaronul la mine, apucându-mă de mână și sucindu-mi-o la spate.

— Ba nicidecum! Stai locului și ia mâna de pe mine, că chem poliția, să știi! Și află că pe fachirul acela nu-l cheamă Aurobingo, ci Aurobindo! Și ai să-mi dai doi dinozauri până acum.

— Minciuni, numai minciuni, cară-te de aici, ia-ți tălpășița imediat, că pun mâna pe un par și-ți crăp capul tău de vrăjitor satanist! Nu-ți dau nimic!

— Bin-do! Bin-do! am repetat batjocoritor, în timp ce am aruncat al treilea rând de inele, care s-au așezat, cuminți, în spatele colegelor lor.

Nimic nu putea să-mi stea împotrivă. Mustățile chezarocrăiești se pleoștiseră și arătau în stilul potcoavă sau, mai rău, morsă sau cloșcă. Individul s-a repezit deodată la mine, spumegând ca un dement:

— Oprește-te, diavole, îți dau ce ai câștigat până acum și încă unul de la mine, pe deasupra, dar să nu te mai văd niciodată în fața ochilor!

Nu am avut timp să mă dezmeticesc bine și deja în mâinile mele stăteau trei piese din bronz, grele de aproape un kilogram fiecare, trei dintre cei mai frumoși dinozauri. Un *Prenoceratops* superb, un *Styracosaurus* maiestuos, verde-închis, și un *Pachyrhinosaurus* de-a dreptul înspăimântător. Nici n-aș fi putut pleca cu mai mulți deodată, mi-am zis. Am privit cu milă la omul care părea să dea în convulsii de furie.

— Fie, am zis. De data asta, treacă-meargă, că văd că nu te simți prea bine cu nervii. Calmează-te, nu face bine la fiere! Pierzi, câștigi, negustor te numești! Să știi că mâine o să vin din nou, dar nu singur, ci cu un inspector de la Protecția Consumatorului. Să văd dacă-ți mai dă mâna să faci cu mine circul

pe care l-ai făcut azi. Aurobindo! i-am mai aruncat, batjocoritor, în timp ce mă îndepărtam.

Când i-am arătat Clotildei prada, și-a pus mâinile în cap și m-a cercetat cu acea privire miloasă pe care o ai când intri într-un salon de psihiatrie. Milă amestecată cu prudență. Nu i-am dat atenție. Am aranjat cele trei statuete lângă cea câștigată în ziua precedentă. Nu mă mai săturam să le privesc și să le mângâi. Le schimbam într-una pozițiile, când în ordinea înălțimii, când a culorii, când a vechimii speciei. Știam fiecare fosilă din ce epocă provine, care e din triasic, care din jurasic, care din cretacic. În mintea mea sunt o grămadă de cunoștințe, dobândite din „devorarea" unei cantități impresionante de cărți cu planșe, de atlase și tratate de paleontologie. Sunt un pasionat al lumilor dispărute, cu precădere al celor din era mezozoică, și Clotilde cunoaște foarte bine asta. De aceea nu mă bombăne prea tare când fac vreo investiție mai deplasată. Acum, însă, când dădusem peste această comoară din baraca fachirului, aș fi fost ultimul neghiob din lume dacă aș fi ratat-o. A doua zi trebuia să mă întorc și să-i iau și ultimele piese, mi-am zis, golind rucsacul de lucrurile care mai erau în el, ca să pot să car statuetele mai ușor în spate. Șaptesprezece kilograme n-ar fi o problemă, mi-am zis.

— Iubi, i-am șoptit consoartei, ce zici de o scurtă plimbare cu mașina?

Mă gândeam la ceva aproape, de douăzeci – maximum treizeci de minute, care să-i mai schimbe gândurile Clotildei, prevenind, în acest fel, inevitabila cicăleală de a doua zi dimineață, când m-ar fi văzut plecând din nou cu noaptea în cap în oraș.

Nu mică mi-a fost mirarea când nevastă-mea a zis că vrea să urcăm la Babele.

— Nu știu dacă mă simt în stare, am zis, n-am mai fost până acum cu mașina. Dar oare mai avem timp până se întunecă? Nu știu nici drumul...

— S-a inventat GPS-ul, dragule!

Niciun motiv n-a fost considerat admisibil, lucru pe care îl cunoșteam din experiență. Nu reușisem niciodată să o fac să se răzgândească, odată ce-și pusese ceva în minte. Pe scurt, într-un sfert de oră ne aflam amândoi în mașină și rulam cu optzeci la oră, eu uitându-mă într-una la ceas, către punctul Șaua Dichiului, de unde începe să urce drumul cunoscut sub numele Trans Bucegi. Aveam acea stare de nervozitate pe care o simt de fiecare dată când sunt forțat să fac ceva împotriva voinței mele. Eram așa de absorbit de obsesia de a ajunge cât mai repede înapoi acasă, încât piciorul mi s-a încleștat automat pe pedala de accelerație. Nu știu cât indica vitezometrul, când am simțit deodată că pierd controlul volanului. Am auzit strigătul disperat al Clotildei, care m-a trezit parcă din somn.

— Javan, unde ne bagi?!

Jocul de lumină și întuneric care a urmat fulgerător m-a scos cu totul din circuit. Nu mai știam unde sunt. Când totul s-a liniștit în jurul meu, am putut să constat că sunt presat din toate părțile de air-bag-uri și mașina se află în continuare pe roți. Mi-am controlat membrele. Părea că n-am nicio fractură. Mi-am adus aminte de Clotilde. Zăcea alături de mine, cu ochii deschiși în care se citea groaza morții. O paloare cadaverică i se instalase pe obrajii ei, altădată rumeni. Mi-am desfăcut centura de siguranță și m-am năpustit asupra ei. A gemut și mi s-a lăsat moale în brațe. Trăia!

Nu-mi explic prin ce minune mașina s-a dat de trei ori peste cap și a rămas fix în poziție de rulare, pe poienița care se întindea în dreapta șoselei. Încă un metru dacă mai făceam, ne-am fi izbit, cu siguranță, într-un pom și acolo ne-ar fi rămas creierii. Am răsucit cheia în contact și motorul a pornit imediat, fără probleme. Am scos mașina pe șosea și am cotit-o înapoi spre casă. Un individ care ne văzuse pățania, m-a claxonat îndelung, a scos capul pe geam și mi-a strigat:

— Bă, nebunule, ai avut un noroc chior! Așa se conduce pe drumurile astea?

M-am făcut că nu aud și am continuat să rulez spre Râșnov, cu patruzeci la oră. Îmi pierise complet cheful de alte lucruri. Am ajuns, în cele din urmă, fără alte incidente, la vila noastră și am intrat în casă. Încă îmi mai tremurau picioarele de emoție și spaimă. M-am trântit încălțat pe canapea și am rememorat întâmplările din ultimele zile. Lanțul neobișnuit de ghinioane, cu tăietura de la deget, cu amenda și cu accidentul, toate într-un crescendo fulminant, nu putea să nu aibă legătură cu nenorocitul de circar din vârful muntelui. Îl văzusem ultima dată stăpânit de o furie oarbă, era congestionat la față și a bolborosit niște vorbe de neînțeles în urma mea. Cu siguranță îmi aruncase fel de fel de blesteme spurcate, în limba sanscrită. Mi s-a făcut deodată frică. Dumnezeule, mi-am zis, în ce m-am băgat, ce forțe diavolești am stârnit? Ce-o să urmeze mai departe?

M-am hotărât, atunci, să pun punct definitiv achizițiilor mele. Cu toate astea, m-am perpelit toată noaptea în așternut, căci gândurile nu-mi mai dădeau pace deloc. Oscilam între revoltă, indignare, spirit justițiar, dorință de răzbunare, pe de o parte, și teamă, defetism, descurajare, pe de alta. În cele din urmă, mai mult de frica de a nu cădea în depresie și paranoia, am hotărât să-l dau naibii pe șarlatan, să-l las să-și bage toată marfa în fund și să plec cât mai repede de aici.

Spre dimineață, am auzit ceva ca un răcnet grozav, reverberând peste munți și păduri. Am închis ochii și am adormit la loc. M-am trezit pe la opt și ceva, era deja ziuă și m-am luminat și eu la minte. Fusese cât pe ce să-mi pierd mințile din cauza panicii. Sosise momentul să pun punct acestei afaceri. Am oscilat câteva secunde între a pune sau nu cei patru dinozauri, cinstit câștigați, în rucsac, dar m-am răzgândit. Returnarea lor nu ar fi însemnat decât o auto-incriminare prostească. Am intrat pe cărarea din spatele cabanei și am început urcușul.

Cu fiecare pas, indignarea mea se întețea tot mai tare. Mai aveam de aruncat șapte seturi de inele, plătite în avans în ziua precedentă. Eram, însă, decis să-i arunc impostorului în obraz câteva cuvinte grele și să fac cale întoarsă, renunțând la bani

și la tot. Cel mai bun cedează. Ah, fir-ai tu să fii de escroc, impostor, șarlatan ordinar! Un jeg de om, o rușine, o amenințare publică! Să faci bine să-ți bagi în fundul tău împuțit toate rahaturile alea de doi lei!

Mi-am stăpânit cu greu furia, exact la timp. Ajuns în fața barăcii cu dinozauri, am fost întâmpinat de o liniște suspectă. Am privit dezorientat, ceva nu părea la locul lui. Ceva era categoric greșit. Și atunci, privind în sus, am văzut astereala ruptă. În mijlocul acoperișului se căsca o gaură cât să încapă prin ea un burdihan... Și, oh, Doamne!, n-am putut să privesc mai mult la grozăvia care se desfășura dedesubtul spărturii.

M-am întors pe călcâie și am luat-o la goană spre casă, cu voma în gât. Imaginea aceea de coșmar încă îmi mai pulsează pe retină. Aș vrea s-o alung, dar e cu neputință. Imaginea omului cu țărușul intrat în fund m-a hăituit până jos. Încă mai vedeam ochii aceia bulbucați de groază, gura larg deschisă, însângerată, din care se ițea vârful ascuțit al țepei, ieșind din gât. Oh, ce oroare! Spinarea lui era perfect dreaptă, unul din picioare îi atingea ușor pământul cu vârful degetelor, în timp ce celălalt, îndoit în unghi ascuțit, se sprijinea în genunchiul primului.

M-am oprit în pragul vilei și m-am îndoit din mijloc. Am vomat îndelung. Mi-am băgat după aceea mâna în buzunarul de la spate al blugilor, am scos pieptenele de os cu două rânduri de colți și l-am aruncat cu sete peste umăr. Am pronunțat, răspicat, un singur cuvânt:

— Dispari!

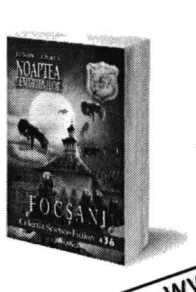

ABONEAZĂ-TE
la Revista CSF!
și primești cadou volumul
„Noaptea lemurienilor",
de Florin Giurcă!
pe www.pavcon.ro
* ofertă valabilă pentru un abonament pe tot anul viitor, făcut până la 1 dec. 2019!

Sărmanul stăpân al lumii

de Alexandru Mironov

„M-am înrolat, cu 20 de ani în urmă, în trupele de șoc pe care țara mea le-a trimis în Angola, pentru menținerea unei ordini care nu mai putea fi menținută. Eram strigat la apel recrutul Joao Goulart, visam fapte de arme, bani și glorie și aveam capul plin de idei. Pentru marea aventură, părăsisem cursurile Facultăților de Psihologie și Electronică din Lesboa; acolo mă socoteau un fel de personaj năstrușnic, dar temut: forța și cruzimea, pe care aveam să le confirm mai târziu, mă făceau respectat. Pe vremea aceea își băteau joc de teoriile mele, iar profesorii refuzau, pur și simplu, să mă asculte, dar eu îmi cunoșteam calea și am învățat la timp să tac și să mă pregătesc pentru lovitura decisivă. Numai armele și Africa puteau să mă îmbogățească și, pentru asta, m-am supus fără crâcnire pregătirii infernale, călindu-mi trupul și apropiindu-mi de inimă oțelul albastru al mitralierei: urma să ucid și trebuia să fac asta cu sânge rece, fără milă, ca un prim pas spre următoarea dezlănțuire de forță și răutate. Singura ființă din viața mea îmi spusese că în fiecare om există prăpăstii de abjecție, dar ale mele erau cu adevărat înspăimântătoare. M-am îngrozit atunci de câtă ură moștenisem de la fanaticii mei strămoși. Ei urâseră și adoraseră în numele unui Dumnezeu pe care eu îl pierdusem și de care am descoperit apoi că nici n-aveam nevoie, pentru că-l purtam în mine și asta m-a făcut să înțeleg că eram altfel decât oamenii simpli, născuți să-i slujească pe cei aleși.

M-am remarcat chiar de la primele ciocniri cu băștinașii angolezi: operam bine, asta era părerea ofițerilor mei, adică ucideam rece, calculat, deși nu-mi plăcea sângele și mă dezgustau convulsiile muribunzilor. Nu-mi alegeam victimele, ocheam fără greș și nu cruțam nici femeile și nici copiii; neînsemnatele crime pe care le comiteam trebuiau să-mi împietrească complet sufletul și făceau parte din programul pe care mi-l propusesem pentru a-mi depăși condiția și a ajunge la ceea ce consideram că meritam – condiția supraomului.

Cariera militară m-a plictisit însă repede – eram făcut să stăpânesc mase mari de oameni și mă dezgusta să execut ordinele unui sergent infect. În plus, privind morții care se răceau și urmărind cum celulele trupurilor lor își pierd treptat vitalitatea, mi-am amintit vechea teorie chineză despre existența în corpul uman a unui sistem de energii, și atunci, pentru prima oară, mi-a încolțit în minte **ideea**.

A fost un scurt moment de inspirație genială, decisiv pentru a-mi orienta sensul vieții și mi-am umflat pieptul, mândru de uriașa forță pe care o simțeam în mine.

Am așteptat să mă liniștesc și am reluat șirul logic al gândurilor: sistem al energiilor, energia se dobândește, se consumă, se eliberează! Ce-ar fi dacă eu aș învăța să o multiplic pe a mea? Sau să o eliberez pe a altora? Energia oamenilor. Și a animalelor, desigur. Tot ce este ființă ar rămâne într-un soi de nemișcare, până ce energia s-ar consuma, apoi ei, oamenii, sărmanii mei dușmani, s-ar topi ca ceara atunci când eu aș sufla peste nimicnicia lor.

Biocurenții, asta era soluția, iar eu știam foarte multe lucruri în domeniul ăsta. Mai trebuia un fel de comutator de energie, desigur, un... să-l numesc... biotransformator. Iar lucrurile nu erau deloc complicate, un dispozitiv pentru degradarea energiei nu părea greu de construit, entropia, aici era cheia, toate energiile se transformă, până la urmă, în energie calorică, aici trebuia să lucrez. Și am lucrat 12 ani, îndârjit, nebunește, fără răgaz. Mai întâi, am părăsit armata, devenind colonist. M-am

instalat în plină junglă, pe locul unui fost sat de băștinași, de care, evident, m-am debarasat organizând cu netrebnicii mei camarazi de arme un fel de vânătoare: mi-am premiat colegii după numărul de capete vânate și asta a ridicat în jurul rezervației mele un fel de zid al groazei. În experiențele mele, am fost ajutat la început de patru soldați, pe care îi plăteam regește, cu diamantele descoperite în deșertul de la vest de jungla mea. Un japonez, pe care l-am întâlnit odată la Conakry, a comandat pentru mine, la o firmă din Tokio, echipamentul electronic de care aveam nevoie. Și, după 12 ani, în barca-atelier, biotransformatorul meu aștepta un nou salt al supraomului spre menirea sa de Stăpân Etern.

Am început experiența dimineața, cu cei patru soldați, martori. N-aveam emoții. Eram sigur de mine și de invenția mea, trebuia doar să stabilesc raza de acțiune a aparatului și modul în care se va efectua transformarea energiei. Am îndreptat obiectivul spre junglă și am început alimentarea cu energie. Efectele au fost instantanee: o pasăre care trecea pe deasupra noastră și-a încetinit zborul, bătăile aripilor i s-au rărit și s-a rostogolit la pământ ca o zdreanță. Frunzele și lianele au început să se decoloreze, un pavian a căzut ca un bolovan din coroana copacului. Urmăream cu atenție schimbările din jur – un boa constrictor s-a destins și atârna drept la capătul unei crengi, din junglă au început să iasă aburi, copacii își schimbau sub ochii mei culoarea, prin plante seva circula nebunește, rădăcinile secătuiau pământul, totul începea să se contorsioneze, solul a crăpat pe mile întregi, iar viața clocotitoare a junglei a încetat cu totul.

Am trăit clipe de încântare și de triumf, dar tot mai trebuia să verific acțiunea invenției mele asupra oamenilor. Așa că am răsucit aparatul către cei patru martori, deja înțepeniți de groază. Au albit, au slăbit, trăsăturile fețelor s-au destrămat și, după numai câteva minute de agonie, au murit de bătrânețe și epuizare, sub ochii mei. Am decuplat, rânjind. Mă simțeam aidoma lui Lucifer, stăpân absolut pe forțele întunericului, și m-am

gândit la mănușa pe care o azvârlisem planetei. Nu aveam nevoie de ajutorul nimănui și de nimic.

Eram puternic.

☆ ☆ ☆

Prea puternic, mult prea puternic, după cum a trebuit să constat, după puțină vreme. Pe o suprafață de câteva zeci de kilometri pătrați, orice urmă de vegetație dispăruse, temperatura creștea vertiginos, iar solul fărâmițat se transforma într-un fel de pulbere de natură necunoscută. Nici măcar pietrele nu rezistau, pesemne că stricasem rețeaua cristalină a componentelor solului. Iar uscăciunea se întindea ca o pecingine, distrugea continuu jungla, părea să amenințe toată regiunea verde a coastei. Multă vreme, am crezut că bioenergia se transformase în căldură și atâta tot. Apoi au început să apară, noaptea, un fel de fuioare diafane de foc transparent, parcă întoarse în ele însele, făcând un fel de navetă spre o nouă dimensiune spațială. Partea proastă era că măcinau și ele continuu solul, făcând în felul acesta să dispară materia. Îmi era însă imposibil să urmăresc unde, lucrurile se petreceau – simțeam asta –, într-un spațiu cu mai multe dimensiuni, pentru care eu nu aveam pregătirea matematică necesară. Și nici nu mai puteam s-o dobândesc. Ceva începuse să meargă prost în mine. Construcția mea interioară, dură, antrenată, începea să nu mai reziste. Într-una din nopțile cu lună, i-am văzut clar pe cei patru, uciși de aparatul meu: erau livizi, strigoi înfiorători, cu rânjete pe fețele verzi și răzbunare în ochii de foc. Am simțit pentru prima oară ce însemna spaima, dar vedenia a trecut. Altădată, la venirea serii, mi-a apărut o negresă cu un prunc în brațe. Îi ucisesem cândva, într-o acțiune de pedepsire, sângele îi curgea pe față, peste copilul deja mort. Erau desfigurați amândoi, iar urletele ei mi-au înghețat sângele în vine. Apoi au venit alții și alții, cu valuri de sânge și vaiete de moarte, în jurul meu totul semăna cu iadul, totul era uscat, fierbinte, mohorât, iar ei reveneau tot mai des.

Și-mi apărea mereu pădurea uscându-se, viața încercând spasmodic să se mențină, animalele zăceau încremenite, cu energia vitală scurgându-se într-un loc fără margini, iar eu, singur, pe o planetă prăfoasă, îngrozitoare, cenușie, cu spectre dezlănțuite, chinuindu-mă fără încetare."

☆ ☆ ☆

Această scrisoare stranie a fost găsită într-o cutie etanșă, în plină junglă, pe coroana unui arbore tânăr. Multă vreme, am crezut că întâmplările relatate erau produsul imaginației unui dement, apoi am aflat că Joao Goulart existase, fusese unul dintre cei mai sângeroși soldați portughezi, că locuise mulți ani într-o casă de la marginea pădurii, apoi dăduse foc junglei și înnebunise, încercând să atace oamenii cu unghiile și cu dinții. Fusese ucis sau poate doar dispăruse, asta nu avea nicio importanță. Dar dacă elucubrațiile lui s-ar fi dovedit adevărate, spaima sa n-avea niciun sens: viața nu putea să fie învinsă cu niciun chip – așa gândeam, privind pădurea ce creștea sălbatic, în timp ce mângâiam firele de iarbă catifelată, prin care mici vietăți colorate, făpturi efemere, mișunau în toate direcțiile, grăbite să-și îndeplinească măruntele lor treburi milenare.

Ilustrație de Cristi Păcurariu

SUFLU

DESENE ȘI TEXT
ALEXANDRA GOLD

MAI MULTE STATUI?
PREA ARATĂ A OAMENI ADEVĂRAȚI.
CE-OR FI PĂTIT OARE?
O STATUIE
NUMAI DE
GHEAȚĂ?
CRAAAAAAAAAK

IA TE UITĂ, CE AVEM NOI AICI!
PE TINE TE VOI PĂSTRA VIU CĂ TARE-MI PLACI!
BUN VENIT CĂLĂTORULE, CE VÂNT TE ADUCE PRIN ASTE PĂRȚI?
CINE EȘTI SI CE VOIEȘTI DE LA MINE CRĂIASĂ?
EU SUNT STĂPÂNA ACESTOR ȚINUTURI. MI SE ȘPUNE DOAMNA ALBĂ.
DĂ-MI VOIE SĂ TE AJUT.

ALĂTURĂ-MI-TE ŞI VEI FI STĂPÂN PESTE MELEAGURILE ACESTUI TĂRÂM!
SLUJITORUL TĂU DOMNIŢĂ! NUMAI DE MĂ VEZI LASĂ SĂ TE SĂRUT
CE MI-AI FĂCUT MURITOR NETREBNIC? MĂ ARDE!!!
AAAAAAAAAAAAH!
SUFLUL TĂU DE GHEAŢĂ NU POATE EGALA SĂRUTUL MEU DE FOC!
ÎMI PARE RĂU DAR PE VOI N-AM CUM SĂ VĂ AJUT...
♪CASELE ALI IELE, MAI BINE DORM SUB STELE... ♪

SFÂRŞIT

Galactologoree

de Ana-Veronica Mircea

Trilobați, trepanați,
Troglodiți şi confrați,
Deputați de câmp imberb,
Senatori astrali cu herb,
Din spiralata regresiune
Am segregat ce am a spune:
Azi galaxia ondulată
Transcende, axial pătrată,
Spre multiform, spre arid,
Spre reclonatul candid,
Spre ramolit, spre precoce...
Transcende-n unde baroce!
Dar magnetismul dinamico-static
Diverge mutații converse pragmatic
Din viruşi de nová selenic topită,
De euglenele mov, prin elitră!
Bing-bang-ul trapezoid,
Triunghiularul afeliu perfid,
Osmoza gravitic striată a lumii,
Şi încă, şi iar, periheliul minciunii,
Azi generează eczeme prelungi,
Şi infestează lumina – cu dungi!
O, demiurgă! Sofisticată
Stăpână Eternă eretic scanată,

Nu ignora decadența sălcie!
Atomizează cometele-n vrie!
Noi toți, obsedant revopsiți,
Ieri aspiranți, azi oropsiți,
Vom face orbite din vid înăsprit
Şi asimptote tânjind infinit!
Şi, încă, din sfera eliptică plată,
Vom smulge în pumni rădăcina pătrată!

Elefantasme și/sau tontoane

Elefantasmele m-au întrebat dacă-s stele.
La naiba, le-am răspuns, sunteți pietroaie grele!
Eroare! a zis ghiduşul ce-mi butonează-n țeastă,
Fii mai atentă, zău, şi-uită-te pe fereastră!
Afară nu sunt stele, şi nici pietroaie nu-s,
Nu sunt decât tontoane, le-ai aruncat de sus.
Tontoane? -ntreb. Ce-s alea? Doar de arcane ştiu.
Ah, uită-te, te uită, pe stradă e pustiu –
Spune din nou ghiduşul –, tontoanele-au plecat.
Mai ieri erau arcane, dar azi s-au tontoanat!
Elefantasme-s toate – doar toamna, pe-nnoptat...

FAN CSF!

Devino **FAN CSF** și bucură-te de o **reducere garantată** de **-25%** la toate cărțile din Colecția Science-Fiction a Editurii Pavcon, colecție dedicată exclusiv autorilor români de literatură SF, fantasy, heroic-fantasy, horror. Trimite un e-mail cu titlul "**Sunt FAN SF!**", împreună cu datele tale de contact, la **office@pavcon.ro**!

SF-ul ca literatură educativă

de Mircea Băduț

Din perspectiva profilării statistice a preferințelor literare, putem observa că literatura științifico-fantastică a constituit mai totdeauna o alegere predilectă pentru două categorii demografice: pentru copii și tineri (inclusiv pentru profilul pe care pseudopsihologic l-am numi 'tineri pereni') și, respectiv, pentru cei interesați de cunoaștere științifică (pe care doar într-o exprimare arbitrară i-am numi 'tocilari'). Și facem observația că cele două categorii demografice nu sunt chiar disjuncte, aceasta constituind și una dintre „cheile" afilierii SF-ului la universul educației personale.

Preambul

Începem, justificați atât cronologic cât și prin exemplaritate, cu un mic recurs la Jules Verne, a cărui lectură, pentru mulți dintre noi, a înlocuit, practic, manualele aride din timpul școlii generale. De asemenea, în prima parte a secolului XX și H.G. Wells stârnea interes prin fantazările în cheie științifică. Venind mai spre zilele noastre, probabil că scrierile lui Isaac Asimov ar constitui exemplul predilect pentru ideea de auto-didactism – și subliniem aici domeniile vizate: fizică, robotică, astronomie, cosmologie, xenologie, morală. Însă, prin producțiile literare din ultimele decenii ale secolului trecut, ajungem și la discipline mai depărtate de filonul clasic al SF-ului – filon revelat în mijlocul unui

secol marcat de ideea interacțiunii cosmice – precum psihologia, sociologia, antropologia, ecologia, biologia, entologia ş.a.m.d., cu nume de scriitori precum Brian Aldiss, Frank Herbert, Ursula K. Le Guin, George R.R. Martin, Philip José Farmer, ş.a.

Încercare de definire. Context pentru auto-didactică

Acceptând necesitatea unui demers de teoretizare, vom putea asimila faptul că mai toate prozele SF se subscriu următoarei definiții: **o aventură umană (individuală, de grup, de specie) desfăşurată în condiții extraordinare (într-o lume ce diferă de lumea noastră obişnuită, prin una sau mai multe abateri de la *legități* naturale), dar în contextul unei coerențe cvasiştiințifice (adică derulându-se în limitele unei plauzibilități, oricât de elastică ar fi aceasta)**. Identificăm în această definiție trei elemente: (1) aventura, experiența, drama; (2) anomalia, excepționalitatea; şi (3) cadrul coerenței logice, al *veridicității potențiale*.

În vreme ce proza mainstream (beletristică ficțională sau non-ficțională) şi proza *fantasy* (fantastică) acoperă câte două dintre aceste elemente esențiale, doar SF-ul se desfăşoară cu toate cele trei, şi tocmai triada aceasta îi asigură împletirea auto-definitorie de sublim şi de cunoaştere.

Să mai rămânem puțin la cele trei elemente din definiția proaspăt emisă. La elementul (1), aventură umană, observăm repede că am putea obține o extindere a definiției, dacă renunțăm la particula *uman*, în sensul că personajele prozei SF pot fi şi alte entități decât oamenii (animale, inteligențe artificiale, entități extraterestre), însă, până la urmă, şi acestea vor avea trăiri similare celor umane, pentru că, deocamdată, literatura destinată oamenilor. (Un la-îndemână-exemplu de epică nonumană găsim în romanul „Furnicile", scris de Bernard Werber.)

Elementul (2), al alterității, al ilegitimității-cheie, cel care asigură premisa fantastică, presupune o abatere de la fizică, de la psihologie sau de la bio-

logie, de la științele acestea fundamentale, așa cum le cunoaștem astăzi. Călătoria în spațiu (spațiul cosmic), călătoria în timp (realizată cu o mașină-a-timpului ori asumată, prin simpla anticipare a unui moment din viitor), lumile paralele, potențele telepatice, abilitățile supra/extra-senzoriale și altele asemănătoare, sunt elemente care ne scot din universul nostru cotidian, domestic, ne trezesc imaginația, ne provoacă să ne punem în locul personajelor din prozele SF.

Însă dezlănțuirea aceasta se vrea coerentă, elementul (3) al definiției arătându-ne că jocul fanteziei se derulează cu oarece disciplină. Din respect pentru cititori, speculația se menține într-un cadru de cvasi-credibilitate, spre deosebire de literatura gen Fantasy, unde „orice este permis" (deși un deja-clasic, precum Philip K. Dick, aproape că sfidează această nevoie de logică din genul SF, ceea ce e un lucru bun, câtă vreme provocarea este una constructivă; și, dacă tot suntem în paranteză, facem observația că, în ultimii ani, demarcația dintre SF și F este tot mai firavă, cu bune și cu rele; însă segmentul acestei fuziuni literare prezintă o relevanță nesemnificativă pentru ideea eseului de față.) De fapt, limita dintre libertatea fanteziei și acea coerență a cunoașterii științifice este deopotrivă inefabilă și dinamică și cred că nici nu trebuie să o teoretizăm prea insistent. Ambele, atât *fantezia* cât și *cunoașterea* sunt atribute esențiale și poate că literatura SF merită admirație, tocmai pentru curajul nebunesc de a se juca exact la limita dintre ele.

Componente polarizante

Acceptând această funcție a literaturii SF, cea educativă, putem identifica o serie de aspecte, prin care lectura vădește valoare de auto-instruire, atât în privința cunoașterii cantitative (asimilare de cunoștințe), cât și referitor la cunoașterea calitativă (exersarea gândirii abstracte, dezvoltarea abilităților de relaționare și de sinteză). Desigur, la vârsta copilăriei și adolescenței, aderența genului SF la cititor depinde de câteva premise

psihice foarte fireşti: curiozitate, vitalitate spirituală, dar şi oarece predispoziţie pentru analiză contemplativă sau chiar pentru introspecţie. Acceptăm, astfel, că atracţia este una cât se poate de naturală.

Poate că primul ingredient pe care ni-l oferă SF-ul ţine de categoria *descoperirea lumii*, deşi, aparent paradoxal, este vorba de o lume incongruentă cu cea reală. Doar că aici incongruenţa se trage dintr-o derivată a lumii reale, o derivată provocatoare, ce va solicita mai intens sinapsele. În plus, se pare că un strop de dramatism, de trăire umană, ne ajută să fixăm mai bine informaţiile.

Şi să revin la Jules Verne, căruia îi datorez multe cunoştinţe de fizică, chimie şi geografie: era clar că, după episodul din Căpitanul Hatteras, temperatura de solidificare a mercurului îmi va rămâne în minte mai eficient decât din manualul de chimie (deşi, în fapt, lucrurile descoperite prin lecturile acelea aveau să completeze emulativ cunoştinţele de la şcoală.) Mai mult, la Jules Verne mai există un ingredient, de substrat psihologic, şi anume *pozitivismul*: personajele sale reuşesc, iar problemele se rezolvă (să nu mă înţelegeţi greşit, nu sunt fan Jules Verne! Acum mi-ar fi greu să mai citesc de bunăvoie ceva scris de el, dar asta nu anulează acele aspecte concrete. În materie de autoeducaţie, scrierile lui rămân un exemplu strălucit.)

Mai notăm, ca o particularizare la **cunoaşterea prin experiment imaginativ** (care ar fi aici conceptul rădăcină), şi tentaţia previziunii, prezentă în genul SF prin componenta de anticipare, cu provocările ei fireşti privind cunoaşterea viitorului sau transcenderea înspre lumi/universuri alternative (şi observăm în subsidiar faptul că în cultura românească conceptul de *anticipaţie* este adesea echivalat cu cel de *science-fiction*, deşi *stricto sensu* termenul s-ar referi doar la ideile SF vizând anticiparea, viitorul, utopiile, scenariile *what-if* pe axa pozitivă a timpului).

Şi, apropo de ispita pre-cogniţiei, de experimentul utopic, este grăitor faptul că, în volumul 2 din „Enciclopedia an-

ticipației românești" (Editura Eagle, 2017), Mircea Opriță a inclus o serie impresionantă de scriitori români, aparținând literaturii clasice (mainstream) care au fost atrași în mod concret de ideea anticipării: Tudor Arghezi, Nichita Stănescu, Alexandru Macedonski, Eugen Ionesco, Mircea Eliade, Horia Lovinescu, Gib Mihăescu, Ion Minulescu, Geo Bogza, Ioan D. Sârbu, Ion Marin Sadoveanu, Victor Eftimiu, Mircea Cărtărescu, Ioan Petru Culianu, I.L. Caragiale, Vasile Voiculescu. În fond, dincolo de fantezie, *experimentarea previziunii* se grefează pe o funcție importantă a psihicului uman: *nevoia de planificare*.

Lumile imaginate în scrierile SF, oricât ar fi ele de fanteziste, au totuși legitățile lor, pe care lectorul le simte și le asimilează. Imersiunea mentală, ca într-un joc serios, un joc cu mize și cu reguli, contribuie la dezvoltarea logicii cititorului și la aprecierea ideii de coerență. Plus că intuirea regulilor jocului constituie un element esențial de atracție, conștient sau nu. Iar astfel de lucruri vor conta semnificativ în copilărie și adolescență, perioadele cu dezvoltarea intelectuală cea mai substanțială (probabil că un copil „hrănit" cu Philip K. Dick va avea altă fire decât cel „crescut" cu Isaac Asimov, dar acesta e un risc al „alimentației nediversificate" și face parte din întâmplările lumii noastre, lumea cea reală, în care un tânăr devine artist, iar altul tehnician, și doar un bătrân chibiț, ca mine, își imaginează omul deopotrivă tehnician și artist.) Mai mult, vom observa că urzeala aceasta logică din creația SF are adesea nuanțe etice, implicând imaginativ și elementul *responsabilitate*.

Echilibru în toate

Cei care fac parte din generațiile (de astăzi sau de ieri) care au crescut cu SF pot recunoaște și mărturisi firesc valențele dintre acest gen literar și aventura cunoașterii, pe care fiecare om și-o asumă într-un fel sau altul. Mai mult, psihologii și sociologii probabil că pot denomina aspectele concrete ce contribuie la dezvoltarea intelectuală și cultu-

rală a indivizilor în lumea de astăzi (aşa cum, într-un fel, am încercat şi eu în rândurile de mai sus). Însă nu va fi deloc o surpriză să aflăm că o prea adâncită şi prelungită imersare a cititorului în universurile ficţionale poate afecta priza la realitate. Pentru că experienţa SF&F este una cinstită doar câtă vreme rămâne neobsesivă, şi se vădeşte benefică doar dacă este neexclusivă.

Ilustrație de Elisa Maria Iroca

Cristian Ionescu, ambasadorul cărților

de Dodo Niță

În 1989, printre sutele de scrisori de aprecieri şi încurajări la adresa revistei de science-fiction Orion, printre ai cărei redactori mă aflam şi eu, am primit şi una de la un cititor de 46 de ani, economist, director de întreprindere din... Sulina.

Am fost la început uimiți, iar apoi încântați să aflăm că revista noastră, în special, şi SF-ul, în general, sunt apreciate şi de „oameni mari" (la propriu şi la figurat). În general, majoritatea cititorilor revistei – cel puțin cei care ne scriau – aveau vârste cuprinse între 12 şi 25 de ani.

Cristian Ionescu – aşa se numea semnatarul scrisorii – ne-a fermecat instantaneu cu erudiția sa şi avea să devină foarte rapid colaboratorul şi

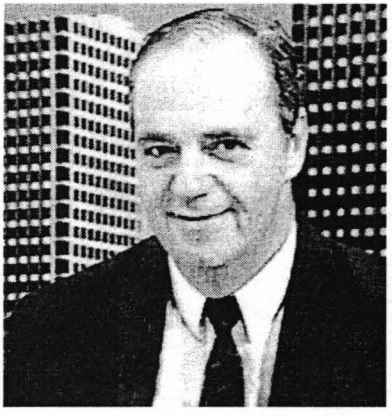

chiar prietenul nostru, al tuturor membrilor redacției.

Astfel, domnia sa a debutat, în 1991, în numărul 2 al noii noastre reviste science-fiction, „467", cu traducerea *Permisul de infractor,* după Robert Sheckley; în aceeaşi revistă a apărut şi litera „A" din masivul său *Dicționar sintetic de literatură SF*, cel care va

apărea sub formă de carte abia în 2004.

Am avut plăcerea să-l cunosc personal pe Cristian Ionescu, în anul 1990, când m-a invitat acasă la dânsul, la Bucureşti. Locuia într-o casă boierească, pe o stradă liniştită şi discretă, purtând numele unei comuniste decapitate de nazişti. Mai să cad pe spate când am văzut ce înseamnă locuinţa unui colecţionar pasionat: m-a poftit într-o cameră enormă, cu cei patru pereţi acoperiţi cu rafturi până în tavan, pline cu cărţi aşezate pe două şi chiar trei rânduri! Alte cărţi se mai găseau din belşug într-o bibliotecă de pe hol şi, în teancuri, pe masa din sufragerie. Tot în acea cameră am avut ocazia să urmărim, împreună, la video (o raritate, în acele vremuri), filmul *Bunker Palace Hotel*, realizat de artistul BD Enki Bilal, în 1989, şi a cărui acţiune se petrecea într-o ţară fictivă, balcanică şi comunistă, cu personaje decrepite şi depăşite de evenimente.

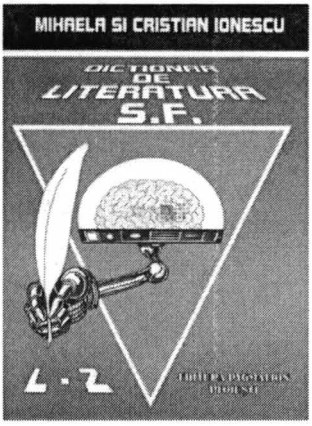

Aşa am făcut cunoştinţă şi m-am împrietenit cu Cristian Ionescu, cel mai mare colecţionar român de cărţi SF: peste 10.000 de titluri, în diverse limbi! Mai colecţiona însă şi timbre („colonii" şi personaje de desene animate), mini-machete de nave spaţiale şi... benzi desenate.

Despre pasiunea sa pentru benzi desenate am aflat în biroul domnului Paul Laffont, ataşat cultural al Ambasadei Franţei la Bucureşti şi co-organizator, alături de asociaţia noastră, al Salonului Internaţional al Benzii Desenate din România. Cristian Ionescu, de-acum ministru al Comerţului, ne-a mărturisit preferinţa sa pentru seria BD western umoristică *Les Tuniques Bleues*, de Cauvin şi Lambil. Avea toate albumele seriei (peste 40!), iar în 2004 mi-a

făcut plăcere să-i aduc din Franța și să-i ofer nu numai ultimul album din serie, dar și două figurine din plastic, înfățișându-i pe Bluch și Chesterfield, cele două personaje principale.

Dânsul mai colecționa și alte serii: dintre cele umoristice, *Asterix et Obelix* și *Leonard le génie*, iar din genul SF achiziționase de pe piața românească, în anii '90-'91, mai toate BDSF-urile editurii Aredit (zeci de serii cu sute de titluri aduse din Franța, sub formă de ajutoare, și comercializate, bineînțeles, de vreun întreprinzător „deștept").

În perioada cât a fost deputat și ministru, între 1992-1995, ne-am întâlnit mai rar, mai mult în paginile revistelor *Jurnalul SF* și *Anticipația*.

Cu totul întâmplător, ne-am revăzut, peste ani, pe bulevardul Magheru, am stat de vorbă și mi-a dat o carte de vizită, din care am aflat că era ambasadorul României la Atena. Când a revenit în țară, la sfârșitul mandatului, mi-a telefonat și m-a chemat la București, iar de atunci, cel puțin o dată pe lună, ne întâlneam în

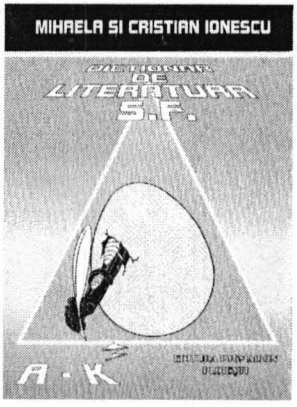

Piața Universității, băteam împreună librăriile și anticariatele din centru, cu sepepistul său după noi, iar apoi încingeam discuții savante în fața unui Pepsi *sugar free* și a unei cafele cu zaharină.

Era un *causeur* șarmant, un povestitor înnăscut și o adevărată enciclopedie ambulantă. De la dânsul aflam despre cele mai noi apariții SF din țară și din lume, dar și despre benzile desenate pe care le citea, în anii `40, în *Universul Copiilor* sau în albume semnate cu nume exotice precum *BIN de R...* Îmi povestea filme de-abia apărute în State sau în Europa și-mi recomanda ce muzică să ascult: așa am descoperit trupa country-ardelenească „Desperado".

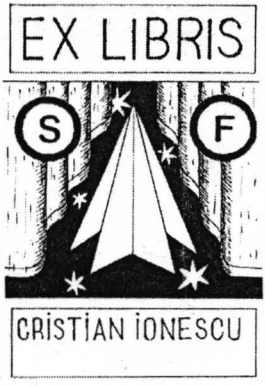

În martie 2005, am organizat împreună cea mai mare expoziţie – din ţară – de cărţi scrise de Jules Verne, apărute în româneşte între 1905-2005, montată la Institutul Francez din Bucureşti, cu ocazia centenarului marelui scriitor şi bazată, în principal, pe propriile noastre colecţii de cărţi şi benzi desenate. Apoi am prezentat, tot împreună, o conferinţă pe aceeaşi temă la centrul Unesco din Bucureşti, la invitaţia directorului său de pe atunci, domnul Alexandru Mironov.

La începutul lui octombrie stabilisem la telefon să pregătim un dosar despre „Aventurile Submarinului Dox", pentru revista *Argonaut*. Din păcate, timpul n-a mai avut răbdare nici cu Cristian Ionescu, care ne-a părăsit pentru totdeauna pe 21 octombrie 2005, discret şi fără zgomot, lăsând însă moştenire prietenilor şi cititorilor săi o lucrare monumentală (de 1.200 de pagini!) inedită, unică în România: „Dicţionar sintetic de literatură SF" (*).

Avea doar 64 de ani.

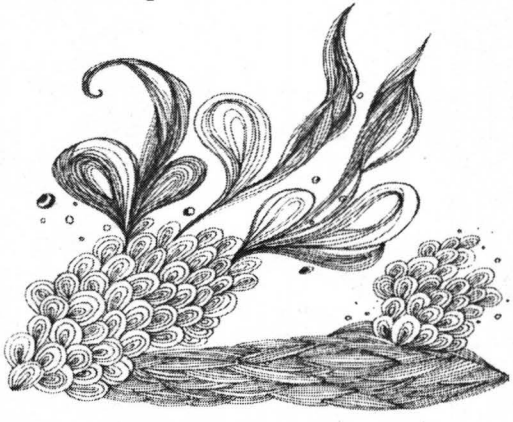

Ilustraţie de Raluca Ioniţă

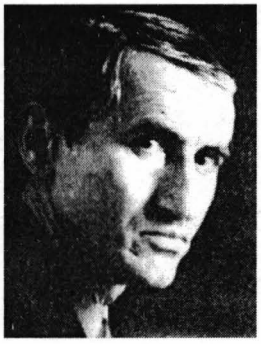

ARAMĂ, Horia
(1930 - 2007)

Scriitor român, născut la Iași. Studii primare și medii în Iași și București. În 1954 termină cursurile Școlii de Literatură „Mihai Eminescu" și, pentru doi ani, se angajează ca redactor la Radio. Ulterior, devine redactor la revistele „Luminița" (1954-1967) și „Cutezătorii". După 1990 se transferă la „Start 2001", o revistă pentru preadolescenți.

Debutează în 1950, cu versuri pentru copii. În 1955 publică primul volum de povestiri pentru copii, „Păsări călătoare", urmat în 1960 de volumul „De la om la om". În 1965 revine pentru scurt timp la poezie și publică volumul de versuri intelectualiste „Scări la stele".

În SF debutează cu povestirea despre mutanți „Omul care are timp", apărută în nr. 233/1964 al „Colecției de Povestiri Științifico-Fantastice". Timp de peste un deceniu, HA e unul dintre cei mai constanți colaboratori ai revistei. Dominat din ce în ce mai mult de straniul univers al SF-ului, publică în 1966 prima culegere de povestiri de profil, „Moartea păsării-săgeată", în care piesele de rezistență sunt „Pălăria de pai" (o pălărie poartă înregistrată în structura materialului ei memoria altei persoane, inducând îndrăgostirea fulgerătoare a povestitorului de o tânără doamnă, a cărei existență nici n-o bănuise până atunci; deposedat de pă-

lăria ce nu-i aparținea, omul își recâștigă controlul asupra sentimentelor și, odată cu asta, singurătatea ocrotitoare de dinainte); „Focuri de artificii" (o uriașă lentilă din cristale de gheață e creată de savanți, în straturile superioare ale atmosferei, pentru a deveni cel mai mare telescop imaginat vreodată de om, în căutarea civilizațiilor extraterestre); „Moartea păsării-săgeată" (o radiație nocivă e vinovată de o accelerare dramatică a ciclului vital pe Terra; ca urmare, organismele expuse se vor consuma cu rapiditate, trebuind să înfrunte un proces al degenerescenței precoce) și „Pianul preparat al lui Electronicus" (un pian e înzestrat cu capacitatea de a induce impulsuri psihice prin biocurenți). Volumul anunță deja tema dominantă a unora dintre volumele ce-i vor urma – *transferul de personalitate*.

În 1967, autorul publică o a doua culegere, intitulată „Cosmonautul cel trist". Accentul se mută aici pe o altă temă, *exobiologia*. Povestiri ca „Forma", „Minciuna", „Lumile stau de vorbă" aduc în prim-plan ideea existenței unei alte civilizații inteligente, uneori existând simultan cu a noastră (cazul delfinilor, din ultima povestire).

Universul literar este deja conturat (știința și tehnologia constituie doar punctul de declanșare al unei bogate imaginații, care subliniază condiția dramatică a omului, în raport cu viitoarele condiții de existență), în 1972, când publică primul său roman, „Țărmul interzis". Există în el trei teme: migrația conștiințelor (procedura *transferului de personalitate*, până la anularea propriei existențe: grație unui dispozitiv care permite declanșarea instantanee și la dorință a transferului, posesorul secretului călătorește dintr-un trup în altul, în funcție de ineditul senzațiilor pe care le trăiește, consumând fără saț vieți și identități, în căutarea senza-

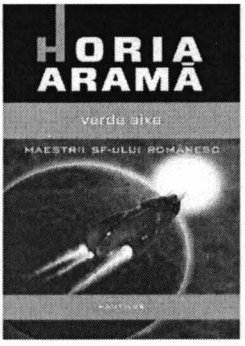

ției de prospețime vitală), crearea de existențe artificiale, de tipul „homunculus" sau „Golem" și tinerețea veșnică, preluată atât din folclorul românesc, cât și pe calea împrumutului cult, din opera „Faust" a lui Goethe. Autorul nu pare interesat de uluitoarele perspective pe care le deschide în fața omului această tehnică, simplificând la maximum apelul la ingredientele tehnice: descrierea aparatului de transfer de personalitate se reduce la simpla prezentare a unor butoni de aur, iar experiențele de dirijare ale factorului ereditar ale personajului principal, Jerebian, sunt schițate în linii foarte generale. El este un mutant ingenuu, care a suportat efectele unei catastrofe (pozitive) ce l-a transformat dintr-un om obișnuit în ființa stranie de acum. O ființă profund nefericită, deoarece actul cunoașterii nu-i aduce nicio certitudine majoră. Descoperind că, în această ipostază, majoritatea absolută a gesturilor, a intențiilor, ba chiar și a gândurilor, nu-i mai aparțin, ci par a fi dictate de un program străin, Jerebian înțelege că a pierdut șansa reechilibrării psihice, în dauna unor câștiguri iluzorii.

Cu volumul „Jocuri de apă" (1975), ne cantonăm în zona unui fantastic aproape pur, cu povestiri ce se desfășoară în medii exotice, care prin funcționalitate frizează insolitul.

Romanul „Verde Aixa" (1976) e o parabolă axată pe tema multiplicității lumilor inteligente, într-un Cosmos infinit. Față de romanul anterior, aici psihologiile personajelor sunt mult simplificate, iar acțiunile au o ținută previzibilă, cerută de stilul polițist ce solicită implicarea unei logici stricte, în defavoarea detaliilor. Superevoluata nooplanetă vegetală Aixa (ideea unei inteligențe nonumane de tip vegetal este întâlnită și în povestirea „Broasca", scrisă de

Vl. Colin) încearcă să scape de oaspeții nepoftiți ai unei expediții cosmice terestre, capturându-i pe câțiva dintre membrii ei și înlocuindu-i cu clone, care au misiunea de a-i ucide, pe rând, pe ceilalți. Arma folosită de pădure este, de fapt, un produs cameleonic ce ia formă umană în scopul pătrunderii în colectivul de expediționari. Dar acțiunea umană și reacțiunea vegetală scapă de sub orice control: făptura clonă începe să-i omoare pe oameni, dar sfârșește prin a fi contaminată de sentimentele umane ale vânatului său. Există aici imagini de o extravagantă poezie, cum este aceea a plantării, la modul propriu, a corpului omenesc în solul planetei, inteligent și el într-o anumită măsură, operație care-l transformă, văzând cu ochii, pe subiect, într-un copac cu reminiscențe umanoide. Marele merit al autorului este de a fi creat aici o proză tensionată, care stă sub semnul terorii produse de dispariția treptată, în condiții enigmatice, a astronauților debarcați pe solul planetei vegetale.

Arta narativă a scriitorului se manifestă, în mod deosebit, însă, în povestiri. Aici, uneori chiar docilul univers tehnicist cu care s-a înconjurat ființa umană, pentru a se apăra de agresiunea mediului exterior, își iese din nemișcare și devine amenințare mortală, sub impulsul unor forțe obscure: în „Complotul", telefoanele fac apel, în mod neașteptat, exact la persoanele care nu ar trebui să le primească; într-o altă povestire, „Spirala vie", un material textil se contractă din proprie voință, strivind în final corpul pe care-l îmbracă; în povestirea „31 Martie", automobilele încep să comploteze cu șoselele, transformând totul în jur într-un labirint continuu mișcător, din care șoferul nu mai găsește cale de scăpare.

Alte opere: „Dumnezeu umbla desculț" (1968 – roman semifantastic), „Colecționarul de insule" (1981), „Insulele Fericite" (1986), „O insulă în spațiu" (1991).

Despre aselenizare... numai de bine!

de Gigi Tănase

„Cel care va stăpâni Spațiul,
va guverna, de asemenea, și Pământul."
John Fitzgerald Kennedy (1917-1963)

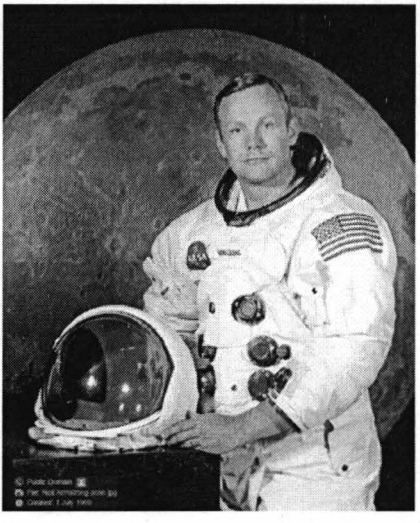

Secolul XX... 20 iulie 1969... peste șase sute de milioane de oameni urmăresc emoționați cea mai mare realizare tehnico-științifică de până atunci a Omenirii: aselenizarea reușită a primei nave cu echipaj uman.

„Un pas mic pentru om, un pas uriaș pentru omenire."

Celebra expresie a astronautului american Neil Armstrong, care avea atunci 38 de ani, făcea înconjurul Lumii (și al Lunii, oare?) într-o clipită. Ea rămâne, probabil, cea mai cunoscută frază rostită ad-hoc vreodată. Ceea ce este interesant e că nu a fost gândită așa, ci trebuia să sune astfel:

*„Un pas mic pentru **un** om, un pas uriaș pentru omenire!"*

...dar mica bâlbă datorată emoției (?) i-a creat celebritatea!

Să amintim că ultima treaptă, din cele nouă care trebuiau coborâte de Armstrong, se afla la o distanță mai mare de solul lunar decât distanța dintre ele. Acesta trebuia, de fapt, să sară spre solul lunar, iar asta putea pune probleme, la o gravitație de șase ori mai scăzută! De aici, poate, stresul suplimentar... de aici, poate, ideea... Dar așa cum știm, Neil Armstrong a sărit... a pășit... pe solul lunar.

L-a urmat, după cincisprezece minute, colegul său, Buzz Aldrin, iar cel de-al treilea membru al echipajului, Michael Collins, pilotul modulului de serviciu, a rămas (singur) pe orbită... (Unii spun că nu ar fi fost chiar așa de singur...)

După un total de 21 de ore si 36 de minute petrecute pe suprafața Lunii, primii doi astronauți s-au întors cu bine pe orbita acesteia, iar mai apoi pe Pământ, la 24 iulie, plonjând cu modulul de comandă „COLUMBIA" în Oceanul Pacific, acolo unde îi aștepta portavionul veteran al celui de-Al Doilea Război Mondial, „USS HORNET". Astronauții n-au fost îmbrățișați de nimeni, pentru că, imediat după recuperare, a urmat carantina mobilă, chiar acolo, pe portavion. Abia după aceea au fost, desigur, primiți entuziast de către toți americanii, medaliați de Președintele Nixon – mult mai târziu au primit și Medaliile de Aur ale Congresului SUA, cea mai înaltă distincție pentru un civil, acordată în SUA – au avut conferința de presă, alte interviuri, memorii etc. (ilustrativ este și filmul de 93 de minute, „APOLLO 11" – lansat la 24 ianuarie 2019 –, cu secvențe prezentate prima oară publicului.

Costurile aventurii de a ajunge pe Lună chiar au fost... astronomice. Numai racheta SATURN V, pentru a fi lansată, a

„absorbit" 375 milioane de dolari (cele cinci motoare F1 ale primei trepte ale rachetei SATURN V ardeau, la decolare, trei tone de combustibil în fiecare secundă!) – calculat în moneda din 1969 (astăzi ar însemna câteva miliarde de dolari!) Dar a meritat: după seria incredibilă de succese sovietice, începând cu 1957, anul lansării SPUTNIK-ului, în sfârșit americanii aveau un avantaj decisiv în cursa cuceririi spațiului!

Acel memorabil eveniment al *primei* aselenizări cu echipaj uman era urmărit de aproape toată omenirea – minus *oamenii muncii* din URSS, care nu știau nimic de eveniment (!) (pentru că rușii difuzau filme patriotice la acea oră, Leonov și ceilalți cosmonauți ruși s-au strâns în fața unui *anume* televizor, la Institutul Spațial din Moscova, și au văzut în direct transmisia americană) – datorită transmisiilor directe ale televiziunilor care deja deveneau principala sursă de informare. Trebuie să subliniem: televiziunea din România acelor ani a fost *o notabilă excepție a blocului comunist,* fiind singura din țările „frățești", *care a transmis în direct aselenizarea.*

Despre Neil Armstrong:

...printre strămoșii lui găsim scoțieni și germani.

...la 20 de ani, luptând în războiul din Coreea, a avut la activ 78 de zboruri de luptă ca pilot US Navy, însumând 121 de ore.

...în primul zbor spațial efectuat, a fost pilot-comandant al misiunii GEMINI VIII, în 1966 (în această primă misiune, a reușit cea dintâi cuplare în spațiul cosmic a două nave spațiale, împreună cu pilotul David Scott.

Ce se poate spune acum, după jumătate de secol de la aselenizare? Cam 6% dintre americani nu cred nici astăzi că s-a putut face acest lucru. În România de astăzi, probabil, procentul e și mai mare. De ce? Dacă acești „neîncrezători" există, care pot fi argumentele lor? Neștiința? Teorii ale conspirației?

Lipsă de informare? Ignoranța? Felul de a nega orice, tipic românesc?

Pe de altă parte, e bine să menționăm de la început că susținem punctul de vedere oficial și bine argumentat al Agenției Spațiale Americane, NASA: **Da, americanii au fost primii oameni care au ajuns cu succes pe Lună, la 20 iulie 1969, ora 20:17:40 UT – 23:17 TLR – Neil Armstrong și, după 15 minute, Edwin „Buzz" Aldrin.**

În studioul televiziunii RSR, se discută live
despre aselenizarea astronauților misiunii APOLLO XI.

Iată, selectate, o serie de dovezi **în favoarea aselenizărilor ca fapte reale, petrecute începând cu 20 iulie 1969**:

Urmele lăsate pe solul lunar de modulul VULTURUL.

Larry Baysinger, un technician de la postul de radio WHAS, din Louisville, Kentucky, a detectat și înregistrat independent transmisiile radio între astronauții APOLLO XI, de pe suprafața Lunii, cu colegul lor din modulul de comandă. Acestea nu includ, bineînțeles, mesajele provenite de la centrul de control din Houston – Larry nu putea recepționa decât semnalul care provenea de pe Lună, nu și pe cel transmis de pe Pământ către cei din spațiu. Transcrierea convorbirilor a fost făcută publică la mijlocul anilor '70, însă abia în 2009 înregistrările au fost postate pe Internet.

Și competitoarea spațială, URSS, prin Corpul de Transmisii Spațiale, care avea, în plus, echipament „de ultimă generație" pentru culegerea informațiilor, a supravegheat și monitorizat cu atenție (toate?) transmisiile (ne)criptate ale americanilor.

382 de kilograme de roci și praf lunar au fost aduse pe Pământ, de toate misiunile APOLLO: 11, 12, 14, 15, 16 și 17.

Sute de observatori independenți au urmărit, din stațiile de retransmisie din Spania și Australia, aselenizarea. De exemplu, datorită locației sale pe coasta de vest a Australiei, baza Carnarvon a jucat un rol deosebit în fazele misiunii APOLLO de înscriere pe traiectoria înspre Lună (Trans Lunar Injection) și reintrarea în atmosfera terestră (Atmospheric Reentry). De asemenea, stația MADRID APOLLO, parte a Rețelei de Spațiu Profund, construită în Fresnedillas, lângă Madrid, a urmărit misiunea Apollo 11.

Transmisia în direct a aselenizării, pentru televiziunile din întreaga lume, a fost transmisă de către Deakin Switching Centre, situat într-o suburbie a capitalei Australiei, Canberra.

Reflectoarele pentru LASER, montate pe Lună (Ranging Retro-Reflector, LRRR), folosind oglinzi ca ținte pentru fascicule trimise de pe Pământ, pentru experiențe de locație precisă

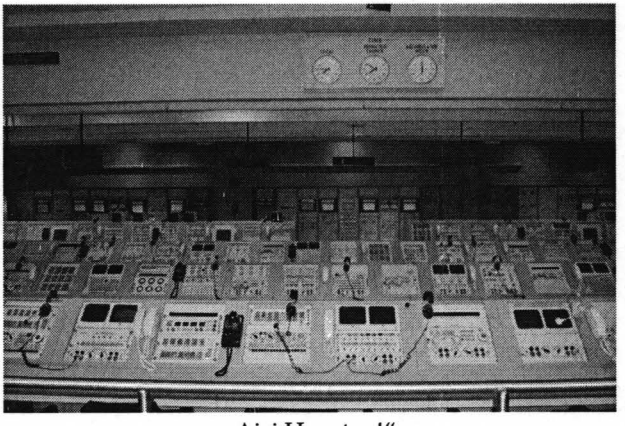

„Aici Houston!"

a Lunii, ale observatoarelor astronomice independente ale NASA, de pe Coasta de Azur, Haleakala etc., sunt o altă dovadă că aselenizarea a avut loc.

În anul 2008, sonda SELENE, lansată de Agenția Japoneză de Explorare Spațială (JAXA), a obținut mai multe fotografii care dovedesc aselenizările programului APOLLO.

Despre aselenizarea APOLLO XI...

...la cinci minute după ce a început coborârea spre suprafața lunară – cca 1,83 km altitudine – au apărut erori ale computerului de bord de tip „1202" și „1201". Acestea au fost ignorate, deoarece inginerul informatician Jack Garman i-a spus controlorului de zbor, Steve Bales, că totul e în siguranță pentru a continua coborârea, în condițiile în care supraîncărcarea cu date nu afecta coborârea VULTURULUI.

...locul oficial de aselenizare – un crater cam cât un teren de fotbal – a fost depășit cu bună știință, cu circa 400 de metri, pentru a evita mulțimea de bolovani și pietre mai mici existente în acesta. Așa că s-a aselenizat mai departe, în numita „Mare a Liniștii" (Sea of Tranquility).

...ultima parte a aselenizarii a fost dirijată de Buzz Aldrin și executată de Neil Armstrong, în regim manual, asistat totuși de unul din computerele de bord.

...în acel moment mai exista combustibil doar pentru... 25 de secunde.

...România a primit – cu ocazia vizitei preşedintelui Richard Nixon – din partea SUA și a echipajului misiunii APOLLO XI, patru mici fragmente de rocă, încastrate într-un glob de celuloid.

„Peisajul era dominat de griul prafului, era monoton, cu o singură excepție: modulul lunar, care avea negru, argintiu, galben strălucitor – protecția termică aurie strălucea puternic în peisajul lipsit de culoare. Îl mai văzusem pe Neil de sute de ori echipat în costumul de astronaut, dar pe Lună, albul său nenatural părea neobișnuit de strălucitor. Am privit și către Pamânt care, deși se vedea mult

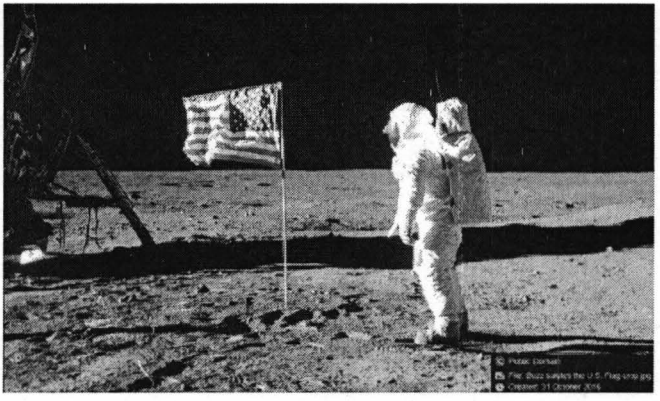

„Buzz" Aldrin, pe Lună, fotografiat de Neil Armstrong.

mai mare decât Luna văzută de acasă, ne părea o îndepărtată oază ce strălucea pe cer. Pe perioada activităților pe Lună, Armstrong a pus stăpânire pe aparatul de fotografiat, așa că majoritatea imaginilor de pe Lună, în care se află și un astronaut, mă reprezintă pe mine..." – a declarat mai apoi Edwin Aldrin.

Și fiindcă până acum ne-am situat de partea oficială a lucrurilor întâmplate și spuse, pentru a păstra echilibrul informațional, hai să trecem în revistă și o mică parte din argumentele celor care cred că „adevărul e dincolo de noi".

Pentru început, să remarcăm numele greco-romane folosite în denumirile programelor spațiale americane succesive: APOLLO a fost precedat de proiectele spațiale MERCURY și GEMINI. Dacă Mercur era, după cum știe toată lumea, mesagerul zeilor, iar GEMINI pare o denumire simbolică potrivită pentru misiuni compuse numai din doi astronauți, ce rost are APOLLO, ca denumire a expediției de explorare a Lunii?

Să ne reamintim, din mitologia greacă, faptul că Apollo era zeu solar, frate al zeiței Artemis, care guverna... Luna și care se îndrăgostise de un tânăr vânător pe nume... Orion. Furios pe acesta, Apollo și-a determinat sora să-l săgeteze din greșeală. La rugămințile zeiței, Zeus l-a transformat pe Orion într-o

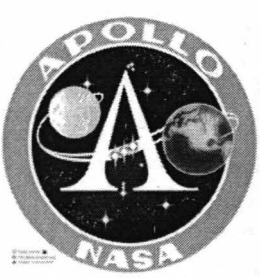

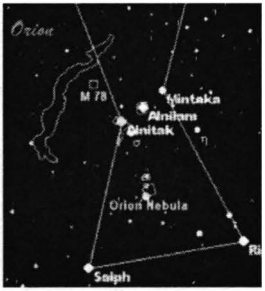

constelație, venerată, printre alții, de egipteni. Toate misiunile programului APOLLO au avut efigii proprii fiecărei misiuni.

Ce se poate spune, însă, despre sigla generală a proiectului APOLLO? După cum se poate vedea în fotografia de mai sus, litera A, stilizată, se află plasată peste reprezentarea grafică a celor trei stele a constelației Orion. Linia orizontală a literei este formată de stelele Mintaka, Alinam și Alnitak, aceleași stele reprezentate de cele trei mari piramide egiptene de la Gizeh. Acest mod inedit de venerare a zeului Osiris, considerat de vechii egipteni civilizatorul omenirii, alături de zeița Isis, este evident.

Haideți să răsfoim acum și câteva dintre posibilele argumente ale celor care cred că **aselenizarea a fost, într-adevăr, realizată, dar noi n-am văzut decât un mix de „transmisie în direct" și o „regie" care a înlocuit „momentele delicate" apărute pe Lună:**

De ce flutură steagul SUA pe Lună, dacă aceasta nu are atmosferă? Sau are?!

De ce, în fotografiile făcute pe Lună, nu se văd miliardele de stele de pe cer?

De ce mira, la unele fotografii, e inconsecvent arătată?

Sunt unele pietre „decor de mucava"?

După aselenizare/decolare, de ce VULTURUL nu a lăsat o adâncitură, cât de mică, în praful de pe solul lunar?

Atitudinea jenată, umilă, de la conferința de presă – destul de anostă și lipsită de aplomb – a „eroilor spațiului" este în to-

tală contradicție cu faima pe care o aveau – de primi reprezentanți ai Omenirii care au păşit pe suprafaţa unei alte planete, fie ea şi modestul nostru satelit, Luna.

De ce, în fotografii, umbele converg către un punct, dacă ar fi trebuit să fie paralele, provenind tocmai de la îndepărtatul Soare?

Abia în 2006, oficialii NASA au recunoscut că nu reuşesc să mai găsească (!) înregistrările originale ale primei aselenizări! Inginerul Richard Nafzger, care a supervizat televizarea aselenizării, la Goddard Space Flight Centre, din Maryland, a descoperit că înregistrările originale, împreună cu alte 200.000 de casete, au fost şterse! De ce? Argumenul NASA: „Pentru a fi refolosite"! Adică?!... Pentru a economisi bani!?! În schimb, ni se oferă cópii bine păstrate în arhivele CBS şi la Johnson Space Centre, iar acestea au fost prelucrate digital înainte de a fi publice. Deci, nu avem originalele, dar vă puteţi uita la nişte cópii de înaltă calitate!

De ce astronauţii, odată ajunşi pe Lună, nu puteau face salturi mai mari de 35 de cm înălţime? La o gravitaţie de şase ori mai mică decât pe Pământ, s-a calculat că acestea ar fi putut să fie de până la 2 m înălţime, pentru un astronaut complet echipat, care cântarea cca 180 kilograme.

Dar haideţi să revenim la clipele unice ale primilor paşi pe Lună şi la ceea ce s-ar fi întâmplat, de fapt, după *„un pas mic..."*. După pronunţarea acestor cuvinte de către Armstrong, se pare că s-a mai întâmplat ceva, ceea ce noi n-am mai văzut în direct. Interferenţe neaşteptate au întrerupt emisia şi cei de la sol au rămas fără niciun contact cu exploratorii lunari, timp de două minute.

Mai târziu, ufologii americani, dar şi europeni, ar fi dat publicităţii o înregistrare captată de radioamatori, care urmăreau în direct comunicaţiile între APOLLO 11 şi Centrul Spaţial din Huston.

E vorba de o conversaţie despre care se spune că s-a petrecut cu adevărat pe Lună şi care diferă mult de ceea ce a fost

Știați că... ?

...locurile de aselenizare au fost alese, deloc întâmplator, de către geologii Eugene Shoemaker și Farouk Al Baz, ultimul implicat în cercetări arheologice care vizau explorarea interiorului Marii Piramide a lui Keops, prin tehnici de geo-radar?

...ziua de 20 iulie – când, în anul 1969, modulul lunar aselenizа –, coincide cu data de început a calendarului egiptean?

...la exact 33 de minute după aselenizare (33 e numărul celui mai înalt grad masonic), Sirius s-a aliniat perfect cu orizontul lunar?

...explozia de pe APOLLO XIII a fost considerată de unii drept „un sacrificiu masonic" și s-a petrecut pe 13 aprilie (1970), la ora 13 și 13 minute?

...Neil Armstrong a fost și membru al unor loji masonice, fiind afiliat fraternității Phi Delta Yheta și Kappa Kappa Psi, dar nu a dorit să vorbească niciodată despre asta?

..tatăl său, numit tot Neil, a fost un activ membru al unei organizații masonice?

...Jack Parsons, inventatorul formulei de combustibil folosite de rachetele spațiale, a fost membru al lojii Ordo Templi Orientis, din Pasadena, dar și un înflăcărat discipol al magicianului (satanist) Aleister Crowley?

...directorul NASA din perioada programului spațial Apollo, Fred Kleinknect, a fost Suveran Mare Inspector al Consiliului de Jurisdicție Sudică și a deținut gradul de inițiere supremă (gradul 33), în cadrul Ritului Scoțian Antic și Acceptat?

...Edwin Aldrin aparținea lojei Montclair, din New Jersey, și purtase, în interiorul costumului spațial, un stindard al Supremului Consiliu al Masoneriei Americane, aflat astăzi în clădirea Templului din Clear Lake, Texas?

...mai tarziu, alți doi masoni au coborât pe suprafața lunară: Edgar D. Mitchell, în februarie 1971 (făcea parte din loja Artesia, New Mexico), iar în iulie, același an, James Irwin (membru al lojei Tajon, Colorado Springs)?

difuzat către opinia publică. La un moment dat, când Armstrong şi Aldrin reveneau spre modul, după primii paşi pe Lună, ar fi avut loc următorul dialog:

„— Ce-a fost asta? Dumnezeule, ce-a fost?

— Este tot ceea ce vrem să ştim.

— Sunt enorme! Pur şi simplu, enorme, vă spun!

— Nu, nu e din cauza câmpului de distorsiune!

— E de necrezut... Suntem bine, dar am descoperit nişte vizitatori. Da, au rămas aici o perioadă de timp, dacă e să judecăm după instalaţiile lor..."

Altă variantă:

„ASTRONAUT: Dar ce e asta? Aveţi o explicaţie?

HOUSTON: Nu vă faceţi griji, respectaţi programul.

ASTRONAUT: Doamne, e minunat, impresionant! Nu ai putea să-ţi imaginezi aşa ceva!

HOUSTON: Ştim asta, du-te în partea cealaltă.

ASTRONAUT: Deci, este un mod de viaţă...

HOUSTON: Schimbare frecvenţă. Folosiţi Bravo Tango, Tango Bravo, selectaţi Izabela, Izabela!"

De fapt, Neil Armstrong n-a negat niciodată existenţa unor structuri extraterestre pe Lună, chiar dacă n-a oferit vreodată date concrete cu privire la acestea.

Conform ufologului şi matematicianului rus Vladimir Azhazha, şi sovieticii ar fi avut parte de o întâlnire de gradul II, imediat după aselenizare: nave extraterestre, la marginea unui crater lunar din vecinătatea Mării Liniştii.

Acest fapt extraordinar ar fi fost certificat într-o discuţie, la un simpozion, între Neil Armstrong şi un anume „profesor" care a vrut să-şi păstreze anonimatul. Iată un fragment din acest interviu:

PROFESORUL: Ce s-a întâmplat, de fapt, atunci, pe Lună?

ARMSTRONG: Un lucru uimitor, chiar dacă nu am crezut niciodată că se poate întâmpla. Ei (extratereştri) ne-au avertizat din timp că vom avea parte de „surprize" pe Lună.

PROFESORUL: Cum adică „ne-au avertizat din timp"?

ARMSTRONG: Nu pot intra în detalii, dar pe Lună există anumite structuri care nu sunt ale noastre. Pot spune doar că navele lor ne sunt superioare atât în mărime, cât și în tehnologie.

PROFESORUL: Dar NASA, după APOLLO 11, a mai trimis și alte misiuni pe Lună...

ARMSTRONG: Desigur, NASA cunoaște foarte bine ceea ce se petrece pe Lună.

O întrebare legitimă, totuși: se poate păstra un asemenea secret de către sutele de persone care au contribuit la buna comunicare între cei de pe Lună și stațiile de retransmise din SUA (Houston), din Australia, și nu numai? Ar părea imposibil... În această privință, dr. Paul B. Lowman Jr., om de știință la Centrul Spațial Goddard al Agenției Spațiale Americane, are o părere clară:

„Sunt uimit de cei ce susțin că noi am fi tăinuit descoperirile referitoare la activități extraterestre pe Lună. Ideea că o Agenție civilă, care-și desfășoară activitatea în mod deschis, ar putea ascunde o așa descoperire, este de-a dreptul absurdă. Ar trebuit să jure că vor păstra secretul acestei descoperiri nu numai duzina de astronauți care au aselenizat, dar și sute de ingineri, tehnicieni și alte persoane direct implicate în asigurarea bunei desfășurări a misiunii aerospațiale, în legăturile cu radioul și televiziunea".

Opinia omului de știință, atomistul Stanton Friedman, dar și cunoscut UFO-log, este alta:

„Pentru cei care nu au lucrat cu programe secrete, trebuie să subliniez faptul că „tipul de clasificare" a unor astfel de programe este în așa fel concepută încât este, practic, imposibil să se determine vreodată ce procent din observațiile astronauților de pe Pământ sau din spațiu sunt sau nu clasificate. Contrar unor păreri pe care le-am auzit, multe din datele NASA sunt secrete. Pedeapsa pentru cei care încalcă regulile secretului e aspră și adesea ești obligat să minți inventând povești de camuflare a adevărului. Cred că pot garanta, după 15 ani de muncă de investigații, că guvernul SUA și angajații săi pot într-adevăr să păstreze un secret, în ciuda faptului că unele dintre ele au fost dezvăluite, mai mult sau mai puțin oficial, într-un mod nechibzuit".

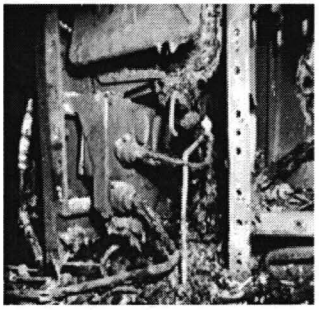

Bill Kaysing, fost angajat al NASA, spune că 75% din efortul NASA a fost unul militar și nu civil. Să nu uităm că la 11 iunie 1969, directorul programului APOLLO era Gen. Lt. Sam E. Phillips.

Încheiem aici scurta noastră expunere, pe un ton „optimist", și îl citâm pe directorul diviziei de astrofizică din cadrul aceleiași NASA – Paul Hertz – care, cu un an în urmă, prin martie 2018, ne spunea: *„Aveți grijă ce vă doriți. Dacă ați ști măcar o parte din chestiile cu care ne ocupăm noi aici, n-ați mai dormi noaptea! Doar acest lucru vi-l pot spune!"*, tot el retractând declarația – de voie, de nevoie – aproape imediat...

Misiunile Apollo, siglele și echipajele lor

Apollo I - 27 ianuarie 1967

Prima misiune programată cu echipaj uman s-a transformat într-o tragedie. Pe rampa de lansare a izbucnit un incendiu, în modulul de comandă, care a dus la moartea astronauților: Virgil I. „Gus" Grissom, (pilot comandant), Ed White (pilot senior) și Roger B. Chaffee (pilot). O cauză a fost și atmosfera de oxigen pur, la presiune scăzută, folosită de NASA în modulele pilotate, spre deosebire de ruși, care foloseau aer la o presiune normală.

Apollo II până la Apollo VI – 1967

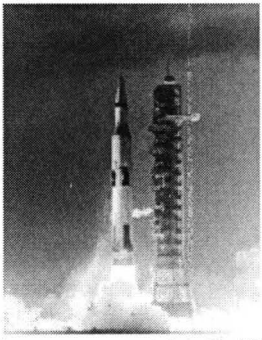

Lansarea navei Apollo IV

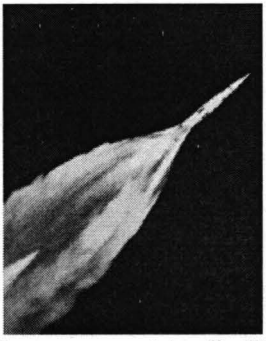

Lansarea navei Apollo VI

Următoarele cinci misiuni APOLLO au fost fără echipaje. S-au efectuat testări ale capacităților echipamentelor de a funcționa în siguranță, teste ale motoarelor etc.

Apollo VII - 11 octombrie 1968

În cadrul acestei misiuni are loc cel dintâi zbor cu echipaj uman pe o orbită eliptică în jurul Pământului, la o altitudine de circa 300 km. Nava i-a avut la bord pe astronauții Donn F. Eisele, Walter M. Schirra și R. Walter Cunningham.

Apar și ceva incidente neplăcute, despre care aflăm: două hublouri ale navei au fost acoperite de funinginea din momentul lansării, iar altele două au suferit un condens puternic.

Apollo VIII - 21 decembrie 1968

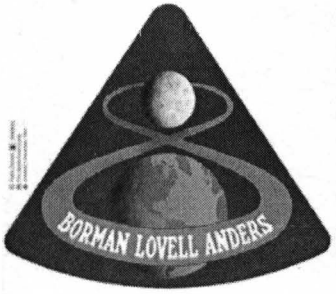

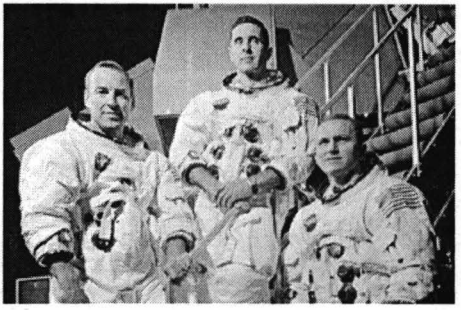

Are loc cea mai îndepărtată călătorie a unor oameni în spațiu, de până atunci. Astronauții Frank F. Borman II, James A. Lovell Jr., William A. Anders, orbitează Luna timp de 20 de ore.

Apollo IX - 3 martie 1969

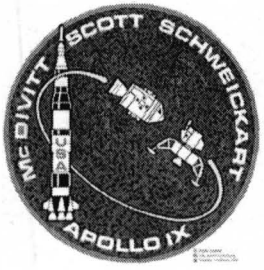

Obiectivul principal a fost testarea modulului lunar care trebuia să asigure aselenizarea, și aici „cobaii" au fost: James A. McDivitt, David R. Scott, Russell L. Schweikart. S-a reușit separarea și andocarea în spațiul cosmic, verificările sistemului de ghidare și de navigație au dat toate rezultate pozitive.

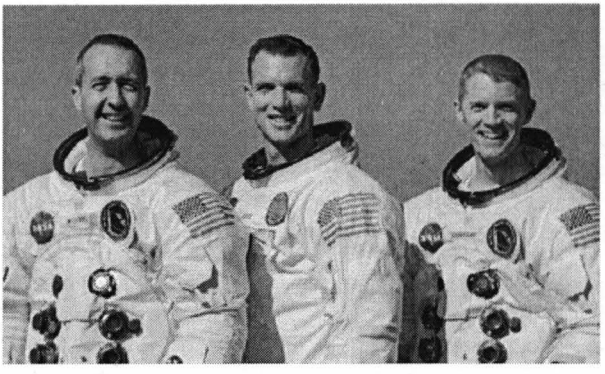

Apollo X - 18 mai 1969

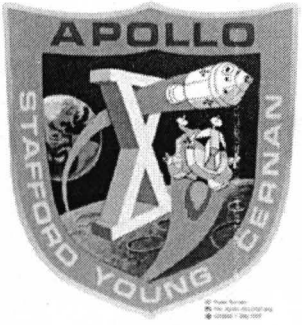

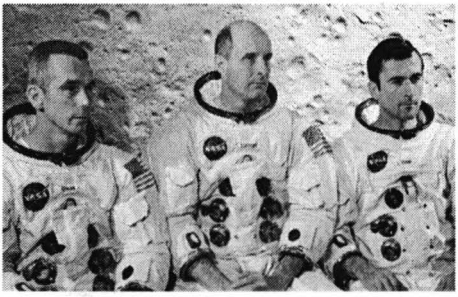

Această misiune a cuprins ultimele teste ale „modului lunar", care s-a separat, a coborât la circa 14 km de suprafața Lunii, apoi a revenit la nava-mamă, împreună cu cei trei astronauți, toți veterani ai misiunilor GEMINI: Eugene A. Cernan, Thomas P. Stafford, John W. Young.

Apollo XI - 16 iulie 1969

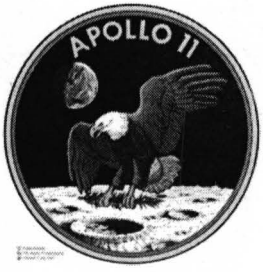

Realizarea obiectivului stabilit de președintele John F. Kennedy cu opt ani în urmă este îndeplinit! După aselenizarea VULTUR-ului, la 20 iulie, Neil Alden Armstrong și Edwin Eugene „Buzz" Aldrin Jr. au îndeplinit misiunile planificate, petrecând pe suprafața Lunii 21 de ore și 36 de minute (seismograf pasiv,

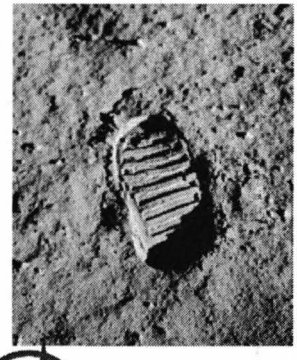

retroreflector LASER, ridicare de mostre lunare, cca 22 kg). Michael Collins a rămas să orbiteze Luna, în modulul de comandă COLUMBIA, pentru a urmări și pregăti recuplarea cu VULTURUL, ceea ce a și avut loc.

Apollo XII - 14 noiembrie 1969

A doua aselenizare de succes pe Lună (24 noiembrie), în zona SURVEYOR3, aselenizat anterior. Se face o nouă serie de experimente științifice, de către următorii trei astronauți: Charles Pete Conrad Jr., Richard R. Gordon, Alan L. Bean. A fost dusă o cameră color, care, din păcate, a fost „arsă" de razele solare.

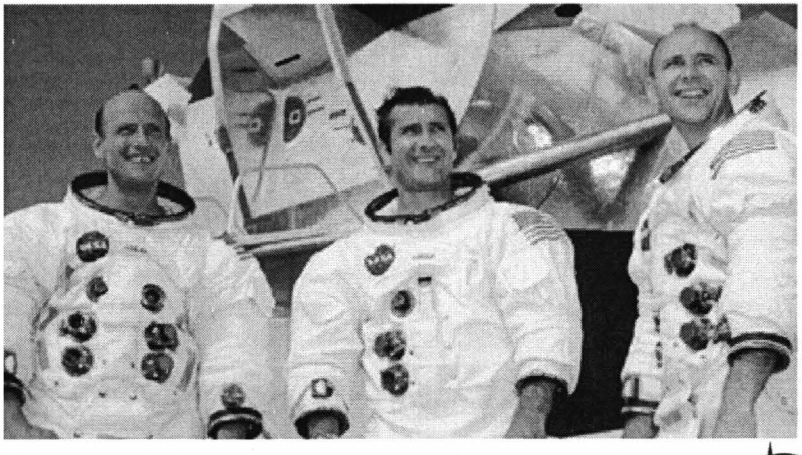

Apollo XIII - 11 aprilie 1970

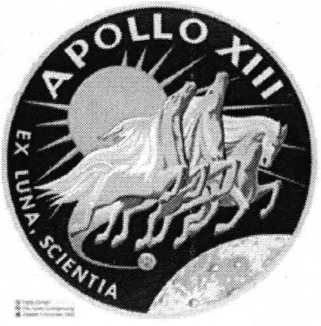

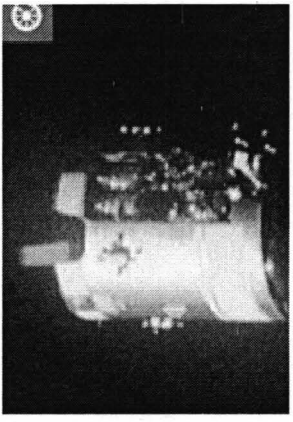

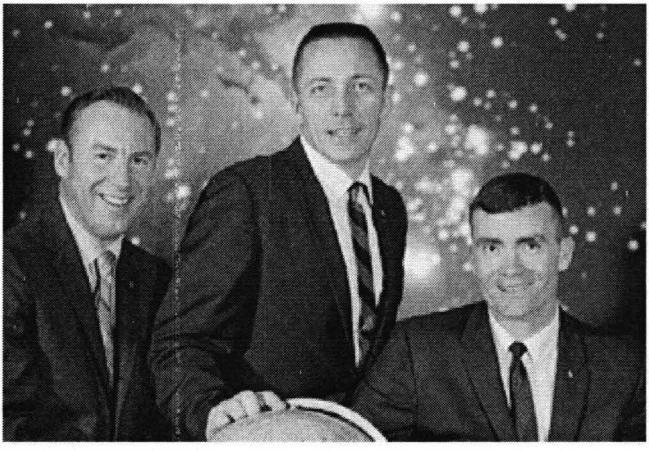

Misiune ratată şi aproape un dezastru: un incendiu însoţit de pierdere de oxigen şi o diminuare a curentului electric au loc în nava aflată la o distanţă de 321.000 de km de Pământ. O mare provocare pentru NASA, de a readuce echipajul (James A. Lovell, John L. „Jack" Swiger, Fred W. Haise) teafăr pe Terra. Şi a reuşit! Ulterior s-a constatat că incendiul s-a produs datorită unor cabluri electrice a căror izolaţie de teflon s-ar fi topit. Poveste imortalizată în celebrul film cu acelaşi titlu, în care a jucat actorul Tom Hanks.

Apollo XIV - 31 ianuarie 1971

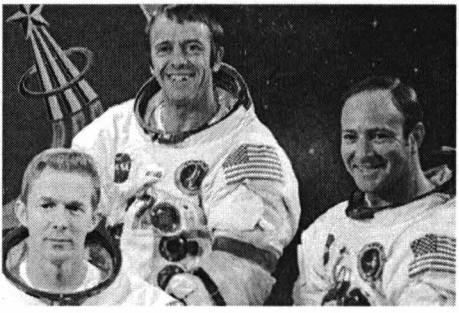

Edgar D. Mitchel devine al șaselea pământean care aselenizează, cu Stuart A. Roosa și Alan B. Shepard. Se fac noi experimente științifice, cercetări geologice; se poziționează noi instrumente științifice pe Lună.

Apollo XV - 26 iulie 1971

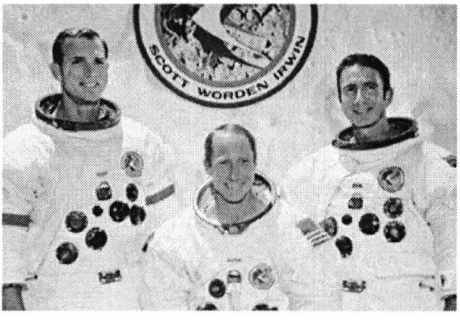

Fiindcă rușii avuseseră prioritatea aselenizării unui vehicol radiodirijat – la 17 nov. 1970, LUNOKHOD 1 – americanii trimit pe Lună primul lor vehicul „Lunar Roving Vehicle" (LRV), folosit ca mijloc de transport pentru astronauți. Vehiculul electric a fost proiectat pentru a funcționa în vid, iar costurile sale s-au ridicat la 38 milioane dolari. A parcurs în total aproape 28 km pe suprafața Lunii. Participă acum astronauții David R. Scott, Alfred M. Worden și James B. Irwin. Datorită tăierilor de buget, această misiune a devenit prima misiune extinsă, cunoscută ca misiune „J", iar locul de aselenizare a fost „mutat" la Hadley Rille, care fusese planificat inițial pentru misiunea APOLLO 19.

Apollo XVI - 16 aprilie 1972

Prima misiune care a aselenizat pe „dealurile" lunare. Dedicată mai ales experimentelor ştiinţifice efectuate de către Thomas K. Mattingly II, comandantul-pilot al modulului; John W. Young a fost comandant şi Charles M. Duke Jr., pilotul modulului lunar.

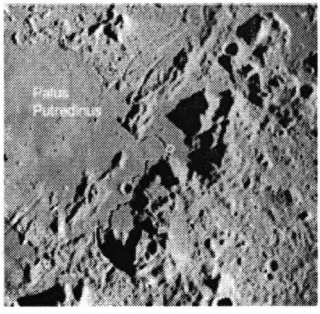

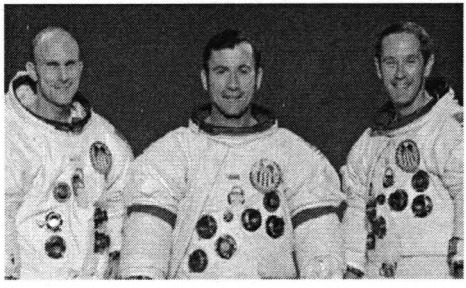

Apollo XVII - 7 decembrie 1972

La ultima aselenizare planificată participă: comandant Eugene A. Cernan, pilotul modulului Ronald E. Evans şi pilotul modulului lunar Harrison H. Schmitt (de profesie geolog). Cernan şi Schmitt au folosit „rover"-ul lunar. S-au făcut măsurători gravimetrice, geologice etc.

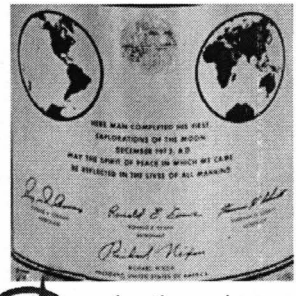

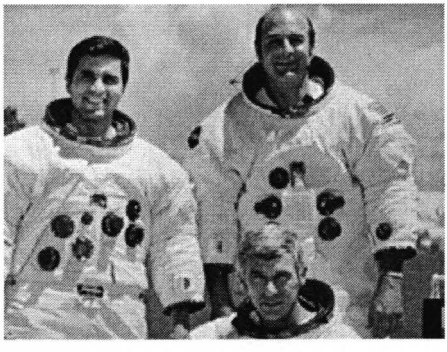

(continuare la pag. 127)

Minotaurul

de Aurel Cărăşel

Minotaurul reprezintă simbolul unei puteri malefice a trecutului omenirii, care a coabitat cu rasa umană, încercând (şi reuşind parţial) să se încrucişeze cu ea pentru a-şi asigura supravieţuirea. Numai că himerele rezultate au reprezentat un drum genetic închis, care n-a perpetuat decât în legende.

Denumirea sa vine din limba greacă Μινόταυρος, *Minótauros*, însemnând „taurul lui Minos". Fiinţa ciudată pe jumătate om, pe jumătate taur, era cunoscută în Antichitate şi sub numele de **Asterius** sau **Asterion** („cel strălucitor"). Numele de Asterius l-a purtat, de altfel, şi tatăl vitreg al lui Minos.

Unii analişti moderni ai mitologiilor antice consideră că Minotaurul e o personificare solară minoică a crudului zeu fenician Baal-Moloh.

Arealul său era extrem de limitat, rezumându-se la celebrul labirint, pe care arhitectul Daedalus l-a construit pentru el sub palatul din Knossos, la porunca regelui Minos. Deşi foarte mare (palatul însuşi se întindea pe 6 hectare), labirintul a fost un spaţiu minuscul în comparaţie cu suprafeţele pe care au trăit celelalte animale stranii ale Antichităţii, unele întinzându-se chiar şi pe câte o jumătate de continent. E singurul mediu artificial construit vreodată de om pentru o himeră, în scopul menţinerii sale departe de societate şi, chiar şi numai din această perspectivă, înţelegem că minotaurul a fost considerat un pericol uriaş pentru oameni.

Există două abordări în tentativa de a-l caracteriza pe Minotaur din perspectiva Labirintului: sau acesta nu era o ființă inteligentă, deoarece nu a reuşit să rezolve problema pusă de Daedalus, de-a lungul întregii sale vieți, rămânând închis în labirint; sau, dimpotrivă, era o ființă inteligentă, care a interpretat rostul labirintului în avantajul său – liber într-o lume complet diferită de el, Minotaurul ar fi devenit repede un vânat pentru populațiile obişnuite să trăiască seminomad, mai ales pe seama actului vânătorii; optând să rămână în interiorul pereților-închisoare, el transformă întreaga omenire într-un vânat, obligând-o la sacrificii ritualice permanente.

Descrierea ființei pe jumătate taur (partea superioară), pe jumătate om (cea inferioară) nu e dificil de făcut, mai ales că au rămas nenumărate picturi ale ei pe vasele greceşti, Minotaurul fiind un subiect preferat al ceramiştilor antici.

Desenele şi statuile păstrate din acea perioadă ne înfățişează un personaj cu trup de bărbat atletic, dar nu ieşit

din comun ca dimensiuni. De altfel, în toate desenele în care apare alături de dușmanul său, Tezeu, dimensiunile sale sunt identice cu ale eroului grec. Pe lângă conformația umană a trupului, cu două mâini, două picioare şi degetele aferente acestora, imaginile consemnează apariția unei cozi lungi, de animal, probabil destul de puternică pentru a fi folosită şi ca armă în confruntări. Prima stranietate în conformația Minotaurului e una vizuală – capul de taur, înzestrat cu două coarne lungi şi puternice, care împodobeşte trupul uman. Cea de-a doua e una dedusă intelectual: din informațiile transmise de legenda primordială, aflăm că Minotaurul consuma exclusiv carne de om, după ce în copilărie a fost hrănit de mama sa, Pasiphae, cu lapte. Conformația corpului uman acceptă ideea consumului de carne, chiar şi de om (cazurile de canibalism nu sunt tocmai rare în istorie, ele existând chiar şi în zilele noastre, în anumite zone sălbatice de pe glob). Dar conformația capului de taur, adaptat pentru consumul exclusiv de produse vegetale, prezintă anumite inconveniente, în legătură cu sfâşierea şi mestecatul acestei cărni. Este suficient să subliniem diferența

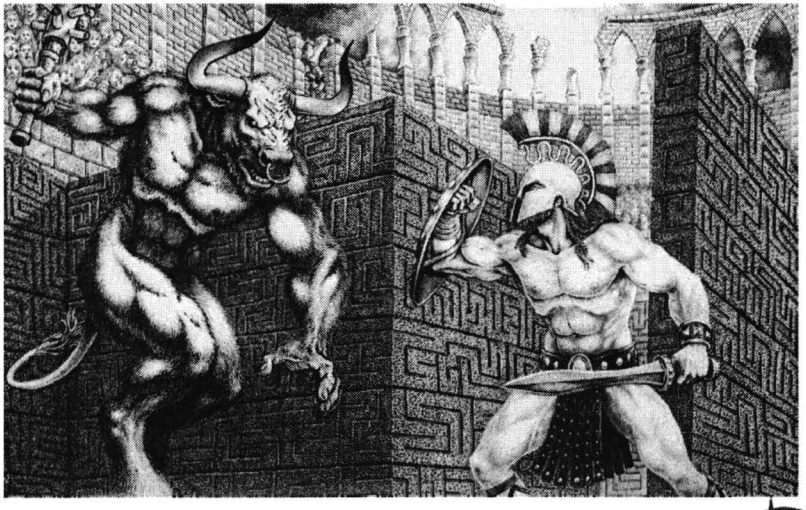

dintre dentiția unui animal carnivor şi a unuia ierbivor pentru a avea idee cu ce fel de probleme s-ar fi confruntat personajul mitologic, într-un astfel de caz.

Interesantă e şi imaginea pe care au recreat-o artiştii plastici ei Evului Mediu. În mai multe versiuni există o reconfigurare inversă a personajului clasic – un cap de om, plasat pe un trup de taur, în acest caz asemănarea (şi contaminarea) cu imaginea unui centaur fiind evidentă. Această alternativă a trecut apoi în arta Renaşterii şi chiar în cea modernă (vezi ilustrațiile lui Harry Steele Savage, un cunoscut ilustrator american din secolul XX).

Comportamentul

Şi acest hibrid (om-taur) e o creatură ale cărei contacte cu oamenii au fost extrem de limitate. Legenda spune că, după naşterea sa de către Pasiphae, soția regelui Minos, ca urmare a împreunării ei cu un taur alb, Minotaurul a fost închis într-un labirint, din cauza manifestărilor sale extrem de crude la adresa oamenilor cu care venea în contact. Mai mult, era carnivor, regele Minos hrănindu-l cu tinerii atenieni, ceruți o dată la nouă ani special în acest scop.

Din relatările destul de seci ale epocii respective se poate deduce doar că Minotaurul se hrănea şi cu oameni, însă că aceştia nu constituiau hrana sa cotidiană, cei şapte tineri atenieni neputând să-i ajungă pentru o atât de lungă perioadă de timp. E de presupus că Minos îl hrănea, în mod obişnuit, cu carnea animalelor domestice din întinsa sa gospodărie regală, dar şi cu aceea a animalelor ucise cu ocazia deselor partide de vânătoare. Rolul tinerilor trimişi în labirint era mai degrabă acela de a-l menține pe Minotaur în cea mai bună formă, ca prădător. Lipsit de abilitățile minimale de comunicare, specifice oamenilor, Minotaurul rămâne, la urma urmei, o fiară sălbatică şi sângeroasă, pentru care tatăl său vitreg, Minos, a construit o grădină zoologică specială – Labirintul. Textele care amintesc despre existența sa nu pomenesc nimic despre faptul că ar fi fost ca-

pabil să vorbească sau să utilizeze vreun limbaj verbal sau unul al semnelor pentru a putea comunica.

Întrebarea finală e, evident, de ce a simțit umanitatea nevoia de a păstra vie imaginea unui monstru ce pare izvorât dintr-un coșmar? Conform principiului care afirmă că nu iese fum fără foc, e de presupus că la nivelul societății există un subconștient capabil să prevadă pericole pe care conștientul ei foarte rațional nu e în stare să le deceleze. Și încearcă astfel să rețină chipul posibilelor primejdii.

(urmare din pag. 122)

Apollo XVIII

Această misiune a fost abandonată, oficial, în septembrie 1970. Ea nu se va mai „desfășura" decât în filmul SF cu același nume, apărut în 2011. Zvonurile unor lansări după anul 1970 încă persistă. Au apărut chiar și logo-uri; cu titlu informativ, le arătăm pe unele aici...

SUMAR

Proză SF

1 – Moartea bobului
Boris Velimirovici
22 – Demiurg
Daniel Botgros
29 – Planeta cu spioni
Sergiu Someșan
35 – Reprezentația – Primul Inclownito
Dan Ninoiu
40 – Noaptea Sanyasinilor
Rodica Bretin

Fantastic

48 – Întunecare
Sebi Simion
62 – Turma de triceratopși
Florin Giurcă

Vintage SF

78 – Sărmanul stăpân al lumii
Alexandru Mironov

BD

83 – Suflu
de Alexandra Gold

Lirică SF

87 – Galactologoree
88 – Elefantasme și/sau tontoane
Ana-Veronica Mircea

Critică SF

89 – SF-ul ca literatură educativă
Mircea Băduț

Lumea BD

95 – Cristian Ionescu, ambasadorul cărților
de Dodo Niță

Dicționar de autori SF

99 – Horia Aramă
Aurel Cărășel

Science

103 – Despre aselenizare... numai de bine!
Gigi Tănase

Criptozoologie

123 – Minotaurul
Aurel Cărășel

Revista CSF
Anul I, nr. 4/2019
Colecția Science-Fiction
ISSN — 2668-1862

Editată de:
PAVCON M.O. Grup SRL

Colecția Science-Fiction PAVCON

Peste 100 de cărți SF, exclusiv autori români!

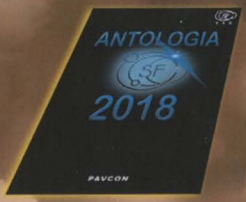

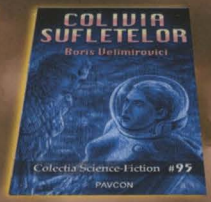

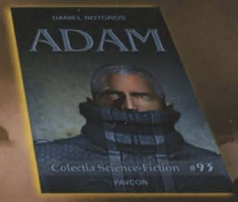

Descoperă-le pe toate pe pavcon.ro !

ISSN 2668-1862
9 772668 186242 >
www.colectiasf.ro

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

și

[redacted]

CN Pluto (București)

2025